1. Centrul de greutate alPământului

Dacă studiem cu atenție un corp oarecare, vom constata trei lucruri. Dincolo de înfățișarea sa exterioară - care include forma sa, dar nu numai - orice corp are o circumferință, o suprafață și o culoare, care depind de lungimea, lățimea și înălțimea sa. Şi, ceea ce este mai important, corpul are o greutate care îi permite să își asume o anumită poziție.

Spre exemplu, dacă studiem forma unei pietre neregulate, vom descoperi că ea are centrul de greutate într-un anumit punct. Acest fenomen poate fi stabilit cu uşurință în cazul unei bucăți de lemn: dacă o lăsăm să plutească pe apă, centrul ei de greutate va fi situat în punctul cel mai de jos.

Centrul de greutate nu trebuie confundat cu centrul obiectului. Orice corp are două centre: unul de greutate și altul din punct de vedere al măsurătorii fizice. Dacă vom examina diferite tipuri de corpuri, vom constata că centrul lor de greutate nu corespunde niciodată cu centrul fizic, nici măcar în cazul unei bile de metal perfecte din punct de vedere matematic și cu o densitate egal repartizată.

Pentru a ne convinge, putem rupe o bucată de oțel în două. Dacă vom privi la microscop structura interioară a suprafeței secționate, vom constata că textura acestuia este neregulată. Dacă o asemenea diferență poate fi observată în structura cristalină a unuia din cele mai solide corpuri de metal, cu atât mai uşor poate fi percepută aceasta în structura unui corp mai puțin dens.

O altă experiență pe care o putem face cu uşurință se referă la un cântar. Dacă am construi dintr-un metal dens două talere perfect simetrice din punct de vedere matematic și le-am echilibra în jurul unui ax central, am constata că acestea nu vor alcătui un plan orizontal perfect, unul dintre ele fiind întotdeauna puțin mai lung decât celălalt.

Chiar și în corpurile create de puterea Mea, centrul de greutate nu coincide cu centrul obiectului. La fel stau lucrurile cu polaritatea pozitivă și cea negativă.

De ce nu sunt localizați cei doi poli ai unei bare magnetice în centrul matematic al acesteia, fiind dispuşi către capetele barei? De ce este situată coaja seminței (care conține cele mai valoroase substanțe nutritive) la periferia seminței, și nu în centrul acesteia, unde este localizată o forță egală, dar cu semn opus? De ce nu este situată inima omului (sau a unui animal) în centrul exact al corpului său?

Aceste întrebări demonstrează deja că centrul de greutate este ceva complet diferit de centrul fizic al unui obiect, indiferent care ar fi acesta.

De aceea, atunci când ne referim la un subiect atât de important cum este punctul central al Pământului, trebuie să menționăm de la bun început că nu vorbim de centrul matematic al acestuia, ci mai degrabă la centrul propriu-zis al vieții sale, sau altfel spus, la centrul său de greutate. Centrul matematic nu este decât un punct imaginar, lipsit de volum, asupra căruia nu merită să insistăm.

Acestea fiind spuse, ne vom întoarce atenția asupra centrului de greutate al Pământului, o zonă mult mai semnificativă pentru noi, care nu are dimensiunile unui punct, ci dimpotrivă, reprezintă o suprafață de mari dimensiuni, în care se desfăşoară o activitate intensă.

Cum arată acest centru de greutate al Pământului? Este el o stâncă plină cu diamante, cu minereuri de fier, sau poate un magnet? Să fie oare un spațiu gol, în care nu există decât focul nepieritor din care își extrag forța vulcanii de la suprafața Pământului, prin care nu iese decât fumul focului din

interior, ca printr-un fel de coşuri de pe acoperişurile caselor? Evident, răspunsul la aceste întrebări este negativ.

Centrul de greutate al ființei umane este inima sa, care, din punct de vedere fizic, reprezintă un țesut organic alcătuit într-o manieră extrem de rafinată şi de complexă, am putea spune artistică, întrucât în ea sălăşluieşte sufletul viu al omului; iar în interiorul acestui suflet se află spiritul său nemuritor. Acest centru de greutate este perfect echipat cu cele necesare pentru dezvoltarea vieții pământeşti şi pentru susținerea temporară a corpului, astfel încât, prin această construcție miraculoasă, tot ceea ce este necesar pentru susținerea vieții fizice poate fi produs de către suflet.

Aceasta este şi semnificația centrului de greutate al Pământului, pe care îl vom analiza în detaliu în continuare.

2. *Inima Pământului*

Aşa cum spuneam, centrul de greutate al Pământului are o structură similară cu cea a inimii ființei umane sau a unui animal. La fel ca în cazul inimii omului, acest centru de greutate, sau inima Pământului, asigură proporțiile corecte ale întregului glob terestru şi reprezintă atelierul în care este susținută întreaga viață de pe Pământ.

În numeroasele sale compartimente este produsă o energie extrem de puternică, necesară pentru a direcționa diferitele fluide ale vieții Pământului către organele exterioare ale acestuia, iar apoi pentru a le absorbi din nou în centru, în vederea reînnoirii lor. Mu este greu să tragem concluzia că inima Pământului este destul de mare. Dimensiunea ei nu poate fi totuşi stabilită exact, căci ea trebuie să se dilate şi să se contracte extrem de rapid. În medie, diametrul inimii Pământului este de aproximativ 750 de kilometri. Ea se poate

însă dilata până la 1.500 de kilometri, după care se poate contracta până la 375 de kilometri.

Din ce este insă alcătuită această aşa-zisă inimă a Pământului? Ea este mai puţin alcătuită din materie, la fel ca în cazul inimii unui om sau a unui animal. Putem spune mai degrabă că este o putere substanţială care se mişcă eficient printr-o structură vie permeabilă, deşi solidă, exercitându-şi efectele asupra fiecărei celule şi a fiecărui organ al organismului Pământului.

Dacă acest organism este solid, cum poate fi el penetrat de o putere substanţială fără a fi afectat de aceasta?

Oasele unui animal sunt şi ele alcătuite dintr-o substanţă solidă. Fluidele şi sângele pătrund totuşi prin porii oaselor, care durează mai mult decât orice altă parte a corpului, deşi sunt supuse la diferite reacţii de către această putere care acţionează asupra lor.

Să luăm, de pildă, substanţa din care sunt alcătuite intestinele animalelor. Deşi această substanţă flască pare lipsită de consistenţă, oricât de solicitate ar fi intestinele de-a lungul vieţii animalului, ele continuă să opereze eficient o perioadă lungă de timp. Dacă examinăm organele mai delicate ale unei păsări, în care sunt înmagazinate şi consumate chiar şi pietricelele, devine clar că întreaga chestiune depinde de o anumită calitate a materiei care alcătuieşte aceste organe, materie suficient de solidă pentru a permite forţelor interne ale organismului să acţioneze prin ea fără a suferi vreo pagubă.

Dacă materia din care sunt alcătuite nişte animale atât de delicate este înzestrată cu asemenea calităţi, cu atât mai solid va fi un organism de talia Pământului dacă este alcătuit din ea, lucru demonstrat de faptul că de milioane de ani, forţele atât de active ale Pământului interior nu au afectat în nici un fel, sau prea puţin, structura acestuia.

Eu, Creatorul tuturor lucrurilor, am ştiut să asigur întotdeauna proporţia exactă care să permită punctelor de

sprijin să fie suficient de solide şi de durabile pentru a susține cu cea mai mare uşurință greutatea care se sprijină de ele, iar acest principiu se aplică inclusiv materiei din care este alcătuită inima Pământului, astfel încât aceasta să îşi poată desfăşura activitatea în condiții optime.

În regiunile nordice ale Pământului este destul de răspândit un metal prețios, numit platină. Acest metal este similar cu materia care susține puterea centrală a Pământului, fără să fie însă absolut identic cu aceasta. De fapt, trebuie să precizăm că materia din care este alcătuit interiorul Pământului nu este aceeaşi cu materia care poate fi găsită la suprafața sa. Legătura dintre pielea exterioară şi insensibilă a Pământului, pe de o parte, şi organele delicate din interiorul acestuia, pe de altă parte, este comparabilă cu legătura care există între pielea corpului uman şi carnea şi sângele acestuia. Materia interioară a Pământului este alcătuită tot dintr-un fel de carne, sânge şi oase, deşi nu seamănă în întregime cu interiorul trupului animal.

3, Localizarea şi mobilitatea inimii Pământului

Unde este localizat centrul de greutate, sau inima Pământului? Este imposibil să-1 plasăm într-un anume loc, căci locația lui poate suferi schimbări importante. Corpul terestru are o asemenea alcătuire interioară încât centrul său de greutate poate opera la fel de bine în nord şi în sudul Pământului. Este practic imposibilă o localizare absolută a substanței care generează greutatea Pământului. Acest centru de greutate care dă viață materiei poate fi observat inclusiv la anumite plante.

Dacă vom analiza un copac, vom constata că uneori, creşterea sa, la fel ca şi zona în care cresc fructele, sunt

înclinate uneori mai mult într-o anumită parte a copacului, şi alteori în partea opusă. Într-un an va prospera mai bine jumătatea sa nordică, iar în alt an jumătatea sa sudică. Din când în când pot apărea crengi uscate pe una din părţile copacului, iar alteori în partea opusă.

Aceste fenomene şi altele, similare, au aceeaşi explicaţie: mobilitatea constantă a centrului de greutate, adică a polarităţii pozitive, care dă viaţă obiectului.

Motivul pentru care acest centru viu de greutate îşi schimbă tot timpul poziţia nu poate fi înţeles cu uşurinţă pe nivelul vostru de cunoaştere. Dacă scopul materiei ar fi localizarea permanentă a acestui centru polar, el ar putea fi poziţionat astfel încât materia să rămână întotdeauna neschimbată. Astfel, un pom fructifer, să spunem un măr, ar rămâne pentru eternitate un simplu măr, şi la fel s-ar petrece lucrurile cu toate fiinţele sau obiectele. În acest caz, un animal sau o plantă nu ar fi cu nimic superioare unui diamant. Cu cât polaritatea unui obiect rămâne mai mult timp neschimbată, suprapunându-se aproape perfect cu centrul matematic al acestuia, cu atât mai solid şi mai permanent devine obiectul respectiv. Acest obiect nu va mai putea suferi însă nici un fel de transformări, perpetuându-şi la infinit aceeaşi existenţă neschimbată. Dacă ar dispune de asemenea corpuri terestre, la fel de dure ca şi diamantul, fiinţele vii nu s-ar putea deplasa în voie pentru a-şi găsi hrană şi adăpost.

Din descrierea de mai sus puteţi înţelege cu uşurinţă de ce centrul polar de greutate nu poate fi unul permanent, ci trebuie să se afle într-o continuă schimbare, la fel cum sângele fiinţelor umane şi al animalelor nu pare să aibă nici o calitate gravitaţională. Un sânge coagulat, la fel ca şi o inimă statică, nu pot folosi la nimic unei fiinţe vii. În cazul animalelor care se mişcă (spre deosebire de plante), inima îşi poate asuma uneori o poziţie relativ staţionară, întrucât mişcările libere ale corpului pot genera, prin ele însele, diverse reacţii la nivelul acelor corpuri care nu au capacitatea de a se mişca

liber. Aceste reacții necesare sunt guvernate prin schimbarea alternativă a centrului polar de greutate.

Din toate aceste motive, poziția centrului de greutate al Pământului nu poate fi indicată decât cu o oarecare aproximație, pentru anul în curs şi pentru anul care urmează (1846-1847). Ea este situată cu aproximație sub Islanda şi o parte din Peninsula Scandinavică, adică Norvegia, Suedia şi Laponia, extinzându-se la nord până la Kamceatca (Siberia) si la sud până în zona mediteraneană.

4. Natura materiei si spiritele sale primordiale

Am arătat deja că scopul materiei nu este definit exclusiv de existența fizică a acesteia. Materia care moare este reciclată continuu, fiind înlocuită de o nouă materie. Mineralele, plantele şi animalele de tot felul se nasc, trăiesc şi mor. Munții care cu mii de ani în urmă îşi întindeau vârfurile până în cele mai înalte straturi ale atmosferei şi-au pierdut astăzi mai mult de jumătate din înălțime. Puterea de distrugere a vânturilor, trăznetelor şi ghețarilor a redus constant din înălțimea acestor munți, transformând rocile dure în Pământ moale, care a continuat să se descompună şi să moară puțin câte puțin, sub influența ploilor, a vânturilor şi electricității. Aceste procese nu ar fi posibile dacă centrul de greutate al Pământului nu şi-ar schimba în permanență poziția.

Cândva, pe Pământ existau animale uriaşe şi păduri primitive de dimensiuni gigantice. Unde au dispărut ele? Unde mai poate fi găsit astăzi măcar unul din acei copaci care trăiau mai bine de o mie de ani şi care ar fi putut da mai mult lemn decât o întreagă pădure din ziua de astăzi? Inundațiile au scufundat aceste păduri şi aceste animale, îngropându-le

adânc sub crusta actuală a Pământului, odată cu mii de alte specii care au pierit în potop. Astăzi ele pot fi regăsite sub formă de oase pietrificate, şi vor rămâne astfel până când va sosi timpul ca aceste rămăşiţe să se transforme în cenuşă, rezultatul ultim al materiei aflate în degradare. Cât priveşte copacii primitivi, aceştia s-au transformat în cărbune, şi nu va trece mult timp până când noile invenţii ale oamenilor, care vor necesita din ce în ce mai mult cărbune pentru încălzire, vor reduce la zero şi aceste ultime rămăşiţe.

Unii vor spune că este dureros să auzi că tot ceea ce există se îndreaptă către anihilare, dar Eu vă spun: nu este nimic dureros în acest lucru! Este mult mai bine ca materia şi trupul să se descompună în timp, astfel încât viaţa captivă în ele să poată fi eliberată de materie, decât invers: ca viaţa liberă să sfârşească în cele din urmă odată cu materia (atunci când va sosi timpul ca aceasta să fie definitiv distrusă). Acest din urmă proces nu poate sta în intenţia Mea, căci Eu, forţa şi atotputerea primordială, omnipotentă şi eternă, reprezint însuşi principiul vieţii, şi de aceea nu pot acţiona decât în favoarea acesteia.

De vreme ce materia nu reprezintă decât un instrument pentru coordonarea şi eliberarea vieţii libere, este imposibil ca o existenţă pururi neschimbătoare să fie scopul pentru care a fost creată. Atunci când o formă de viaţă îşi împlineşte menirea pentru care s-a născut, prin intermediul materiei, ea moare, ca şi cum nu ar fi existat niciodată. În ansamblul ei, materia nu reprezintă altceva decât o manifestare cu un scop precis a voinţei Mele prestabilite. Această afirmaţie ne conduce imediat la concluzia că ea poate fi dizolvată la fel de uşor cum a fost creată. Punctul din care s-a născut şi care reprezintă pentru ea punctul ei de stabilitate este totodată şi centrul ei de greutate, principiul care îi dă viaţă şi care îi susţine existenţa. Dacă acest principiu este smuls dintr-un corp material, acesta din urmă moare pe loc.

Pentru ca nimic din ceea ce există în creaţie să nu poată

apărea sau dispărea brusc, Eu nu voi permite niciodată ca acest principiu al voinței Mele să se retragă instantaneu din corpul în care sălăşluieşte. Conform voinţei Mele, nimic nu poate fi creat şi nu poate dispărea brusc, totul petrecându-se în timp, în ritmul corespunzător. De pildă, crearea şi decăderea imenselor corpuri celeste se petrec într-un ritm foarte lent. Cred că acum puteţi înţelege cu uşurinţă de ce se petrece acest lucru. Acelaşi lucru este valabil şi în ceea ce priveşte Pământul, astfel încât centrul de greutate care îi dă viaţă este micşorat puţin câte puţin, până când va veni timpul ca si el să împărtăşească soarta întregii materii.

Am aflat aşadar motivul schimbării permanente a centrului de greutate în interiorul materiei, felul în care acest centru guvernează naşterea şi moartea treptată a acesteia şi in ce constă principiul care stă la baza centrului de greutate. Dacă ar fi posibil să vedeţi centrul de greutate al Pământului cu ochii fizici, acesta v-ar apărea sub forma unei sfere de foc, care trimite limbi de foc (sau scântei) cu o viteză uluitoare către organele interne ale Pământului, generând la nivelul lor reacţiile necesare pentru prezervarea şi buna funcţionare a acestui corp ceresc.

Dacă aţi putea vedea acest foc cu ochii voştri spirituali, aţi descoperi în interiorul lui o sumedenie de spirite menţinute în sfera de influenţă a Pământului prin voinţa Mea şi care sunt silite să execute tot felul de activităţi particulare, care au anumite semnificaţii precise. Acestea sunt spirite primordiale, aflate sub puterea judecăţii, care stimulează în mod activ materia din jurul lor, proces prin care pot ascensiona din ce în ce mai sus, până când - înconjurate de o materie extrem de subtilă - reuşesc să avanseze pas cu pas către o viaţă perfectă şi liberă. Acest tip de spirite, care apar în faţa ochilor fizici sub forma focului, alcătuiesc întreaga compoziţie a materiei din interiorul centrului viu şi activ de greutate al Pământului.

S. Structura interioară a Pământului

Dacă vom analiza corpul unui animal, vom constata că sângele şi fluidele trec prin vene şi prin vasele sanguine la fel ca în cazul celor din inima propriu-zisă; procesul se desfăşoară simultan în toate punctele din corp, ori de câte ori în inimă are loc o pulsaţie.

În corpul animal nu este nevoie de mai multe forţe pentru a pune în mişcare sângele şi fluidele; o singură forţă este absolut suficientă pentru toate vasele, oricât de mare ar fi numărul acestora. Acelaşi principiu se aplică şi corpului Pământului. O singură bătaie a inimii Pământului, care se repetă la fiecare şase ore, este suficientă pentru ca diferitele tipuri de fluide care există în interiorul Pământului să fie conduse către diversele părţi ale corpului acestuia, la fel ca în cazul unui corp animal. Toate manifestările şi procesele vieţii din interiorul corpului terestru depind de această forţă de control.

Cauza fluxului şi refluxului, precum şi a altor mişcări care se petrec la suprafaţa Pământului, inclusiv a tuturor tipurilor de vânturi, îşi are originea în această sursă de putere. În plus, inima Pământului preia şi funcţiile plămânilor din corpul animal obişnuit. Altfel spus, dilatarea şi contracţia regulată şi neregulată a corpului terestru este asociată tot cu mişcările inimii acestuia.

Pentru a înţelege mai bine acest lucru, este necesar să descriem pe scurt structura interioară a Pământului, pentru a ilustra felul în care, pornind de la un centru unic de greutate situat în interiorul Pământului, celelalte centre de greutate, secundare, aflate într-un număr infinit, sunt puse într-o mişcare similară.

Pentru a înţelege corect structura interioară a Pământului, trebuie mai întâi de toate să precizăm că la fel ca în cazul

oricărei alte fiinţe vii - de la formele inferioare de plante şi până la fiinţele umane - Pământul trebuie privit din perspectiva unei trinităţi.

Să analizăm un copac. Primul lucru pe care îl descoperim la acesta este scoarţa, care are un aspect exterior (sau mort) şi unul interior (sau viu), numit şi alburn. Al doilea lucru pe care îl putem constata este lemnul solid, o combinaţie alcătuită din nenumărate tuburi micuţe aşezate unul lângă altul în cea mai frumoasă ordine posibilă. Cel de-al treilea lucru este centrul sau inima copacului, care reprezintă de regulă un tub mai mare, umplut cu un ţesut celular spongios. Celulele acestuia absorb lichidele extrase din Pământ, le purifică, după care le trimit prin mişcările lor de dilatare şi de contracţie către diferitele organe ale copacului.

Să analizăm în continuare fructul unui copac. Să spunem că avem de-a face cu o alună sau cu o ghindă. Ce observăm mai întâi?

Primul lucru care ne sare în ochi este coaja exterioară, care este de două feluri, exact la fel ca şi scoarţa copacului. Urmează apoi învelişul de protecţie, partea de mijloc a fructului, de regulă solidă. Dincolo de acesta se află cea de-a treia parte a fructului, în care este localizată inima sau învelişul embrionar al acestuia.

Să analizăm acum un animal. Primul lucru observat este pielea, care prezintă forma exterioară a animalului. În interior, corpul animalului include scheletul solid, de care este prinsă o masă de ţesut muscular şi parţial cartilaginos, suficient de puternic, la fel ca şi învelişul dur al fructului sau ca şi craniul capului. În interiorul acestui schelet se găsesc organele interne precum splina, plămânii, ficatul şi intestinele, iar în partea cea mai nobilă a animalului, inima însăşi, cea care guvernează întreaga viaţă, căci prin activitatea ei îşi primesc celelalte două părţi ale corpului hrana de care au nevoie, prin intermediul nenumăratelor vase sanguine care fac legătura intre ele.

Aceleaşi relaţii există şi în interiorul corpului uman. Dacă doriţi să înţelegeţi şi mai bine acest proces, luaţi exemplul unui ou. Pe scurt, fiecare fiinţă fizică animată, organică, ce trăieşte la suprafaţa Pământului, are o structură corporală mai mult sau mai puţin asemănătoare cu cea a Pământului-mamă.

Partea exterioară a corpului Pământului reprezintă tot un fel de coajă tare şi moartă. La fel ca în cazul copacului, partea interioară a acestei scoarţe este ceva mai vie decât cea exterioară. Deşi pare complet moartă, scoarţa unui copac poate totuşi produce suficientă hrană pentru anumite plante minore, precum muşchiul, la fel cum pielea unui animal nu este atât de moartă încât să nu poată oferi hrană anumitor paraziţi minori. Acelaşi lucru este valabil şi în cazul crustei exterioare a Pământului, care nu este atât de moartă încât să nu poată susţine nenumăratele plante şi animale care cresc la suprafaţa ei.

Această crustă exterioară a Pământului are o grosime de aproximativ 150 de kilometri şi reprezintă partea cea mai solidă a corpului terestru. În anumite regiuni ea este mai subţire. În plus, ea nu este la fel de solidă peste tot, dar este suficient de fermă pentru a putea susţine cu uşurinţă tot ce se află la suprafaţa Pământului. Cea de-a doua parte este nucleul viu al corpului terestru, în interiorul căruia este localizată cea de-a treia parte: inima.

Vom examina în continuare felul în care sunt legate între ele cele trei părţi ale corpului terestru şi maniera în care sunt guvernate acestea de către forţa de control a inimii, care le străbate integral.

Dacă aţi putea vedea trunchiul unui copac dinspre inimă către scoarţa exterioară şi dinspre rădăcină către mugurii cei mai înalţi, aţi descoperi, în afară de tuburile ascendente, înzestrate cu nenumărate pompe, obturatoare şi valve (pentru închiderea şi deschiderea circulaţiei fluidelor), şi un număr de organe transversale mai mici, care pot fi găsite de la inimă şi până la scoarţa exterioară, fiind aşezate în dispozitive dintre cele mai variate. La rândul lor, şi ele sunt echipate cu obturatoare şi valve, pentru scopul menţionat mai sus. Toate aceste pompe, obturatoare şi valve reprezintă centre de greutate secundare, prin intermediul cărora principiul vieţii este distribuit la nivelul întregului copac. Tuburile de diferite dimensiuni, având un rol primar sau secundar, străbat toate cele trei părţi ale copacului, fiind conectate între ele prin alte tuburi laterale, creând o reţea ce se extinde de la rădăcină şi până la scoarţă. Prin intermediul lor, inima - principiul esenţial al vieţii - guvernează întregul copac. Aşa cum am mai spus, în afara centrului principal de greutate, în materia lemnoasă există nenumărate centre secundare. Ştim deja că centrul de greutate al materiei organice reprezintă punctul central al activităţii acesteia, care îi dă viaţă. Centrele secundare de greutate (sau punctele vitale), mai mici, sunt localizate în punctele de intersecţie ale organelor transversale menţionate mai sus cu circuitele vitale (sau organele ascendente). În aceste puncte de intersecţie se produce un efect particular.

Acest efect poate fi ilustrat astfel: dacă luăm două bucăţi de lemn şi le aşezăm în cruce unul peste celălalt, în punctul de intersecţie se produce un efect perceptibil. În momentul contactului cu bucata superioară, cea inferioară îşi uneşte greutatea cu greutatea acesteia. Dacă cineva încearcă să ridice bucata de lemn de jos, este nevoit să o ridice şi pe cea de sus.

 Să luăm un alt exemplu: să ne imaginăm un rezervor din care apa trebuie condusă în două puncte diferite prin două conducte. Dacă cele două conducte se intersectează, cele două jeturi de apă trebuie să treacă unul prin celălalt, împiedicându-se astfel reciproc. De îndată ce apa reuşeşte însă să treacă de punctul de intersecţie, ea poate circula liber mai departe. Ce se petrece în punctul de impedanţă? Apa care vine dintr-o conductă se amestecă cu apa care vine din cealaltă, creând la început un mic vârtej, din care, apa astfel combinată, intră din nou în cele două conducte, continuându-şi drumul. Acest exemplu demonstrează efectul important care se produce în aceste puncte de tranziţie, care reprezintă implicit centre secundare de greutate[1].

Un efect similar se produce în punctele de intersecţie ale micilor tuburi laterale cu cele longitudinale din interiorul unui copac.

Să luăm şi un al treilea exemplu: revenim la imaginea unei conducte de apă, cu care se intersectează zece tuburi de apă, dispuse radial. În punctul de joncţiune al tuburilor, apa se amestecă, generând un vârtej mult mai puternic de această dată, după care îşi continuă drumul prin cele 10+1 tuburi.

Un copac are numeroase asemenea „conducte" de apă. Cu cât ne apropiem mai mult de scoarţă, cu atât mai multe sunt aceste tuburi şi cu atât mai radiale sunt punctele de intersecţie. Aşa se explică de ce scoarţa copacilor este mai degrabă un depozit de lichide amestecate. Scoarţa prezintă simultan aspectul spongios al inimii, cel fibros al lemnului şi o mare varietate de compuşi amestecaţi, care ascensionează separat în interiorul trunchiului, prin tuburi diferite, servind

---

[1] *N.Tr. In ştiinţa ezoterică orientală, aceste aşa-zise „centre de greutate" sunt cunoscute ca „centri de foiţă", puncte în care se intersectează circuitele energetice subtile ale corpului, sau chakra-e. Ele joaca într-adevăr un rol foarte important in anatomia subtilă (energetică) a corpului, guvernând inclusiv funcţiile corpului fizic (şi starea de sănătate a acestuia).*

anumitor scopuri particulare în formarea uneia sau alteia din părțile copacului. Ne este revelat astfel rolul foarte important al centrilor secundari de greutate, care constă în amestecarea fluidelor vitale ale corpului pentru a obține efecte cu totul deosebite. Acest lucru poate fi văzut cu uşurință dacă secționăm trunchiul unui copac.

Inelele pe care le putem vedea în secțiunea laterală sunt cunoscute sub numele de inele anulare. Albumul reprezintă un țesut alb, mai moale, care separă aceste inele. Razele care emană din centru, mergând până la nivelul scoarței, atestă efectul centrelor secundare de greutate. Este vorba de nişte efecte secundare ale aceluiaşi impuls central. De regulă, localizarea aproximativă a acestor centre în interiorul copacului este situată în punctele de intersecție ale nucleelor rădăcinilor şi ramurilor cu nucleul trunchiul central. Tot la nivelul trunchiului este situat şi sediul principalului centru de greutate: inima copacului. Rănirea inimii va provoca instantaneu moartea copacului.

Acelaşi principiu se aplică şi Pământului, dar la o scară mult mai mare. La fel ca în cazul unui copac din a cărui inimă pornesc un mare număr de canale, intersectate de nenumărate tuburi laterale mici, tot aşa se petrec lucrurile şi în cazul trupului Pământului. Cu cât organele sunt mai apropiate de inimă, cu atât mai mari sunt ele. Cu cât sunt mai îndepărtate de inimă, cu atât devin mai mici, fiind din ce în ce mai răsfirate. Această descriere vă va permite să înțelegeți cum sunt conectate între ele cele trei părți ale trupului terestru, felul în care operează principalul centru de greutate al Pământului prin intermediul nenumăratelor canale şi al punctelor lor de intersecție, care ajung până la suprafața sa, precum şi cât de multiformă este structura centrelor secundare de greutate, pentru a-şi putea îndeplini funcțiile multiple.

Să vedem în continuare de unde primeşte inima Pământului diferitele sale fluide (cele pe care le pune în

mişcare prin canalele cele mai mari ale corpului). Aceste fluide principale nu se amestecă între ele decât atunci când canalele ajung să se intersecteze, generând fluide amestecate, de ordin secundar, terțiar, şi aşa mai departe. Cu cât fluidele călătoresc mai aproape de suprafața Pământului, cu atât mai amestecate devin ele.

Pentru a răspunde la întrebarea de mai sus, vom analiza din nou exemplul cu copacul. Un copac nu absoarbe prin rădăcinile sale decât picăturile de ploaie şi cele de rouă. Atunci când Eu am creat plantele, am avut însă în vedere desemnarea unor chimişti care lucrează în inima şi în stomacul lor, filtrând şi procesând lichidele astfel absorbite, pentru ca ele să devină utile. Deşi fluidele ajung în inima Pământului sub forma unor substanțe simple, chimiştii din această zonă le prelucrează în laboratoarele lor, având grijă să respecte proporțiile corecte. Lichidele astfel obținute sunt direcționate prin canalele corespunzătoare, astfel încât să ajungă la destinația corectă în cantitatea necesară, nici o picătură în plus sau în minus.

Felul în care se realizează acest proces nu poate fi explicat în termeni fizici, dar poate fi justificat din punct de vedere spiritual, lucru pe care îl vom face ceva mai târziu. De aceea, nu trebuie să vă preocupe materia din care sunt alcătuite aceste fluide şi nu trebuie să vă grăbiți să trageți concluzia că este vorba de carbon şi de oxigen, căci în cazul substanțelor primare nu se poate vorbi decât de cantități foarte mici de materie[2]. Sufletul unui animal, la fel ca şi cel al ființei umane, este şi el substanțial, dar nu este alcătuit din carbon sau oxigen.

[2] *N.Tr. Expresia „substanțe primare" se referă la* în *cazul de față la un termen mai degrabă filosofic. Din această perspectivă, şi „sufletul" este privit ca fiind substanțial, materia sa fiind însă una subtilă, nu materia fizică pe care* o *cunoaştem cu toții.*

7.9 Hrana şi rotaţia Pământului

De vreme ce Pământul este - cum s-ar spune - un corp animal organic, chiar dacă imens, el trebuie să se hrănească pentru a supravieţui. De aceea, el are nevoie de o gură, de o trompă sau de un cioc, la fel ca orice animal. Anumite animale, precum polipii şi caracatiţele, au mai multe asemenea trompe capabile să sugă hrana. Diferenţa dintre trompa unui animal mai mare şi cea a unei insecte constă în faptul că prima poate absorbi o hrană solidă, în timp ce cea de-a doua nu poate absorbi decât o hrană lichidă.

Rădăcinile plantelor, copacilor şi arbuştilor nu sunt altceva decât asemenea trompe alimentare. La fel se petrec lucrurile şi cu pistilele florilor, care pot absorbi polenul[3], pe care îl pisează, după care îl folosesc pentru a da viaţă sevei fructelor, el fiind prima hrană de care beneficiază acestea pentru a se putea forma. În plus, orice corp animal şi vegetal este înzestrat cu o sumedenie de pori mici, necesari pentru absorbţia substanţei vitale electrice şi eterice din aer.

De vreme ce toate animalele şi toate plantele sunt produse de corpul Pământului, este evident că acelaşi principiu trebuie să se aplice şi corpului terestru care le-a generat, deşi la o scară mult mai mare. Astfel, Pământul este înzestrat, la fel ca orice animal, cu o gură mare, prin care primeşte hrana sa principală. În plus, el dispune de un mare număr de tuburi mai mari sau mai mici, folosite de asemenea pentru absorbţia hranei, precum şi de un canal eliminatoriu principal şi de o multitudine de canale eliminatorii mai mici (tuburile şi canalele mai mici sunt asemănătoare cu porii organismului animal). În ceea ce ne priveşte, vom analiza mai întâi gura

---

[3] *fiolă: Trebuie menţionat că polenul nu reprezintă altceva decât ouăle plantelor, care, pentru a prinde viaţă, trebuie mai întâi fertilizate, la [el ca şi în cazul ouălor de găină*

principală, apoi canalul eliminatoriu principal, întrucât cele două exercită cea mai importantă influență asupra mişcării de rotație a Pământului. Canalele mai mici pentru hrană şi eliminare nu vor fi amintite decât în treacăt.

Polul Nord este locul în care se află gura principală a Pământului, iar Polul Sud este locul în care se află principalul canal de eliminare al acestuia. Măsurând de la limita exterioară, acolo unde gura are o formă de pâlnie, diametrul acesteia este de circa 150-225 kilometri, îngustându-se treptat până la mai puțin de un kilometru. Gura continuă cu gâtul Pământului, care face legătura cu stomacul terestru. Pereții acestui tub nu sunt drepți, şi pe o porțiune destul de mare sunt acoperiți cu țepi, la fel ca pielea unui porc țepos gigantic.

Stomacul Pământului este localizat direct sub inimă, aproximativ la jumătatea corpului terestru. Suprafața sa este de circa 500 de kilometri pătrați, fiind parțial extins şi parțial susținut de nişte piloni transversali, mai mari sau mai mici; de pildă, unii dintre aceştia au diametrul de 1.200 metri. Acest stomac şi susținătorii săi transversali nu sunt alcătuiți dintr-o substanță solidă; el seamănă mai degrabă cu un sac elastic uriaş. Pereții săi interiori sunt susținuți de aceeaşi substanță elastică, asemănătoare cu cauciucul vostru, astfel încât nu pot fi comprimați de forța exterioară a gravitației. Un canal principal iese din stomac şi urmează un traseu spiralat prin întregul corp al Pământului, având capătul la Polul Sud. Acest canal principal este alcătuit şi el din substanța elastică care stă la baza stomacului, dar la nivelul gurii devine mai ferm. Numeroase alte canale se varsă în canalul alimentar principal al Pământului, la fel ca şi în canalul de eliminare.

Se pune acum întrebarea: cu ce anume se hrăneşte Pământul prin uriaşa sa gură? Care este hrana sa, şi de unde provine ea?

Cine are posibilitatea să viziteze nordul îndepărtat, în regiunile polare, va experimenta fenomene pe care nu le

poate întâlni în nici o altă parte a Pământului. Mai întâi, aici se află o regiune de aer foarte rece. Acest aer rece, care este şi foarte greu, se uneşte cu o masă din ce în ce mai densă de vapori care este atrasă către Polul Nord, în special iarna, de numeroasele lumini asemănătoare stelelor căzătoare care există aici. Mai departe, călătorul va descoperi, în jurul cercului polar exterior, banchize imense de zăpadă întărită, şi din când în când gheţari. Iată, aceasta este hrana! Aceste mase imense de zăpadă şi de gheaţă sunt atrase în gura uriaşă a Pământului de o forţă magnetică foarte mare, fiind transportate apoi în marele stomac, unde hrana cristalină este depozitată de-a lungul pereţilor, a bârnelor transversale şi a pilonilor.

Când stomacul este plin, inima Pământului emite o mare cantitate de căldură, care pune în mişcare pereţii stomacului. Bârnele transversale dilată şi contractă alternativ stomacul, iar aceste mişcări zdrobesc şi macină hrana, generând un curent electric pozitiv care separă elementele nutritive, împingându-le apoi către canalele colectoare.

În continuare, un curent electric negativ preia elementele rămase nedigerate şi le împinge cu o mare forţă către canalul spiralat de eliminare. În acest fel, rămăşiţele alimentare sunt transformate în excremente, nu înainte de a stoarce din ele şi ultimele substanţe nutritive, ca urmare a puternicei mişcări de fricţiune.

Aşa se explică de ce partea nordică a Pământului dispune de ţinuturi mult mai mari decât cea sudică, întrucât aceasta din urmă primeşte o cantitate mai mică de materie, după ce din ea au fost extrase substanţele nutritive.

Mişcarea de rotaţie a Pământului este cauzată de expulzarea acestei cantităţi uriaşe de deşeuri, care generează un impuls în spirală. Fenomenul poate fi comparat cu prinderea unei rachete de marginea unei roţi. Dacă racheta este aprinsă, roata se pune într-o mişcare circulară, întrucât aerul care scapă din rachetă exercită o presiune atât de mare încât

aerul exterior nu-i poate opune o forţă egală şi de semn contrar. Se creează astfel un punct de presiune continuă, care învârte roata pe care este montată racheta, din cauza diferenţei dintre aerul care iese din rachetă şi aerul exterior. Acest exemplu vă permite să înţelegeţi cum se realizează mişcarea zilnică de rotaţie a Pământului şi cum este susţinută aceasta.

8. (Plămânii şi respiraţia Pământului

Aşa cum ştiţi, pentru a putea funcţiona corect, este absolut necesar ca un organism fizic să fie dotat cu o pereche de plămâni, o inimă şi un stomac. Chiar şi plantele dispun de anumite facultăţi respiratorii, cu ajutorul cărora inspiră şi expiră la fiecare 24 de ore.

Respiraţia corpului Terrei poate fi observată cu uşurinţă pe malul mării, în special în zonele în care există fluxuri şi refluxuri regulate. Acest fenomen nu poate avea decât o cauză internă, nicidecum una externă. Dacă nu sunteţi de acord, umpleţi o cadă cu apă şi atârnaţi deasupra ei o mică sferă magnetică, la aproximativ 10 metri de suprafaţa apei. Rotiţi apoi sfera magnetică deasupra apei şi observaţi ce se întâmplă. Veţi constata că apa rămâne perfect liniştită. Acum, intraţi în cadă şi respiraţi normal. Vă veţi convinge pe loc că odată cu fiecare inspiraţie, nivelul apei din cadă se ridică, şi odată cu fiecare expiraţie, nivelul apei coboară. Ceea ce se petrece în acest caz la scară mică se repetă la scară mare şi în ceea ce priveşte Pământul.

Atunci când Pământul inspiră aer, zona sa abdominală, care este mai moale, fiind acoperită de regulă de oceane, se dilată, iar apa oceanelor se ridică inundând ţărmurile. Când plămânii Pământului expiră, zona abdominală coboară, iar

apa oceanelor se retrage din regiunea inundată a malurilor.

De vreme ce Pământul poate respira, este limpede că el trebuie să dispună, şi de instrumentele necesare pentru acest scop. Plămânii Pământului au o capacitate de aproape 422.000 de kilometri cubi, Fiind localizaţi direct sub pământul tare de la suprafaţă. Ei acoperă o suprafaţă de 280.000 de kilometri pătraţi- Plămânii sunt alcătuiţi dintr-un ţesut celular alveolar (ca un fel de reţea), în care există nenumărate compartimente goale, legate între ele prin tuburi mai mari sau mai mici. Aceste tuburi au două funcţii: mai întâi, ele conduc aerul în alveolele interioare, după care îl expulzează; în al doilea rând, datorită elasticităţii lor extrem de sensibile, ei se pot dilata şi contracta alternativ, la fel ca şi muşchii şi tendoanele animalelor. Aceste dilatări şi contracţii sunt generate de schimbarea continuă a polilor. Schimbul polarităţii Pământului are drept cauză un impuls primit din partea sufletului Pământului, şi trebuie spus că fără el, mişcarea liberă a corpurilor nu ar fi posibilă.

Când tuburile se dilată, compartimentele interioare ale plămânilor sunt comprimate, ceea ce generează o expulzare a aerului. Când tuburile se contractă, alveolele se dilată, generând absorbţia aerului.

Atunci când sufletul primeşte substanţa **vitală** din aerul inspirat se produce schimbarea de polaritate. Ceea ce rămâne în plămâni este un aer viciat[4]. Datorită acestui aer viciat, polul pozitiv devine negativ în urma inspiraţiei, căci aerul viciat nu corespunde principiului pozitiv. In acest fel, contracţia tuburilor este declanşată rapid. Când în plămâni intră un aer proaspăt, polaritatea devine din nou pozitivă.

Dar când anume inspiră şi când expiră plămânii? Pământul inspiră aerul prin gura sa principală, prin care îşi primeşte şi hrana. La jumătatea distanţei tubului alimentar

---

: *Echivalentul dioxidului de carbon din plămânii noştri.*

există un tub lateral care se deschide şi se închide alternativ, şi care conduce la plămâni.

La fiecare şase ore se produce o inspirație şi o expirație. în timpul inspirației, esofagul care dă către stomac se închide. După inspirarea cantității corespunzătoare de aer, tubul care face legătura cu plămânii se închide, la fel ca şi laringele în cazul omului, iar esofagul se deschide din nou. Înainte ca aerul să fie expirat pe gură, esofagul se închide la loc.

Respirația este astfel reglată încât Pământul este alimentat cu aer o dată la fiecare şase ore, în timp ce alimentația sa se produce numai o dată la 12 ore. Atunci când Pământul îşi ingerează hrana, în plămâni se produce o decantare chimică a aerului, în urma căreia se produce substanța vitală. Aşa se face că Pământul inspiră şi expiră de patru ori la fiecare 24 de ore, în timp ce se hrăneşte numai de două ori.

Este dificil să descriem corect forma plămânilor Pământului. Culoarea lor este albăstrui-cenuşie, iar forma lor poate fi comparată cu cea a unei nuci de cocos supradimensionate.

Dacă vă puteți imagina dimensiunile indicate anterior, veți putea înțelege mărimea uriaşă a acestor plămâni. Un singur compartiment interior este prea mare pentru a putea fi observat în totalitate de privirea umană.

Este la fel de dificil să descriem substanța elastică din care sunt alcătuiți plămânii. Putem menționa doar că ea seamănă într-o oarecare măsură cu plămânii animali, poate şi din cauza faptului că animalele sunt născute din Pământul mamă,
având deci organe asemănătoare.

Elementele pe care Pământul le elimină la suprafață prin nenumăratele sale organe sunt ingerate mai întâi de către plante, iar apoi de animale. Fiind de natură organică, este firesc ca ele să fie sublimate din nou în substanțe organice. La urma urmei, de unde şi-ar putea lua animalele sângele lor dacă substanțele din care este alcătuit acesta nu ar fi făcut parte anterior din sângele Pământului? De unde ar putea proveni chiar apa de la suprafață dacă nu ar fi făcut parte

integrantă din interiorul Pământului?

Pe scurt, corpul Pământului conține toate elementele din care sunt alcătuite corpurile ființelor care trăiesc la suprafața lui.

9. Splina Pământului

După plămâni, unul dintre cele mai importante organe pentru orice animal este splina sa, cuptorul care încălzeşte orice trup animal. Splina este la fel de importantă pentru susținerea vieții ca şi inima, stomacul şi plămânii; fără splină, celelalte organe ar muri. În orice casă, cuptorul serveşte unui dublu scop: acela de a găti mâncarea şi acela de a încălzi camerele. Cuptorul din interiorul corpului reduce substanțele nutritive la elementele lor constitutive, pe care le direcționează apoi prin vase. De aici, ele trec în sânge, ajung la nivelul inimii, unde sunt folosite conform destinației lor.

Splina este alcătuită dintr-o masă de substanță moale. Prin țesuturile ei celulare în rețea, ea are capacitatea de a produce şi de a menține focul electromagnetic. Printr-o mişcare de fricțiune internă continuă, splina creează un foc electromagnetic, pe care îl reține în interiorul nenumăratelor sale receptacule în formă de săculeti, ca şi cum ar fi vorba de nişte sticle micuțe. Acest organ este întotdeauna saturat de focul electromagnetic, astfel încât poate furniza în orice moment electricitatea negativă de care are nevoie stomacul şi electricitatea pozitivă de care are nevoie inima.

Acest organ intern există şi la nivelul Pământului, putând fi numit pe bună dreptate splina Pământului. Ea este localizată în apropierea stomacului, la fel ca în orice corp animal, şi se află într-un contact strâns cu inima Pământului. În afara stomacului, care beneficiază de pe urma splinei obținând de la aceasta căldura de care are nevoie pentru a

efectua digestia, inima beneficiază şi ea, obţinând de la splină puterea sa pulsatorie. Nici activitatea plămânilor nu este complet independentă de acest organ atât de important, decât pe jumătate. Mai mult, splina influenţează chiar şi voinţa sufletului. Aşa se explică de ce omul poate respira mai rapid uneori, şi mai lent alteori, în funcţie de voinţa sa.

Care sunt efectele splinei asupra Pământului? Pentru a înţelege răspunsul la această întrebare, este suficient să privim vulcanii care acţionează la suprafaţa Pământului. Ei nu sunt altceva decât nişte coşuri secundare prin care iese fumul acestui şemineu, oferindu-ne totuşi o imagine de ansamblu asupra fenomenelor care se petrec la nivelul acestui cuptor atât de important pentru buna funcţionare a Pământului. Vulcanii nu reprezintă decât unul din efectele secundare ale activităţii splinei terestre.

La fel, putem observa izvoarele fierbinţi, care îşi extrag căldura tot din splina Pământului, deşi într-o manieră indirectă, prin intermediul acelor canale calde care se află în legătură cu această parte a intestinelor Pământului. Acesta este un alt efect secundar al splinei care se manifestă la suprafaţa Pământului.

Pentru a înţelege şi mai bine, putem observa norii, formarea ceţei şi vânturile care bat la suprafaţa Pământului. Toate aceste fenomene naturale reprezintă efecte ale activităţii splinei terestre, al cărei foc central principal penetrează întregul Pământ, încălzindu-i toate părţile componente. Dacă cineva ar intra în interiorul Pământului şi ar călători pe o distanţă de numai câteva mile, el s-ar convinge pe loc cât de eficient este acest organ intern încălzitor. Când apa pătrunde la asemenea adâncimi, ea ajunge rapid la fierbere şi se dizolvă în aburi. La rândul lor, aceştia inflamează pielea Pământului şi pătrund treptat prin pori, crevase şi alte deschizături ale scoarţei Pământului, de unde ies sub formă de gaze sau vapori de apă. În continuare, aceşti vapori ajung în atmosferă şi tulbură echilibrul acesteia. Astfel

iau naştere vânturile. Alunei când gazele şi aburii din interiorul Pământului generează o presiune foarte mare. ei ies afară în mod violent, dând naştere cutremurelor de pământ, care pot fi mai mari sau mai mici. Alte efecte pot fi uraganele ce devastează ţinuturi întregi. Avem de-a face cu fenomene variate care se petrec la suprafaţa Pământului, toate având drept cauza acelaşi organ intern: splina.

Furtunile şi marile valuri ale oceanelor (care nu au nimic de-a face cu fluxul şi refluxul), precum şi curenţii interiori, reprezintă un alt efect al activităţii acestui organ: apa oceanelor nu ar fi sărată dacă anumite substanţe din compoziţia fundului mării nu ar fi transmutate de foc, fiind trimise apoi in sus prin intermediul diferitelor organe de profil, dând naştere sărurilor. Toate fenomenele meteorologice care pot fi observate in atmosfera Pământului, precum şi puterea vegetaţiei, au aceeaşi origine.

Am arătat câteva din principalele efecte ale splinei. Pentru a înţelege semnificaţia ei mai profundă, vom face în continuare o mică excursie în interiorul acestui organ, pentru a explora felul în care este structurată splina Pământului şi de unde îşi extrage ea focul şi materialele necesare întreţinerii acestui foc.

10. Structura splinei şi prepararea sângelui

Dacă vom examina o secţiune din splina unui animai la un microscop puternic, vom constata că ţesutul este alcătuit dintr-un mare număr de compartimente minuscule; acestea alcătuiesc de regulă un cub gol în interior, sau, din când în când, anumite formaţiuni piramidale (mai exact, tetraedre -piramide triunghiulare). Există şi compartimente în formă de ou, dar acestea sunt mult mai rare, Ele sunt legate unele de altele (punctele comune fiind colţurile) printr-o serie de

cilindri de mici dimensiuni. Pereții acestor compartimente sunt deschişi; aşa se explică de ce splina pare atât de moale şi de spongioasă la atingere. Compartimentele sunt străbătute în linie de numeroase vase de sânge. În plus, ele sunt legate unele de altele printr-o vastă rețea de tubulaturi, o parte dintre acestea fiind foarte înguste, altele fiind mai largi, În fața ochiului fizic, această rețea pare un adevărat păienjeniş, care străbate splina deopotrivă în lung şi în lat.

Vasele de sânge distribuite in număr mare în interiorul splinei îşi au originea într-un vas colector central, aflat în contact cu stomacul; el se varsă în canalul principal care face legătura cu inima. Totodată, întregul țesut al splinei este învelit într-o piele delicată, străpunsă de nenumăratele vase de sânge, care apar ca nişte puncte întunecate de culoare roşie. Întrucât țesutul splinei este extrem de delicat, el este învelit într-un strat de grăsime, care îi asigură protecția şi lubrifierea necesară în timpul activităților sale continue de frecare.

Aceasta este, pe scurt, descrierea anatomică a splinei unui animal; evident, dacă splina a fost prelevată de la un animal mort, ea capătă o cu totul altă înfățişare.

De ce este splina, cu toate vasele sale de sânge, conectată la stomac şi la inimă? Contactul direct al splinei cu stomacul şi cu inima derivă din faptul că splina primeşte din stomac acele lichide care sunt necesare pentru prepararea sângelui, le transformă printr-o operațiune alchimică în sânge propriu-zis, după care le trimite către inimă. De multe ori se întâmplă ca în cazul oamenilor care au un excedent de sânge în interiorul splinei, acesta să nu poată fi depozitat în întregime la nivelul inimii, fiind trimis către stomac, de unde este expulzat prin vomă.

Atunci când vomitarea cu sânge se repetă frecvent, explicația trebuie căutată la nivelul splinei, rareori având de-a face cu plămânii. Dacă sângele nu reuşeşte să îşi găsească o cale de ieşire, el poate produce inflamarea splinei,

care conduce în timp la întărirea acestui organ.

Cum produce splina sângele? Atunci când lichidul alb (de culoarea oului) trece din stomac în splină, el rămâne o vreme în interiorul venelor care străbat compartimentele interioare ale acesteia (dând imaginea unui şirag de perle străbătute de o aţă), unde avansează cu fiecare bătaie a inimii, din perlă în perlă, suportând simultan o mişcare de fricţiune din partea pereţilor splinei. Această mişcare de fricţiune este cea care generează focul electric, a cărui polaritate pozitivă este trimisă către zona stomacului şi a cărui polaritate negativă este trimisă către zona inimii. Aşa se explică de ce compartimentele mai apropiate de stomac au mai degrabă o formă ascuţită, în timp ce cele orientate către inimă au o formă de ou.

Datorită acestui foc electric, micuţele compartimente se dilată şi se contractă succesiv. Fiind într-un contact permanent cu vasele de sânge prin intermediul unor cilindri mici, lichidele care pătrund în ele trec printr-un anumit proces de fermentaţie. În urma acestui proces, carbonul conţinut în lichide este eliberat, fiind parţial trimis către vezica biliară şi parţial către ţesuturile grase. Acelaşi proces de fermentaţie conduce la formarea unor bule care, sub influenţa electricităţii negative, se contractă şi capătă o formă lenticulară. Fiind încărcate cu electricitatea care le-a generat, ele capătă o culoare galben-şofran, după care pătrund în compartimentele inimii ca sânge propriu-zis.

Sângele nu este un lichid continuu, fiind alcătuit din celule mici, cu o formă lenticulară. Prin intermediul acestor celule mobile şi alunecoase, el distribuie electricitatea negativă în întregul organism.

Acest tip de electricitate încălzeşte organismul. Ori de câte ori micile corpuri lenticulare sunt atrase în vasele înguste de sânge, ele se adună, teaca lor devine lichidă şi se amestecă cu fluidele limfatice, în timp ce substanţa electrică eliberată este consumată sub formă de eter feruginos pentru

stimularea sistemului nervos.

Am examinat astfel pe scurt structura şi funcţiile splinei. Ne putem aventura acum în marele şemineu care este splina Pământului.

Structura acesteia este similară cu cea a splinei omului sau a unui animal. Compartimentele splinei Pământului sunt de mii de miliarde de ori mai mari decât cele ale splinei unui animal, de unde putem trage concluzia că structura splinei Pământului trebuie să fie fenomenală (chiar şi aşa, trebuie să menţionăm că splina soarelui este mult mai mare, iar aceea a unui soare central principal este infinit mai mare. Structura soarelui este considerabil diferită de aceea a Pământului. Mai mult, ea este diferită chiar şi de structura celorlalte corpuri cereşti. Numai ochiul Creatorului poate vedea asemănările care există între acestea. De aceea, chiar dacă priviţi în interiorul Pământului, nu trebuie să vă grăbiţi să trageţi concluzia că ştiţi cum arată interiorul planetei Jupiter, sau al oricărei alte planete[5]).

Dacă vom privi pereţii verziu-maronii ai splinei Pământului, vom constata că aceştia sunt străbătuţi în fiecare clipă de nenumărate fulgere luminoase, dublate de tunete puternice şi permanente. În aceste compartimente pătrund canale foarte largi, prin care trece un adevărat torent lichid. Flăcările electrice transformă acest lichid în abur, aflat sub o presiune imensă. Aburul îşi continuă drumul prin canale cu o forţă imensă şi cu un zgomot asurzitor. Apoi, compartimentele sunt inundate cu noi cantităţi de lichid, iar procesul de fierbere şi transformare în abur continuă, într-o manieră care nu poate fi experimentată nicăieri la suprafaţă.

Vom părăsi acum compartimentele splinei şi vom analiza pe scurt vasele de sânge, care au o structură similară cu cele din splina animalelor, străpungând şiruri întregi de compar-

---

[5] *Informaţii referitoare la celelalte planete pot fi găsite în lucrarea* ***Soarele natural,*** *scrisă tot de Lorber.*

timente ale splinei (de unde şi imaginea plastică a perlelor înşirate pe o aţă). Prin aceste vase trece torentul lichid de care vorbeam mai sus. Din când în când, aceste canale uriaşe, ca nişte şerpi primitivi, se îngustează, dar numai pentru a se lărgi apoi din nou, pentru a putea transporta torentele asurzitoare. Ceea ce se petrece aici la scară mare se petrece într-o manieră aproape identică, dar la o scară mai mică, în splina oricărui animal. Aceste lichide provin din stomacul Pământului şi după ce sunt transmutate în sânge de către splină, sunt direcţionate mai departe, către inimă.

11. FicatulPământului

La fel ca şi splina, ficatul trebuie considerat unul din cele mai importante organe interne. În corpul animal, în trupul uman, dar şi în cel al Pământului, ficatul este organul responsabil pentru eliminarea substanţelor otrăvitoare, care se găsesc în orice aliment, alături de cele nutritive vitale. Acest fenomen merită explicaţii ceva mai aprofundate.

Un om sau un animal ar muri imediat după ce a mâncat dacă trupul său nu ar dispune de un organ care să poată decanta toate substanţele toxice (îndeosebi carbonul şi cianurile), adunându-le într-un vas specific şi eliminându-le parţial prin vezica urinară.

Organul care execută această activitate este ficatul. În ceea ce priveşte structura sa interioară, aceasta este similară cu cea a splinei, deşi forma sa exterioară seamănă mai degrabă cu cea a plămânilor. La fel ca şi splina, ficatul este alcătuit dintr-o multitudine de compartimente aliniate unele lângă altele, fiind chiar mai strâns legate între ele. Patru tipuri diferite de tuburi vasculare străbat ficatul de-a lungul acestor compartimente, fiind unite între ele prin alte vase transversale

mai mici.

O parte din aceste vase provin din inimă; ele aduc mari cantități de sânge în ficat pentru a-l îmbogăți cu carbonul necesar şi cu mici doze de cianuri. Abia în acest fel poate efectua sângele digestia în vasele digestive ale organelor, după care contribuie la formarea pielii exterioare. După ce şi-a îndeplinit aceste funcții, sângele respectiv nu mai poate fi folosit intern. Aşa se explică de ce bolile de ficat pot fi recunoscute cu uşurință prin examinarea pielii bolnavului, aşa cum se petrec de pildă lucrurile în cazul icterului (gălbinarei).

O a doua categorie de vase care străbat ficatul provin din stomac. Acestea au rolul de a aduce substanțe lichide în cantități suficiente pentru a dilua în proporțiile corespunzătoare cianurile, din care o cantitate mică trece în sânge, prin vasele de mici dimensiuni ale ficatului. Cea mai mare parte a cianurii, care este foarte toxică pentru organismul viu, este eliminată din ficat către rinichi, apoi către vezica urinară, şi apoi este expulzată complet din corp prin intermediul tractului urinar, fiind o substanță complet nefolositoare.

O a treia categorie de vase provin tot din stomac, făcând legătura - prin intermediul membranelor lor mucoase - cu vezica biliară. Prin aceste canale trece carbonul mucos, sau bila, o substanță digestivă cu ajutorul căreia stomacul digeră alimentele şi care este depozitată în vezica biliară. Dacă stomacul primeşte o cantitate nouă de hrană şi nu dispune de proporția corespunzătoare de bilă, el apelează la ficat, căci orice proces digestiv reprezintă o formă de fermentare, iar unele substanțe nutritive fermentează mai rapid, în timp ce altele fermentează mai lent. Când alimentele nu conțin I cantitatea necesară de substanțe de fermentare, o parte **dini** cantitatea de bilă din stomac trebuie depozitată în ficat. Invers, atunci când bila devine insuficientă în stomac, acesta! apelează la ficat.

Cea de-a patra categorie de vase sunt nişte vene mici prin care trece aerul şi care provin din plămâni. Aceste vene străbat întregul ficat şi îl oxigenează. Vezica biliară este parţial alcătuită din ele, fiind menţinută constant sub o tensiune egală. Simultan, aceste vase furnizează vezicii biliare o mare cantitate de aer atmosferic şi de oxigen, pentru ca substanţele din bilă să nu fermenteze prea tare. În caz contrar, fermentaţia poate da naştere unor substanţe toxice pentru corp, din care rezultă boli inflamatorii precum reumatismul, guta, şi altele. De aceea, este foarte nesănătos ca cineva să stea mai mult timp într-un loc în care nu există suficient oxigen şi în care aerul este viciat.

Ne-am familiarizat astfel cu cele patru tipuri de vase din interiorul ficatului, ale căror acţiuni şi reacţii depind în întregime de fluidul electric, la fel ca în cazul splinei, fluid produs în compartimentele de care am vorbit mai sus, prin intermediul mişcărilor de frecare şi de măcinare. Focul electric din ficat este stimulat iniţial de cel al splinei. Altfel spus, ficatul ar fi mort fără splină.

La oameni şi la animale, ficatul este localizat în jurul stomacului. În mod evident, nici în cazul Pământului lucrurile nu stau altfel, deşi ele se petrec la o scară mult mai mare. Funcţia ficatului Pământului este similară cu cea pe care o îndeplineşte acest organ în cazul animalelor, deşi acţiunea lui este secundară prin comparaţie cu cea a splinei. Pe de altă parte, ea nu trebuie considerată un organ mai puţin important în ceea ce priveşte buna funcţionare a oricărui organism animal. Tot ce conţine crusta Pământului şi tot ce există la suprafaţa acestuia rezultă din funcţionarea ficatului său. Astfel, apa oceanelor provine din ficat, nefiind în esenţă altceva decât urina eliminată de corpul Pământului. Ea se evaporă şi dă naştere norilor, unde, sub influenţa luminii, vaporii îşi schimbă compoziţia, devenind din deşeuri o hrană dulce şi bună.

12. Rinichii Pământului

În organismele umane şi animale, rinichii au un triplu rol şi reprezintă un instrument care merită toată atenţia noastră. Ei îndeplinesc trei sarcini extrem de importante. Fără ei, viaţa animală nu ar putea exista, procreaţia ar fi imposibilă şi nici o fiinţă vie nu ar putea cunoaşte starea de bună dispoziţie psihică şi fizică. Rinichii dau naştere unei anumite stări de voioşie. Aşa se explică de ce acest organ este atât de des menţionat în Sfânta Scriptură.

Rinichii au sarcina de a recepta substanţele excretate de ficat, precum şi acele fluide care nu sunt potrivite pentru buna funcţionare a organismului. Partea toxică a acestor fluide este trimisă mai departe, către vezica urinară, în timp ce partea utilă vieţii este resorbită şi transformată în acea substanţă din care este alcătuită sămânţa fertilă. În continuare, sămânţa este preluată de sânge şi condusă către anumite vase care nu au altă destinaţie decât aceea de a o depozita, devenind disponibilă pentru procreaţie ca energie polară pozitivă, prin intermediul energiei polare negative a testiculelor. Aceasta este cea de-a doua funcţie a rinichilor.

O a treia funcţie, chiar mai importantă, se referă la faptul că rinichii se află într-un contact intim cu inima, plămânii, stomacul, splina şi ficatul, prin intermediul unui mare număr de vase mici. Din acest motiv, priviţi din perspectiva spirituală, rinichii reprezintă într-o anumită măsură sediul sufletului, fiind câmpul de activitate în care este procreată noua entitate. Aşa se explică de ce în viaţa naturală, rinichii generează o anumită stare de bună dispoziţie şi bunăstare, care nu poate fi atribuita însă organului propriu-zis, ci mai degrabă sufletului şi spiritului activ în interiorul acestuia.

Ce om nu ştie că o perioadă lungă de abstinenţă sexuală conduce la o stare permanentă de bunăstare interioară?

Acest sentiment de bucurie este susținut fizic de către rinichi, a căror formă specifică asigură un sediu confortabil pentru suflet. Aşadar, aceste organe sunt responsabile pentru fericirea fizică, ceea ce explică de ce sufletul, deşi îşi are sediul activității în zona inimii şi a capului, preferă să se odihnească la nivelul rinichilor.

Somnambulismul şi conştiința specifică lumii de dincolo au o legătură directă cu aceste organe, aflate într-un contact intim cu partea de sus a stomacului, unde se află un mare număr de ganglioni nervoşi. Sufletul vede, aude şi simte prin intermediul plexului solar, fiind capabil să comunice la acest nivel cu lumea exterioară.

Structura rinichilor are şi ea o asemănare semnificativă cu cea a splinei şi a ficatului, dar diferă esențial dacă este privită într-o secțiune laterală. De fiecare parte a rinichilor se află nişte saci în formă de burtă. Aceştia sunt separați de impresiile observabile, dar şi de un țesut celular albicios, fiind conectați numai pe linia mediană, alcătuită şi ea din acelaşi țesut albicios.

Principalele canale de apă trec prin această zonă, furnizând substanța nobilă a seminței, pe care rinichii o absorb din apa trimisă de ficat în săculeții în formă de burtă. Aceştia produc o anumită cantitate de electricitate, care maturează lichidul, ce devine astfel mai subtil, fiind preluat de delicatele vase sanguine ale rinichilor. Unită cu sângele, această substanță seminală ajunge în inimă, unde pătrunde în compartimentele special rezervate pentru stocarea ei. Aici, ea primeşte în permanență hrană de cea mai bună calitate, devenind aptă pentru procreare, şi aşteaptă să fie folosită în acest scop prin intermediul testiculelor.

Rinichii Pământului sunt localizați puțin mai la nord de Ecuator. Forma lor seamănă izbitor cu cea a rinichilor unui porc, dar chiar şi mai mult cu cea a rinichilor unui elefant. Scopul lor este acelaşi ca şi în cazul oricărui animal. Ei reprezintă puțul din care îşi extrag oceanele apa lor şi din care apar

toate apele de la suprafața Pământului. Evident, Pământul are numeroase vezici urinare, care au forma unor mari bazine aflate sub crusta de la suprafață, din care unele sunt mai mari decât întreaga Europă. Oceanele şi apele de pe continente se aprovizionează din aceste mari rezervoare subterane. Aceasta este principala funcție a acestui organ al Pământului. A doua sa funcție se referă la separarea apelor procreative de urina brută a Pământului. Apele procreative, a căror natură este extrem de nobilă, nu se ridică imediat la suprafața Pământului, aşa cum se întâmplă în cazul animalelor, ci trec mai întâi prin inima Terrei, şi abia de acolo sunt aduse la suprafață, unde se manifestă parțial sub forma anumitor izvoare de apă dulce, şi parțial sub forma rouă, care are un rol atât de important în lumea vegetală, unde contribuie la apariția fructelor.

13. Pământul privit ca bărbat şi femeie

Să spunem că e o zi frumoasă, peisajul este superb, trezind încântarea sufletului. Norii au o culoare atrăgătoare, iar sufletul călătorului pare să se înalțe către cer de fericire, j

Acest sentiment de bunăstare în ființa umană nu este altceva decât o punere la unison cu liniştea intermitentă a I Pământului!

Asemenea stări sufleteşti plăcute apar la suprafața Pământului ori de câte ori marele suflet al acestuia se stabileşte în zona rinichilor pentru a se relaxa. În asemenea momente, la suprafața Pământului apare un sentiment de pace, iar natura pare liniştită. Aceste momente de pace sunt urmate de regulă de o vreme morocănoasă şi de furtuni, natura descătuşându-se cu o forță teribilă. Aceste fenomene apar atunci când sufletul iese din starea de odihnă şi se întoarce în organele active. Acest lucru nu se petrece în cazul

pământului la fel ca în cel al unei ființe umane, unde sufletul intră într-o stare de somn deplin, căci sufletului Pământului nu i se permite să se odihnească decât parțial, în timp ce o parte a sa trebuie să rămână activă.

Pentru mai buna ilustrare a odihnei parțiale a sufletului Pământului, o putem compara cu o noapte de veghe, în care doi oameni trebuie să facă de planton; când unul doarme, celălalt veghează, şi invers. În ceea ce priveşte Pământul, acesta nu se poate odihni complet; mişcarea sa de rotație în jurul axei şi de revoluție în jurul soarelui au grijă de acest lucru. Datorită lor, emisfera nordică, şi din când în când şi cea sudică, au parte de un somn de iarnă, în timp ce partea opusă este cât se poate de activă.

Pământul este şi o ființă procreativă, deşi această funcție se realizează diferit de cazul ființelor umane, al animalelor sau al plantelor. Din cauza naturii sale particulare, Pământul trebuie privit ca un fel de hermafrodit, având deopotrivă un sex masculin şi unul feminin. In această privință, el seamănă întru totul cu prima ființă umană. La origini, aceasta a fost în sine deopotrivă bărbat şi femeie, la fel ca şi spiritele perfecte din cer, care au acelaşi atribut bipolar.

De vreme ce Pământul are capacitatea de a procrea, se pune întrebarea: care sunt ființele cărora le dă naştere el şi cum se produce acest fenomen? La fel, unde se află organele sale reproducătoare?

Principalul organ reproducător este Polul Sud, extrem de proeminent. Polaritatea Pământului fiind negativă în acest punct, se poate afirma fără dubiu că în esență, el este de sex feminin.

Dacă privim Pământul numai din această perspectivă, ca femeie, rezultă că el nu este capabil decât să fie un receptor al funcției de procreație. Atunci cine procreează alături de el (cine îndeplineşte rolul masculin)?

in mod evident, acest rol revine soarelui, care are o polaritate opusă!

Ce anume procreează însă soarele, sau dacă acest lucru s-a petrecut în trecut, ce a procreat el?

Principalul copil al pământului, luna, primul copil al acestei femei telurice, a fost procreat în acest fel!

Pământul are mai mulţi copii similari: un număr considerabil de comete, care s-au născut prin expulzarea lor în spaţiul cosmic (eteric). Alţi copii sunt stelele căzătoare -nişte planete minuscule, asemănătoare unor comete, care s-au născut tot din Pământ. Ruta lor eliptică şi forma lor rotundă sunt cele mai bune dovezi în acest sens. După o vreme, aceste mici planete cad din nou pe Pământ, fiind reintegrate de acesta.

Pământul are mai multe canale pentru naştere. Cel mai important dintre ele este localizat în mijlocul Oceanului Pacific, nu departe de Ecuator, în vecinătatea Insulelor Society. Acesta este inclusiv locul în care s-a născut luna, iar mai târziu, un mare număr de comete, care continuă să existe şi astăzi. Alte canale de naştere sunt lacurile, mlaştinile şi anumite peşteri din munţi, din care aceste mici planete sunt catapultate până la înălţimi considerabile. Având o masă foarte mică, preponderenţa energiei polare a Pământului consumă micul depozit de energie polar opusă al acestora, motiv pentru care sunt atrase din nou pe Pământ, unde cad sub formă de cenuşă sau de mici pietricele.

14. (Procrearea de tip masculin-feminin a Pământului

Toate mineralele, plantele şi animalele îşi au originea materială în acest tip de procreare. Dacă privim Pământul din cealaltă perspectivă, ca bărbat-femeie, constatăm că el dă naştere într-o manieră extrem de fertilă, la fel ca şi animalele care fac pui, ca păsările care depun ouă, ca plantele care

produc semințe sau ca mineralele care generează flori (de mină).

Există patru forme de procreare ale Pământului în ipostaza sa de bărbat-femeie.

Mai întâi de toate, se pune întrebarea: dacă Pământul procreează în acest fel, de ce mai sunt înzestrate plantele şi animalele cu o putere de reproducere atât de mare? De ce trebuie o plantă să dea naştere la semințe pentru a se putea multiplica? De ce depune o pasăre ouă, de ce nasc animalele pui şi de ce depun peştii icre? Pentru cei înzestrați cu luciditate, răspunsul este oferit chiar de Matură. Am afirmat la început că Pământul a fost creat ca bărbat şi femeie în acelaşi timp. În calitate de femeie, el nu poate procrea, fiind doar receptorul seminței şi cel care dă naştere. În calitate de bărbat, el poate procrea, dar nu poate da naştere. Elementele produse trebuie mai întâi să se maturizeze şi să se nască din aceleaşi specii care au fost create de Pământ în calitatea sa de bărbat.

Pentru a înțelege mai bine acest fenomen, vă propun să analizăm felul în care interacționează un copac cu trupul Pământului. Să presupunem că la început a existat sămânța, care a dat naştere unui copac, care a produs la rândul lui noi semințe din aceeaşi specie. Această presupunere este adevărată, fiind oricum mult mai uşor să produci o sămânță în interiorul Pământului decât un copac matur.

în cazul animalelor, situația este inversă. Pasărea trebuie să fi existat înaintea oului, căci oul nu poate fi clocit decât în prezența căldurii animalului. Cu toate acestea, păsările nu au existat ca atare încă de la început, căci în prima perioadă de procreare Pământul a făcut primul ou.

După ce din acest ou s-a născut prima pasăre, aceasta a făcut un nou ou, structurat puțin altfel decât oul născut la început direct de Pământ. Din acest ou s-a născut o nouă pasăre, asemănătoare cu cea care l-a clocit. În cazul păsărilor şi al peştilor, primul ou trebuie considerat un fel de sămânță, astfel încât şi în cazul lor, sămânța a existat înaintea animalu-

lui care s-a născut din ea. Numai dacă privim diferența fundamentală care există între calitatea oului Pământului şi cea a oului depus de pasăre ne putem da seama că pasărea a existat înainte de depunerea oului. În cazul plantelor lucrurile nu stau aşa: semințele lor s-au născut direct din Pământ, fiind identice cu cele generate ulterior de plante. Toate speciile de mamifere s-au născut mai întâi din Pământ, primind de la acesta capacitatea de a se reproduce şi de a se înmulți.

Pentru a explica mai bine puterile de procreație ale Pământului, să luăm din nou exemplul copacului. O sământă care a crescut în copac cade la sol. Acolo, Pământul se comportă ca o soție care rămâne gravidă, şi prin propria ei energie, dă naştere plantei pe care a conceput-o, într-o stare matură. Când noul copac ajunge la maturitate, el se comportă față de Pământ la fel ca o femeie, în timp ce Pământul se comportă la fel ca un bărbat, procreând împreună noile semințe pentru propagarea speciei.

Acest exemplu ilustrează destul de clar activitățile masculine şi feminine ale Pământului. El demonstrează faptul că Pământul reuneşte în sine ambele polarități. În exemplul nostru am examinat interacțiunea exclusivă dintre Pământ şi copac. Pentru a înțelege şi mai bine, vom analiza în continuare această interacțiune chiar la nivelul Pământului.

După cum se ştie, Pământul are doi poli: unul sudic şi altul nordic. Polul Sud este de polaritate negativă, iar Polul Nord de polaritate pozitivă; unul atrage şi celălalt respinge. Consecința este că cei doi poli pot exista foarte confortabil unul în vecinătatea celuilalt, căci în timp ce unul este donator, celălalt este receptor.

Datorită acestei relații polare, interacțiunea dintre cei doi poli este preponderent reciprocă. Astfel, la nivel exterior, Polul Nord devine receptiv, întrucât primeşte întreaga cantitate de hrană necesară Pământului. Pe de altă parte, Polul Sud nu ia nimic în gură, ci doar elimină, manifestând polaritatea inversă. Privind lucrurile din interior, Polul Nord

devine un donator, iar cel Sud un receptor. Se poate vedea din acest exemplu cum Pământul manifestă alternativ ambele polarități, fiind parțial de polaritate masculină şi parțial de polaritate feminină.

Mult mai spectaculos este efectul polar inversat asupra trecerii de la vară la iarnă, căci în emisfera nordică a Pământului este iarnă timp de jumătate de an, timp în care în emisfera sudică este vară; în următoarea jumătate de an, anotimpurile se inversează. Iată explicația ezoterică a acestui fenomen: iarna reprezintă un aspect masculin, şi vara unul feminin. Iarna îşi depozitează sămânța în receptorul feminin al verii, care poartă în pântec ceea ce a procreat iarna. De aceea, în timpul iernii, una din emisfere are o polaritate masculină, iar cealaltă una feminină, ceea ce face ca Polul Sud, care de regulă este feminin, să apară drept masculin față de Polul Nord, care devine feminin în timpul acestei perioade. Există totuşi o diferență: fructele din emisfera sudică a Pământului sunt întotdeauna mai dulci, mai moi şi mai mari decât cele din emisfera nordică; ele nu sunt la fel de tari ca acestea din urmă deoarece feminitatea predomină în emisfera sudică indiferent de rolul pe care îl joacă aceasta. Folosind legea paradoxului, ne-am putea exprima astfel: nordul Pământului este un bărbat-femeie, în timp ce sudul său este o femeie-bărbat[6].

[6] *N.Tr. Această alternanță între principiul masculin şi cel feminin, precum şi transformarea unuia în celălalt, sunt binecunoscute în ştiința spirituală de pe întregul pământ. De pildă, in Orient există simbolul yin-yang: un cerc divizat în două de o dungă şerpuitoare. Jumătate din cerc este colorat în negru, având o natură* ***yin,*** *iar cealaltă jumătate este colorată în alb (sau roşu), având o natură yang. În zona cea mai densă a fiecărei jumătăți există însă un punct de culoare opusă, care atestă faptul că în orice aspect yin există o sămânță de yang, şi invers. Ştiința spirituală afirmă că ori de câte ori cantitatea de yin devine prea mare, ea este transmutată şi devine yang. Acelaşi fenomen se petrece atunci când cantitatea de yang devine prea mare.*

Din această descriere rezultă în mod evident că Pământul are o dublă polaritate. Pentru a avea o imagine de ansamblu mai bună, trebuie să ştiţi că Pământul îşi schimbă polaritatea o dată în timpul zilei şi o dată în timpul nopţii. Noaptea este întotdeauna feminină, în timp ce ziua este masculină. Orice procreează ziua, noaptea păstrează în pântecul ei întunecat. In mod similar, orice sământă este procreată şi fructificată de Pământ ca fiinţă de sex masculin, după care este purtată în pântec şi născută la momentul oportun de acelaşi Pământ, privit de data aceasta ca fiinţă de sex feminin.

Faptul că Pământul produce seminţe pentru animale şi pentru plante poate fi observat din analiza atentă a fenomenelor care se petrec la suprafaţa sa, spre exemplu creşterea pădurilor pe povârnişurile aride ale munţilor, sau a muşchiului şi a ierbii în câmpiile sterpe, în care nimic nu a crescut timp de mii de ani. Mucegaiurile şi bureţii nu au produs niciodată seminţe. Tot în această categorie de fenomene intră şi ploile cu broaşte, cu peşti şi cu şerpi, deşi acestea se petrec destul de rar. Deşi oamenii de ştiinţă încearcă să demonstreze că acestea au fost ridicate de la sol de către vârtejuri de aer, nu există nici o dovadă care să ateste acest lucru.

Mai mult, ei ar trebui să demonstreze mai întâi că există un loc pe pământ în care aceste animale există într-un număr atât de mare, pentru a fi aspirate şi purtate prin aer, şi apoi revărsate din nou pe pământ. Chiar dacă ar reuşi să demonstreze acest lucru, ei nu ar face decât să ateste potenţialul procreator al Pământului, singurul capabil să aducă pe lume. din sine însuşi, aceste fiinţe.

1$. Succesiunea generală a fiinţelor vii

Aceste fenomene se petrec într-o asemenea manieră încât să vă dea impresia că animalele ar fi aspirate de un vârtej

atmosferic, care formează un fel de nor viu, după care, când puterea vântului se reduce, animalele cad din nou la sol. Trebuie să menționăm totuşi că ar fi necesar un uragan foarte puternic pentru a ridica în aer atâtea broaşte, şerpi şi peşti. De altfel, dacă ar fi aspirate de un asemenea uragan, animalele ar muri în aer, cu mult timp înainte să cadă din nou pe pământ. în al doilea rând, pentru a putea ridica animalele dintr-un lac sau dintr-o mlaştină, vârtejul ar trebui să aibă un diametru uriaş şi o energie atât de mare încât nici un munte să nu reziste în calea lui. În sfârşit, în al treilea rând, este limpede că un uragan atât de puternic ar trebui să ridice în aer şi apa lacului respectiv, până la ultima picătură. Ploile cu aceste animale ar trebui să aducă cu sine şi apă, noroi, nisip, şi alte plante şi animale, lucru care nu se întâmplă niciodată în cazul acestor aşa-numite ploi cu amfibii.

lată cum se petrec în realitate aceste fenomene. Pământul procreează în interiorul său ouăle acestor animale, într-un mare număr. Aceste ouă sunt foarte mici şi pot ieşi cu uşurință la suprafață prin porii şi canalele terestre. Cu cât ascensionează mai sus, cu atât mai mari devin ele, datorită fermenților pe care îi conțin, astfel încât în final ajung să fie mai uşoare decât aerul. Ele se ridică astfel în atmosfera terestră la fel ca nişte baloane cu aer cald, formând acolo nişte nori întunecați. Când au ajuns la o anumită înălțime, ouăle pătrund într-un curent electric extrem de puternic. Sub influența acestuia, ele ajung rapid la maturitate, animalele născându-se de regulă într-un număr foarte mare.

Întrucât greutatea lor creşte treptat, datorită procesului de maturizare generat de curentul electric, norul viu începe să coboare lent spre pământ. Aşa se explică de ce animalele cad la sol vii şi mai trăiesc încă câteva ore. Acest gen de procreație devansează însă anumite etape ale evoluției naturale, nefiind la unison cu progresia firească a inteligențelor născute de corpul Pământului. Din acest motiv, animalele nu supraviețuiesc, fiind reabsorbite de Pământ, pe

care îl îngraşă, intrând apoi în lumea plantelor. Trebuie să menţionăm totuşi că din anumite motive speciale, aceste naşteri în lumea animală se produc evitând incarnarea anterioară succesivă a entităţilor respective sub formă de plante, aşa cum este ciclul firesc.

Evident, lucrurile se petrec cu totul altfel cu plantele primordiale, care pătrund pentru prima oară in existenţă. Acestea trebuie să treacă mai întâi prin toate etapele lumii vegetale, înainte ca entităţile lor vii să fie acceptate în regatul animal. Există totuşi mari diferenţe între plante. Unele sunt plante nobile, în timp ce altele sunt mai puţin nobile. Unele au efecte benefice, altele mai puţin benefice. Plantele nobile sunt foarte apropiate de etapa lumii animale, iar cele mai nobile dintre ele sunt apropiate chiar de etapa umană, în sensul că vor fi primite foarte curând în lumea oamenilor, în timp ce celelalte vor fi primite foarte curând în lumea animalelor, aceste plante au o tranziţie foarte rapidă, în timp ce cele mai puţin nobile, sau inferioare, au nevoie de foarte mult timp pentru a fi acceptate în etapa plantelor nobile; acelaşi principiu li se aplică şi animalelor. Maniera descrisă mai sus în care unele animale sunt procreate direct de Pământ se aplică şi seminţelor anumitor plante, în special în deserturile Arabiei şi in anumite zone din Africa şi din America. Marile deşerte şi stepe au anumite puncte în care seminţele acestor plante ies la suprafaţă, iar în zonele respective poate fi găsită o mare abundenţă de vegetaţie. În zonele în care nu există asemenea puncte fertile ale Pământului, solul rămâne sterp şi mort.

Noile insule care ies la suprafaţa mării sunt înzestrate curând cu vegetaţie, graţie aceluiaşi proces. După ce plantele trec prin anumite etape evolutive, pe insulele respective încep să apară şi animalele, dar numai cele mai imperfecte dintre acestea, de genul animalelor târâtoare şi al insectelor, căci tranziţia naturală nu permite acestui proces să se extindă prea departe.

Pentru a fi creat un animal perfect este necesară o forță superioară, astfel încât nivelele anterioare să poată fi transcense. Şi lucrurile continuă astfel până la nivelul ființei umane, care nu reprezintă o creație nouă, ci rezultatul unei progresii evolutive. Aceste explicații sunt suficiente pentru ca un intelectual să înțeleagă cum stau lucrurile cu capacitatea de procreație şi cu puterile de propagare ale Pământului. Toate aceste manifestări îşi au originea în rinichii Pământului, întrucât substanța din care este alcătuită sămânța este produsă aici, fiind germinată apoi în maniera descrisă mai sus.

Aceasta este, pe scurt, descrierea naturii interne active a Pământului, revelată astfel încât să poată fi înțeleasă de intelectul uman. În ansamblul lui, Pământul nu poate fi înțeles însă numai prin cunoaşterea interiorului său; de aceea, este necesar să examinăm şi suprafața sa. Aceasta va fi mai uşor de înțeles, deşi există numeroase fenomene care nu pot fi înțelese încă de ştiința actuală.

Formarea crustei solide a Pământului a fost un proces extrem de complicat, ea ajungând să acopere astăzi cea mai mare parte a Terrei. Crusta poate fi comparată cu lemnul solid al unui copac, care acoperă cea mai mare parte a masei acestuia. La fel cum în interiorul unui copac se petrec fenomene absolut minunate, la fel stau lucrurile şi în ceea ce priveşte Pământul. Această parte solidă a Pământului trebuie considerată o şcoală, prin intermediul căreia ființele - care au inițial o formă şi o existență ciudată, în interiorul Pământului - evoluează către forme şi stadii mai perfecte, cele pe care le cunoaşteți cu toții.

16. Materialele şi modalitatea în care este construit Pământul solid

Pământul solid este alcătuit dintr-o substanţă particulară, care seamănă mult cu lemnul copacilor şi care este uniformă peste tot. Totuşi, ea devine mai puţin densă către interiorul scoarţei terestre; în mod corespunzător, densitatea ei creşte cu cât ne apropiem mai mult de zona exterioară. Atunci când avem de-a face cu greutăţi atât de imense, stabilitatea trebuie să fie pe măsură. Pe măsură ce avansăm către interior, densitatea descreşte deoarece forţele polare sunt active prin intermediul organelor interne ale Pământului, care au o anumită elasticitate, pentru ca aceste forţe imense să nu se acumuleze, apărând tendinţa de a exploda. Pe de altă parte, organele interne sunt foarte sensibile şi nu trebuie să fie afectate din cauza contactului cu pereţii rigizi In timpul contracţiilor şi dilatărilor lor.

Structura Pământului devine din ce în ce mai solidă către suprafaţă. Această parte solidă are o grosime de aproximativ 1.500 de kilometri şi este suficient de puternică pentru a putea purta crusta exterioară a Pământului, cu toate oceanele, continentele şi munţii ei.

Din ce fel de material este alcătuită zona dură a Pământului? Este dificil de explicat, căci substanţele pe care le cunoaşteţi voi de la suprafaţa Pământului nu seamănă în nici un fel cu materialul din care este confecţionată aceasta. Nu este vorba de piatră, nici de metal, de diamant, aur sau platină. Dacă ar semăna cu aceste materiale, substanţa Pământului ar fi rapid transformată în cenuşă de focul care emană uneori din organele interne. Substanţa din care este alcătuit Pământul trebuie să suporte fără a se dezintegra presiunile unui număr uriaş de surse de foc şi ale altor forţe distructive.

Materialul cel mai apropiat de această substanţă este azbestul în formă solidă. Acest cărbune de piatră este aproape indestructibil prin foc şi rezistă foarte bine la acizi, deşi poate fi dizolvat chimic. Există totuşi o diferenţă între substanţa practic indestructibilă chimic din care este alcătuită scoarţa dură a Pământului şi cărbunele de piatră. Există o asemănare chiar mai izbitoare între această substanţă şi piatra ponce care poate fi găsită în apropierea Polului Sud. Dacă oamenii s-ar putea apropia de această zonă extrem de periculoasă şi ar putea săpa adânc sub stratul de gheaţă, ei ar descoperi aceste pietre ponce. Din cauza culorii sale strălucitoare şi a indestructibilităţii ei, un singur gram din această piatră ar valora mai mult decât 50 de kilograme de perle.

Culoarea acestui material extrem de dur este alb-cenuşie în partea superioară, iar în lumina soarelui ar străluci la fel ca o perlă. Mai în adâncuri, ea devine din ce în ce mai întunecată la culoare şi are cele mai frumoase irizaţii pe care vi le-aţi putea imagina vreodată, aproape la fel ca în cazul scoicilor perlifere aurii. Materialul este extrem de greu, lucru firesc, întrucât este localizat în apropierea punctului în care Pământul îşi primeşte impulsul care îl pune în mişcarea de rotaţie. Pentru a înţelege mai bine structura sa fina, puteţi contempla o bucată de gresie spartă. Indentaţiile fine care par nişte simpli pori reprezintă în această parte a Pământului canale cu un diametru de câţiva metri, în interiorul cărora există valve care se pot închide în anumite puncte. Uneori, aceste canale se intersectează unele cu altele. Prin fiecare dintre ele trece un anumit lichid, care se amestecă cu celelalte în punctele de intersecţie, după care îşi continuă mai departe drumul. Toate canalele sunt echipate cu valve care se deschid către exterior, dar se închid către interior.

Aceste valve au rolul să împiedice revenirea fluidelor eliminate de organe în urma procesului de digestie, din cauza Sreutăţii lor. Când fluidele pătrund în organe, odată cu o nouă

bătaie a marii inimi a Pământului, valvele se deschid din cauza presiunii de jos în sus. Când presiunea încetează, lichidele care au pătruns în organe închid valvele şi împiedică revenirea lichidelor eliminate. Evident, venele mari ale Pământului trebuie să fie înzestrate cu mai multe asemenea valve, traseul lor fiind de mii de mile. Marile canale sau vene mai dispun şi de pompe de presiune şi alte mecanisme necesare pentru a putea suporta imensa presiune a pulsului inimii terestre. Valve similare există şi în cazul venelor animalelor.

17. Propulsarea fluidelor

Am arătat anterior maniera în care fluidele Pământului sunt eliminate către suprafaţă, trecând prin Pământul de mijloc, sau ferm. în această călătorie pe parcursul a mii de mile, ele îşi pierd treptat puterea iniţială. Pentru a nu-şi încetini viteza, este nevoie ca ele să fie ajutate, lucru care se realizează printr-un mecanism exterior ingenios. Există în interiorul Pământului un mare număr de filamente feruginoase, extrem de fine, orientate dinspre nord spre sud, şi altele, din platină sau minerale cuprifere, orientate invers, dinspre sud spre nord. Aceste filamente sunt atât de fine încât un fir de păiajen pare de zece mii de ori mai gros decât oricare dintre ele. Fibrele nu sunt orientate în linie dreaptă, ci au un traseu sinuos, ondulatoriu şi spiralat, îndeosebi în zonele unde intersectează venele şi canalele ascendente.

Aceste filamente sunt alcătuite din cristale eterogene cu o formă piramidală, fiind conectate unele cu altele la fel ca verigile unui lanţ, astfel încât vârful unei asemenea piramide triunghiulare atinge cu precizie centrul bazei următoarei piramide. Vârful piramidelor feruginoase este orientat către

nord, în timp ce vârful piramidelor din platină sau cupru este orientat către sud. Circuitul este aranjat într-o asemenea manieră încât fluidul electromagnetic activ să nu îşi diminueze viteza pe distanţe care depăşesc frecvent 20.000 kilometri.

Lanţul de piramide nu ar fi însă suficient pentru a conduce curentul de-a lungul atâtor mii de mile dacă nu ar fi învelit într-un tub alcătuit dintr-o substanţă perfect izolatoare (care nu permite trecerea nici măcar a unei singure scântei electrice). Chiar şi aşa, acest dispozitiv nu ar fi de nici un folos dacă ar permite curgerea fluidului electromagnetic în ambele sensuri. De aceea, pe parcursul circuitului există camere de stocare situate în anumite puncte, îndeosebi în zona canalelor ascendente. Când un asemenea depozit s-a umplut la capacitate, el influenţează fluidul din canal şi îl încarcă cu o energie nouă. Acesta este doar unul din scopurile acestor camere de stocare, care pot fi mai mari sau mai mici, încărcate cu energie pozitivă sau negativă, astfel încât substanţa (din interiorul lichidului aflat în ascensiune) care a devenit prea fierbinte din cauza electricităţii pozitive să poată fi răcită cu ajutorul electricităţii negative.

Celălalt scop al acestor filamente conductive constă în a pune în mişcare pompele de propulsie din canalele care susţin mişcarea generată de pulsul inimii Pământului. Fără acest sprijin, forţa pulsului s-ar pierde, căci el trebuie să pună în mişcare miliarde de miliarde de tone de fluide. Pompele de presiune contribuie la propagarea acestei forţe, astfel încât inima propriu-zisă nu trebuie să împingă decât o cantitate rezonabilă de fluid.

Există de asemenea vase care reabsorb aceste fluide prin intermediul venelor, atunci când sunt pregătite pentru a hrăni corpul; dacă fluidele nu sunt suficient de pregătite în acest scop, ele sunt trimise din nou către inimă, pentru a fi încărcate cu energie. Aceste canale de retur sunt echipate şi cu anumite valve, care nu se deschid decât atunci când inima

Pământului se contractă. Când inima se dilată, ele se închid şi nu mai permit fluidelor să avanseze. Aceste canale de retur sunt mai înguste decât cele ascendente, motiv pentru care cantitatea de fluide care trece prin ele este mai mică. In plus, fluidul din aceste canale este mai inert decât cel din canalele ascendente. Valvele au şi rolul de a asigura continuitatea curgerii fluidelor, care nu poate fi decât încetinită, dar nu complet oprită. Toate aceste mecanisme pot fi găsite şi în corpurile animalelor, şi chiar în trunchiurile lemnoase, în care vasele de retur sunt localizate între scoarța exterioară şi lemn.

18 Crusta pământului*

Suprafața Pământului reprezintă pielea sau crusta corpului terestru. Acest organ exterior este cel mai empiric, având o complexitate mai mică a mecanismelor sale. în schimb, varietatea formațiunilor de la suprafața Pământului este foarte mare.

Părțile din interiorul Pământului nu sunt deloc complicate. Activitățile interne pot fi comparate cu o simplă roată care se învârte cu o viteză suficient de mare încât să nu poți vedea altceva decât diametrul în mişcare în jurul axului central. Acesta este axul motor. Aparent, nu există nimic mai simplu, dar dacă intri într-un atelier, poți constata ce mecanisme complicate sunt puse în mişcare de acest ax motor şi câte activități sunt realizate cu ajutorul lui. Activitatea internă a Pământului poate fi comparată cu un asemenea ax motor extrem de simplu, care generează însă nenumărate efecte la suprafața planetei.

Interiorul şi crusta Pământului sunt foarte intim legate între ele, la fel ca scoarța şi lemnul unui copac. Mai întâi, trebuie să precizăm că pe porțiunea de Pământ solid se află pielea Pământului, cu o grosime de câteva mile. Aceasta este înzes-

trată cu sensibilitate. Peste ea este situată crusta insensibilă, pe care efectele vieţii organice din interiorul Pământului cresc de o mie de ori. Aici se formează seminţele noi şi se stabileşte forma care va creşte din ele pe măsură ce vor ajunge la maturitate. Altfel spus, aici este sediul în care sălăşluieşte energia care dă „viaţă" seminţelor deja create ale plantelor şi animalelor.

Această energie[7] este preluată de către seminţe şi utilizată apoi treptat de întregul regat vegetal, de apă şi de numeroasele animale mici. Pentru ca acest lucru să fie posibil este necesar un dispozitiv organic de o mare complexitate mecanică. El nu este însă de ajuns. Pentru separarea şi distribuirea fluidelor şi forţelor care ascensionează din interiorul Pământului trebuie să existe un al doilea dispozitiv, încă şi mai complicat, care să recepteze influenţele subtile din spaţiul infinit[8], dirijându-le către scopul pentru care au fost predestinate.

Este inutil să mai spunem că un simplu dispozitiv nu ar fi suficient pentru acest scop. Observarea atentă a unei simple plante ne arată cât de mare este diversitatea părţilor şi a formelor pe care le posedă acestea: ghimpi, peri, noduli, fibre, frunze, flori, uleiuri, lichide, etc. Toate acestea creează o simbioză, un tot unitar, un mecanism superb, care reprezintă planta în ansamblul ei. Dacă o simplă plantă are nevoie de atâtea facultăţi diferite, vă puteţi imagina cât de complicate trebuie să fie mecanismele şi articulaţiile

---

[7] *IS.Tr. Este vorba de energia telurică, binecunoscută în literatura spirituală din întreaga lume, fără de care se consideră că viata pe pământ nu ar putea exista.*

[8] *N.Tr. Este vorba de energiile cosmice, un al doilea tip de energii fără de care viaţa pe pământ nu ar putea exista. Ştiinţele esoterice cunosc foarte bine energia telurică şi cea cosmică, pe care le amplifică în fiinţă prin intermediul anumitor mecanisme bine puse la punct (de pildă, asana-ele din hatha-yoga).*

necesare pentru crearea unei lumi minerale atât de complexe, pentru imensa varietate a lumii vegetale, şi nu în ultimul rând, pentru nenumăratele specii animale.

Unul dintre cele mai simple minerale este grăuntele de nisip. Acesta nu este însă atât de simplu pe cât pare, fiind alcătuit dintr-o multitudine de cristale unite, ale căror unghiuri nu ar putea fi calculate nici chiar de cel mai genial matematician de pe pământ. Dacă examinăm cu atenţie aceste cristale, vom descoperi că ele reprezintă de fapt o colecţie de cadavre ale unor animale. Deşi sunt o categorie de infuzoare, acestea sunt mult mai mici decât cele pe care le cunoaşteţi voi prin studierea la microscop a unei picături de apă. Dacă examinăm şi mai în amănunt aceste cadavre de infuzoare, vom descoperi în interiorul lor un număr uriaş de animale de dimensiuni atomice, care - după moarte -formează prin asociere cristalele respective, deşi în timpul vieţii reprezentau hrana infuzoarelor descrise mai sus. Dacă ar fi posibil să observăm în amănunt chiar şi aceste animale minuscule (lucru care poate fi realizat numai cu ochii spirituali), am constata că ele reprezintă nişte sfere în miniatură, un fel de replici exacte ale universului la cea mai mică scară imaginabilă.

Gn singur cristal este alcătuit din milioane de astfel de animale atomice minuscule şi dintr-o mie de infuzoare, iar un fir de nisip conţine câteva sute de astfel de cristale. Vă puteţi face acum o idee despre complexitatea structurii unui simplu fir de nisip.

Vă puteţi imagina cât de complicat trebuie să fie un asemenea mecanism care creează exclusiv fire de nisip, de vreme ce el are nevoie de două generaţii de animale, fiecare dintre acestea posedând deja un organism dezvoltat. Căci trebuie să menţionăm că şi aceste animale, deşi atât de mici, au nevoie de ochi, urechi şi alte organe de simţ, precum şi alte organe necesare mişcării.

Pentru a crea un singur fir de nisip din aceste animale, la

suprafața Pământului trebuie să existe un mecanism matur de reproducere. Mu este greu de înțeles cât de complexe trebuie să fie alte mecanisme, necesare pentru crearea unor forme de minerale mai complicate, pentru a le da acestora forma şi atributele definitorii! Ce să mai vorbim de mecanismele prin care sunt create plantele şi animalele, care au o sumedenie de funcții în plus, care le lipsesc mineralelor! Vorbim aici de milioane de operațiuni, nu de câteva zeci, ca în atelierele voastre mecanice!

Din această descriere încâlcită, vă puteți da seama cât de absurdă ar fi încercarea de a explica pe larg acest organism complex de creare a ființelor vii de pe pământ. De aceea, în timp ce vom studia scoarța exterioară a Pământului, ne vom limita să subliniem doar acele aspecte care să ne permită să înțelegem principalele fenomene care se petrec la acest nivel.

13.Pieles *sensibila a Pâmântului*

Pielea sensibilă a Pământului este străbătută de nenumărate canale, încrucişate în fel şi chip. Ea include de asemenea un mare număr de puncte de colectare, mai mari sau mai mici, un fel de depozite pentru lichidele care ascensioneazâ din interiorul Pământului, precum şi alte depozite pentru lichidele care se întorc în interiorul Pământului prin aşa-numitele canale de retur.

Aceste depozite au diferite forme, la fel ca şi lacurile de la suprafața Pământului, dar cele mai multe au o formă de ou. Principalul lor scop este să permită fermentarea lichidelor pe care le depozitează, proces necesar pentru decantarea lor chimică, astfel încât diferitele componente să poată fi trimise mai departe, pentru a fi folosite în scopuri specifice. Depozitele de care vorbim aici nu trebuie confundate cu

bazinele acvatice subterane[9] din care apa bună de băut ajunge la suprafaţa Pământului, prin fântâni, izvoare naturale şi puţuri. Toate marile bazine cu apă sunt situate în zona de la suprafaţă, In aşa-numita crustă insensibilă a Pământului, în timp ce depozitele de care vorbim aici, în care sunt adunate fluidele Pământului, sunt situate mai în adâncuri, mai exact în partea sensibilă a crustei.

întreaga crustă insensibilă a Pământului, cu toate oceanele, lacurile şi continentele sale, se sprijină pe anumiţi stâlpi uriaşi. Temelia acestora este situată în zona solidă a Pământului, de unde se ridică în sus, ca un fel de schelet uriaş. Aceşti stâlpi nu sunt totuşi la fel de fermi ca şi pietrele de la suprafaţă, ci au mai degrabă un aspect cartilaginos, fiind înzestraţi cu un anumit grad de elasticitate - structură absolut necesară, întrucât între pielea sensibilă şi cea insensibilă a Pământului se formează pungi uriaşe cu gaze, care provoacă adevărate crevase (pungi goale) în interiorul scoarţei. Acestea exercită o presiune imensă asupra părţii superioare a scoarţei, pe care reuşesc uneori să o străpungă, generând fenomene precum cutremurele de pământ sau mari uragane. Dacă stâlpii de susţinere ar fi foarte fermi, ei s-ar putea rupe din cauza acestor mişcări telurice, iar locuitorii de la suprafaţa Pământului ar muri cu toţii. Flexibilitatea lor le permite însă o diminuare considerabilă a stricăciunilor. Evident, pe măsură ce avansează către partea insensibilă a pielii, cea de la suprafaţă, stâlpii de susţinere devin din ce în ce mai fermi, la fel cum se petrec lucrurile cu cartilagiile animalelor, care se unesc treptat cu oasele.

Oasele cele mai tari ale Pământului străpung din când în când suprafaţa acestuia, apărând sub forma unor minerale precum calcarul primitiv sau granitul, iar uneori sub forma cuarţului. Cu cât aceste tipuri de pietre sunt mai apropiate de suprafaţă, cu atât mai amestecate devin ele, şi implicit mai

[9] *Pânzele freatice.*

dure, mai aspre şi mai sfărâmicioase. Ele abundă îndeosebi în munţii primitivi ai Pământului, care se diferenţiază de munţii care s-au format ulterior prin masa, înălţimea şi structura lor. Sub aceste formaţiuni muntoase ulterioare (dar şi în alte părţi ale pământului) există bazinele subterane de apă. Tavanele acestor bazine sunt susţinute de stâlpi, pentru a nu se prăbuşi, transformând astfel ţinuturile fertile de la suprafaţă în lacuri (lucru care s-a întâmplat totuşi de câteva ori).

Mai trebuie să menţionăm aici sursa din care îşi obţin apa oceanele: mai întâi de toate, acestea primesc apă din numeroasele depozite de fluide care există la nivelul pielii sensibile, şi care nu reprezintă altceva decât vezica urinară a Pământului. O a doua sursă de apă a oceanelor, destul de semnificativă, se referă la bazinele de apă de care am discutat mai sus, la care se adaugă marile râuri care se varsă în ele. Aceste surse suplimentare (care conţin apă dulce) sunt absolut necesare, deoarece lichidele care ascensionează din adâncurile Pământului (respectiv din vezica urinară a acestuia) sunt foarte sărate, iar viaţa nu s-ar putea dezvolta în ele. Dacă nu ar fi diluate de apa dulce din marile bazine, ar exista riscul ca oceanele să se transforme curând într-o masă solidă, dând naştere unor adevăraţi munţi de sare. în timp, aceşti munţi ar vicia şi aerul, astfel încât fiinţele vii nu ar mai putea trăi nici măcar pe suprafaţa solidă a Pământului. Mai mult decât atât, Pământul însuşi s-ar îmbolnăvi de o boală periculoasă: anuria (retenţia urinei), care i-ar provoca arsuri interioare, ceea ce l-ar împiedica să-şi mai exercite corect funcţiile.

Apele oceanelor şi lacurilor continentale permit crearea unei atmosfere condensate, care a condus la apariţia şi dezvoltarea animalelor (a vieţii pe pământ). Această atmosferă îi aparţine de fapt corpului terestru, respectiv crustei sale exterioare. De aceea, gazele degajate de oceane nu sunt acceptate cu uşurinţă de aerul atmosferic, care nu preia decât acei vapori care dau naştere ceţei şi norilor, precum şi hidrogenul eliberat.

Aerul atmosferic este alcătuit dintr-o multitudine de gaze. Oamenii de ştiinţă au stabilit că acesta conţine oxigen, hidrogen, carbon şi nitrogen, în anumite proporţii bine determinate. Dacă aerul ar fi însă alcătuit numai din aceste patru gaze (cunoscute de oamenii voştri de ştiinţă), cu greu ar putea fi folosit el de către viaţa de pe pământ. Creşterea plantelor, crearea mineralelor şi viaţa animalelor ar deveni un dezastru.

Fiecare plantă absoarbe din aerul atmosferic numai acele gaze care îi sunt prielnice speciei sale, eliminându-le pe celelalte. Dacă lucrurile nu s-ar petrece astfel, nici o plantă nu ar avea forma sa specifică, pentru a nu mai vorbi de gustul şi mirosul său.

De vreme ce fiecare plantă trebuie să absoarbă numai un anumit tip de gaze, care corespunde speciei sale, rezultă că aerul trebuie să conţină tot atâtea tipuri de gaze câţi consumatori există. Exact aşa se petrec lucrurile, fapt demonstrat de efectul mirosului particular al diferitelor specii de plante asupra simţurilor şi organelor fiinţei umane, ca să nu mai vorbim de substanţele chimice din care sunt alcătuite ele. Astfel, parfumul unui trandafir întăreşte simţul mirosului, dar ascute şi vederea. In schimb, garoafa are un efect astringent asupra simţului mirosului şi slăbeşte vederea.

Liliacul reduce şi el simțul mirosului, care îşi pierde acuitatea, iar în timp provoacă o senzație de greață la stomac. Violetele au un efect de regenerare asupra sufletului, care capătă o stare de voioşie dacă le miroase parfumul; în plus, fortifică creierul, spre deosebire de florile galben-murdare de măselariță, care provoacă greață, iar dacă sunt mirosite o perioadă mai lungă de timp, conduc chiar la amețeli şi la dilatarea pupilelor ochilor.

Pot fi oare toate aceste efecte atribuite exclusiv combinației a patru gaze? Este imposibil! Este limpede că în aer trebuie să existe mult mai multe combinații de gaze.

Există pe pământ plante care expiră un aer extraordinar de toxic, în prezența căruia alte plante sau animale ar muri pe loc. Există şi plante miraculoase, care au capacitatea de a-i chema înapoi pe cei recent plecați dintre noi (pe cei care au murit recent). Este evident că cele două tipuri de plante absorb substanțe diferite din aer, de vreme ce efectele pe care le generează sunt atât de opuse.

Din câte ingrediente trebuie să fie alcătuit aerul atmosferic pentru a servi drept hrană unei multitudini atât de diverse de ființe vii, dând fiecăreia elementele de care are nevoie! Dacă plantele au nevoie de substanțe atât de diferite extrase din atmosfera terestră, cât de deosebite trebuie să fie acestea pentru a hrăni animalele, astfel încât fiecare dintre acestea să îşi găsească elementele de care are nevoie pentru a supraviețui...

Deşi fiecare animai inspiră aerul atmosferic în totalitatea sa, el nu reține din el decât acele substanțe care îi sunt de folos în dezvoltarea sa, eliminându-le pe celelalte.

Cândva, existau pe pământ plante şi animale care astăzi nu mai există, şi care nu vor mai exista niciodată. între timp s-au născut noi specii, care seamănă întrucâtva cu cele care au trăit în trecut. Mamutul seamănă într-o oarecare măsură cu elefantul de astăzi, iar bourii gigantici din epoca preistorică seamănă cu cei mai mici, care trăiesc astăzi. Este evident că

animalele din prezent aparţin aceloraşi specii cu cele din trecut, dar nu mai seamănă întru totul cu acestea, îndeosebi în ceea ce priveşte dimensiunile. La tropice există astăzi o anumită specie de copaci care seamănă cu cei preistorici, care erau uriaşi şi care au dispărut între timp.

Aceste schimbări s-au produs deoarece speciile uriaşe din trecut nu au mai găsit hrana corespunzătoare în atmosfera terestră. în cele din urmă, ele au dispărut complet. Cauza a fost una singură: una din substanţele din aer (esenţială pentru ele) nu a mai existat, fiind înlocuită cu o alta, care nu existase anterior. Acesta este şi motivul noilor boli care apar astăzi pe pământ şi care seamănă într-o oarecare măsură cu cele de altădată, fără să fie însă identice cu ele, dovadă că remediile care le vindecau pe acelea nu mai sunt bune împotriva celor prezente. Apariţia unei boli noi este consecinţa directă a lipsei unei substanţe fundamentale din aer, care a dispărut în mod natural şi nu s-a mai reprodus. De aceea, un vindecător va trebui să caute remediul care conţine elementul lipsă în altă parte. Având în vedere acest proces, a cărui înţelegere ar aduce foloase imense umanităţii, vom insista mai mult asupra cauzelor pentru care anumite substanţe din aer dispar complet sau parţial, fără a fi înlocuite de altele, comparabile.

ZL Rolul stelelor asupra pamantului

Originea acestor elemente[10], naşterea, existenţa şi încetarea lor din viaţă îşi au raţiunile lor, la fel ca în cazul tuturor lucrurilor.

[10] *N.Ed. Este vorba de sursele invizibile ale tuturor elementelor materiale. Fiecare element subtil corespunde elementului material respectiu.*

Priviţi cerul şi observaţi cât de numeroase sunt stelele care strălucesc în spaţiul îndepărtat al eterului infinit. Oamenii au fost dintotdeauna fascinaţi de strălucirea miriadelor de stele. Această fascinaţie nu este altceva decât un efect al luminii care provine din acele regiuni îndepărtate. Lumina este cea care provoacă formarea atmosferei în jurul tuturor marilor corpuri celeste, ca un fel de ochi care le înconjoară. Tot ea este cea care creează ochiul uman, astfel încât ochiul şi lumina nu pot fi practic disociate, căci dacă ochiul nu ar fi alcătuit din lumină, el nu ar putea vedea lumina.

Atunci când ochiul uman - acest mic soare din fiinţa umană - priveşte stelele de pe cer, devine el însuşi un mic glob celest, în interiorul căruia se rotesc milioane de sori şi de sori centrali, care emană lumina lor primordială în spaţiul infinit. O întreagă creaţie este purtată astfel de ochiul fiinţei umane. Soarele, ale cărui raze se reflectă în micul soare (ochiul) uman, dă naştere unei senzaţii de fericire sufletului care contemplă acest miracol, întrucât el înţelege faptul că ceea ce este mare se reflectă în ceea ce este mic, recunoscându-se astfel pe sine în el însuşi.

Iar Domnul vă spune: dacă lumina stelelor reflectată în ochiul fiinţei umane dă naştere unor asemenea efecte beatifice, chiar dacă la o scară mult redusă, cât de mari trebuie să fie aceste efecte asupra Pământului însuşi, atunci când lumina stelelor se reflectă în marele ochi planetar? Căci aerul atmosferic nu este altceva decât o oglindă strălucitoare, pe suprafaţa căreia se odihneşte eterul şi în care se reflectă lumina tuturor stelelor. De la acest nivel, imaginea este proiectată la suprafaţa Pământului, cu o intensitate luminoasă mult mai concentrată, conform legilor optice bine cunoscute şi de voi. Această lumină concentrată are o putere creatoare asupra aerului atmosferic, afectând diferite părţi componente ale Pământului, inclusiv suprafaţa acestuia, în sensul dizolvării sau condensării diferitelor sale elemente.

Dacă veţi încerca să număraţi stelele, veţi constata că

numărul lor este imens. Puteți înțelege așadar cât de mare este numărul acestor puteri creatoare care influențează aerul vostru atmosferic. Tot ceea ce se petrece în interiorul Pământului, dar şi la suprafața acestuia sau în atmosfera sa, este rezultatul direct al acțiunii stelelor.

Astronomii voştri au făcut două observații cu adevărat importante. Prima afirmă că au existat cândva stele care între timp au dispărut. Este normal ca influența lor asupra Pământului să fi dispărut odată cu ele, inclusiv acele ființe care depindeau de această influență pentru a exista pe pământ.

O altă descoperire a astronomilor afirmă că lumina provenită de la sistemele stelare foarte îndepărtate ajunge pentru prima oară pe pământ abia acum, sau va ajunge peste un anumit număr de ani. Odată cu aceste lumini, pe pământ vor apărea noi influențe creatoare, care vor genera apariția unor ființe noi. Acestea pot avea influențe benefice sau distructive asupra ființelor deja existente, în funcție de atributele stelei a cărei lumină ajunge pe pământ pentru prima oară, căci la fel ca în cazul tuturor ființelor, există stele bune şi stele rele, la fel cum există plante sau animale bune şi rele.

în plus, există stele duble, care, la anumite intervale de timp, se acoperă reciproc şi generează tipuri diferite de efecte. Sunt cazuri în care una din cele două stele este bună, iar cealaltă este rea. In funcție de steaua care o acoperă pe cealaltă, efectele rezultate pe pământ vor fi complet diferite. Dacă steaua cea bună se afla în fața celei rele, efectele ei benefice le vor neutraliza pe cele malefice. Dacă ambele stele se află față în față cu Pământul, influența pozitivă a stelei benefice va minimiza influența negativă a stelei malefice. Dacă steaua malefică se află însă în fața celei benefice, ea va anihila complet influențele pozitive ale acesteia. Atunci când o asemenea stea se oglindeşte în atmosfera terestră, deasupra unei anumite regiuni, oamenii din acea regiune simt

imediat efectele ei negative, care se pot manifesta fie printr-o vreme foarte urâtă, fie prin apariţia unor specii diforme de plante sau prin diferite molime şi boli la animale şi oameni.

Atunci când planetele acoperă stelele, ele pot avea alte influenţe asupra Pământului, la fel, bune sau rele, în funcţie de natura planetelor respective. înţelepţii din vechime cunoşteau aceste legi, care în zilele noastre par simple basme de adormit copiii. Ideea nu este însă deloc atât de prostească pe cât ar considera savanţii voştri. Prezicerea vremii îşi are sorgintea tocmai în acest tip de observaţii, deşi mulţi au tendinţa să le minimizeze. Oricum ar fi, înţelepciunea din vechime rămâne la fel de autentică şi astăzi cum era altădată.

Cometele şi alţi meteori care emană lumină exercită şi ele o influenţă considerabilă asupra Pământului, chiar dacă pentru perioade scurte de timp. La fel de mare este şi influenţa luminii variabile a lunii, şi cu atât mai mult cea a luminii variabile a soarelui, de care depinde - între altele -succesiunea anotimpurilor.

22. Cele douăsprezece constelaţii şi efectele lor

Există anumite calendare în care se afirmă că cele 12 semne ale zodiacului au o anumită influenţă asupra lumii vegetale de pe Pământ. Ţăranii din ziua de astăzi nu prea ţin cont de aceste informaţii, preferând să respecte perioadele cunoscute de însămânţare şi de recoltare.

Calendarele pentru ţărani indică semnele zodiacului prin care trece zilnic luna şi în care este localizat soarele. Aceste informaţii conţin anumite adevăruri, deşi nu pentru cauzele pe care le precizează ele, ci mai degrabă pentru cele asupra cărora am insistat anterior.

Luna trece ciclic prin cele 12 constelaţii la intervale de

aproximativ 29 de zile. Soarele trece printr-o constelație o lună pe an, datorită mişcării de revoluție a Pământului. Această mişcare de trecere dintr-o constelație în alta, pe care o execută deopotrivă luna şi soarele, face ca una sau alta din stelele acestor constelații să fie acoperită. De aceea, influența pe care o exercită respectiva constelație asupra Pământului este întreruptă pentru scurte perioade de timp. în aceste perioade se produc pe Pământ anumite schimbări, în special la nivelul acelor minerale, plante sau animale care primesc de la respectiva stea un impuls de care depinde existența lor.

Aceste efecte nu sunt de lungă durată, căci stelele nu sunt acoperite pentru mult timp. Există însă şi alte circumstanțe care intră în joc şi care generează influențe distincte asupra Pământului: oscilația periodică a orbitei Pământului în jurul soarelui, la fel ca şi oscilația lunii. De-a lungul sutelor de ani, cele două corpuri cereşti nu execută practic trasee identice. De aceea, poziția la zenit a stelelor din cele 12 constelații se schimbă, provocând schimbări perceptibile pe Pământ.

Pe lângă toate aceste influențe mai există şi schimbările continue ale pozițiilor planetelor, care, în o mie de ani, nu intră decât rareori într-o constelație similară cu aceea în care şi-au exercitat inițial influența pe Pământ.

O atenție specială merită să acordăm şi erupțiilor care se produc pe trupul soarelui. Lumina soarelui este slăbită de aceste erupții, nemaiputând influența Pământul cu forța sa obişnuită.

Efectele acestor evenimente cosmice sunt resimțite mai profund în atmosfera mediană decât în cea inferioară (de la nivelul solului). Regiunea mediană începe la doi kilometri deasupra nivelului mării.

Unii ar adăuga aici că regiunea mediană a atmosferei resimte şi efectele multiple care se petrec în regiunea inferioară (deci cele care se propagă de jos în sus). Această afirmație nu este însă adevărată, căci razele stelelor aflate la foarte mare distanță nu mai sunt suficient de condensate la

această înălțime. De aceea, deasupra nivelului amintit ele nu mai au puterea efectelor pe care Ie declanşează la nivelul solului. Acest lucru este demonstrat inclusiv de faptul că la această înălțime nu mai pot fi observate stelele de magnitudine patru, cinci şi şase, fără ajutorul unui telescop, în timp ce la nivelul mării, într-o noapte senină, orice om cu vederea bună poate observa stele de magnitudinea şapte şi opt fără nici un fel de probleme. De ce nu este acest lucru posibil pe un munte, la o înălțime de doi kilometri ? Deoarece razele care provin de la aceste stele foarte îndepărtate nu sunt suficient de condensate. Unghiul vizual este prea restrâns pentru ca ochiul liber să poată observa stelele. Cu cât înălțimea este mai mare, cu atât mai mult va fi confirmată această observație. Aşa se explică de ce vegetația se reduce din ce în ce mai mult la aceste înălțimi, sfârşind prin a dispărea complet. Fenomenul nu se datorează exclusiv razelor solare, care, la înălțimi mai mari, sunt mai puțin condensate. Soarele nu are decât un efect indirect; el nu face decât să susțină lumina care provine de la stele, reflectând chiar lumina lor.

23, Atmosfera pământuâii şi precipitațiile

Soarele Pământului nostru captează pe suprafața sa lumina nenumăratelor stele, pe care o reflectă apoi, în ansamblul ei, în vastitatea spațiului eteric. Lumina reunită a stelelor întâlneşte apoi din nou lumina aceloraşi stele, care cade direct pe Pământ, amplificând-o. Aceasta este susținerea de care vorbeam mai sus, căci lumina soarelui ar fi foarte slabă în sine dacă la ea nu ar participa şi lumina celorlalte stele. La fel, lumina lunii ar fi foarte palidă dacă ea nu ar fi susținută de lumina soarelui.

Pe vârfurile munților, această susținere nu este la fel de eficientă ca şi "in regiunile de mai joasă altitudine, din cauza faptului că razele nu au o densitate suficient de mare. Motivul este că sfera de aer care înconjoară Pământul are forma unui corp lenticular, rotund şi transparent. Ea seamănă cu o sticlă arzătoare de mari dimensiuni[11], care focalizează mănunchiul de raze; astfel, puterea maximă a acestuia nu se produce chiar sub lentilă, ci mai jos, la o distanță egală cu jumătate din diametrul lentilei.

Evident, punctul maxim de focalizare al lentilei atmosferice este în centrul Pământului, dar razele de lumină care cad la suprafața acestuia devin oricum din ce în ce mai dense şi mai puternice cu cât sunt mai apropiate de acest punct (deci la nivelul solului). Prin comparație cu văile joase, şi îndeosebi cu regiunile situate la nivelul mării, munții primesc cele mai puțin concentrate raze de lumină. Aşa se explică de ce razele stelelor îndepărtate nu ating aici o densitate suficient de mare, motiv pentru care nu îşi mai pot exercita influența benefică asupra vegetației. Altfel spus, la aceste înălțimi, razele de lumină nu mai au putere creatoare. Acesta este motivul pentru care acele specii de plante care au nevoie de anumite elemente din atmosferă nu cresc la mari înălțimi, dar şi explicația pentru care aerul este întotdeauna foarte curat aici, nefiind încărcat cu nici un fel de aditivi.

Datorită faptului că razele stelelor, la fel ca şi cele ale soarelui, nu au acelaşi efect în regiunile înalte ca şi în cele joase, regiunile mai înalte de pe Pământ reprezintă o etapă de tranziție către regiunile mai joase, în care efectele sunt mai

" Expresia „sticlă arzătoare" este termenul alchimic tradițional englezesc referitor la acea lentilă sau lupa folosita pentru a concentra razele soarelui asupra unui obiect pentru a-l aprinde. Termenul are aceeaşi conotație şi in limba germană, aşa că a fost păstrai aici. N.Tr.: in limba română nu există o asemenea conotație; de aceea, am păstrat formula originală, şi am adăugat aceste explicații.

puternice. Cu cât coborâm mai jos, cu atât mai condensate devin razele luminoase, efect cu atât mai intens cu cât este amplificat de razele reflectate de suprafața Pământului. Interferența dintre aceste raze şi contra-raze declanşează anumite efecte particulare, în special un anumit tip de val sau de undă. Dacă această undă durează un interval suficient de mare de timp, ea poate genera anumite efecte creatoare, care se manifestă mai întâi sub forma unei cete în regiunile muntoase înalte. Dacă acest proces chimic nu este întrerupt, din ceața respectivă apar treptat anumite formațiuni noroase, care se condensează, căzând pe pământ sub formă de ploaie sau de zăpadă (în funcție de anotimp).

Legătura dintre aceste precipitații şi lumină este dovedită de diferite fenomene care se petrec la suprafața Pământului, îndeosebi în regiunile tropicale, unde ploaia acoperă totul într-o strălucire luminoasă, fosforescentă. Chiar şi suprafața oceanelor în aceste zone străluceşte foarte puternic, ca şi cum ar fi incandescentă. La fel, obiectele scăldate în apa oceanului capătă aceeaşi strălucire roşiatică. Nu în ultimul rând, zăpada demonstrează - prin strălucirea ei - că reprezintă un produs al luminii.

Ceața din regiunea mediană a atmosferei se formează în maniera următoare. Mu trebuie să uităm că forța polară a Polului Nord şi a Polului Sud este extrem de puternică în aceste regiuni. Prin intermediul acestei forțe, noile formațiuni noroase sunt saturate cu electricitate telurică, condensându-se astfel încât să poată fi folosite ca hrană pentru trupul Pământului şi pentru lumea plantelor şi animalelor. Norii astfel saturați au de regulă o culoare închisă, în timp ce norii nesaturați sunt mai degrabă transparenți. Cele doua tipuri de nori au polarități opuse: cei saturați şi întunecați la culoare au o polaritate negativă, în timp ce cei nesaturați sunt încărcați pozitiv. Este evident faptul că norii încărcați negativ devin din ce în ce mai grei, coborând astfel tot mai jos în stratosfera.

Oamenii care fac efortul să urce până la aceste înălțimi trăiesc de regulă o stare psihică de fericire, care se amplifică pe măsură ce ei ajung din ce în ce mai aproape de vârf. Explicația are legătură cu marea puritate a aerului din a doua regiune, care se înalță până la 20.000 de metri deasupra nivelului mării.

24. Ochii Pamantului

Cea de-a treia regiune atmosferică plutește deasupra celei de-a doua, la fel ca un ulei eteric foarte pur deasupra apei curate. Acest ulei nu se va amesteca niciodată cu apa, ci va pluti deasupra ei, dând suprafeței sale o strălucire minunată. Cam așa arată și a treia regiune a atmosferei. Această regiune este „uleiul" care plutește deasupra celor două regiuni inferioare, dar și „sarea" sa eterică, extrem de gustoasă pentru plante și pentru animale.

Toate miresmele plăcute coboară, împreună cu lumina și cu sarea eterică, din această a treia regiune, hrănind plantele prin intermediul electricității acumulate în apropierea acestora. Tot ele revarsă asupra plantelor, prin intermediul „uleiului eteric", mirosurile lor specifice, atât de complexe și de plăcute. In cazul anumitor plante, acești purtători ai miresmelor pot fi văzuți cu ochiul liber, sub forma unor globule ca niște rășini, foarte mici și de o mare transparență. încă și mai bine pot fi observate ele cu ajutorul unui microscop.

Gustul, mirosul, dar mai presus de toate splendidele culori ale florilor și fructelor nu sunt altceva decât substanțe eterice pure. De aceea, aceste calități nu își pot avea originea decât într-un loc în care eterul predomină. Toate aceste substanțe se reunesc în cea de-a treia regiune, unde alcătuiesc un fluid care interacționează cu diferitele raze ale stelelor, suferind

reacții chimice specifice. Fluidul se unește cu razele cu care rezonează și coboară împreună cu acestea pe pământ, unde hrănește acele plante și animale cu care are o relație de corespondență.

Există de asemenea anumite corespondențe între această a treia regiune atmosferică și anumite părți ale plantelor, respectiv bobocii, florile și fructele, dar și frunzele, din cauza vârfurilor lor, care au capacitatea de a absorbi electricitatea. Toate aceste părți ale plantelor au o înfățișare pură, eterată, explicată tocmai prin corespondența lor cu cea de-a treia regiune a atmosferei. Mirosul acestor plante este de obicei foarte delicat. Cât privește mirosul respingător al altor plante, acesta se datorează preponderenței fluidelor interne telurice, care nu pot fi acoperite de substanțele celeste pure.

Găsim asemenea substanțe eterice provenite din a treia regiune și în cazul animalelor, deși în ansamblul lor, acestea nu mai sunt la fel de pure din punct de vedere eteric ca și plantele. De regulă, medulla (bulbul cerebral) este cea care absoarbe elementele subtile din aer, prin intermediul firelor de păr. Lichidele foarte pure din interiorul ochilor, în special cele de sub primul strat al corneei, precum și întreaga cornee, absorb elementele subtile din aer prin intermediul sprâncenelor și al genelor, aprovizionând astfel întregul ochi. Așa se explică de ce cea de-a treia regiune a atmosferei seamănă cu un ochi. Nu întâmplător, această regiune chiar joacă rolul de ochi planetar, îndeplinind la nivel terestru aceleași funcții pe care le îndeplinesc ochii în cazul animalelor și al oamenilor.

Așadar, această a treia regiune a atmosferei este ochiul planetei Pământ. Dacă Pământul nu ar fi înzestrat cu facultatea vederii, nici o ființă de la suprafața lui nu ar putea vedea.

Dar nu numai Pământul are o vedere panoramică în această regiune atmosferică; plantele au și ele un fel de ochi prin care percep lumina din această regiune. Acest lucru Poate fi demonstrat prin faptul că aproape toate plantele își întorc calicele către soare, pentru a absorbi mai bine lumina

provenită de la acesta. Chiar şi în cea mai întunecată pivniţă, o plantă creşte întotdeauna în direcţia din care provine chiar şi cea mai mică rază de lumină.

Pământul priveşte în permanenţă spaţiul care îl înconjoară. Percepţiile sale influenţează toate spiritele naturale care locuiesc pe Pământ, obligându-le să devină active în lumea exterioară, pentru a-şi amplifica astfel inteligenţa. Acest fenomen al evoluţiei ar fi imposibil dacă nu ar exista marea facultate vizuală a Pământului. Privit ca simplu corp, Pământul nu percepe nimic din ceea ce vede. Creatorul nu a considerat necesar ca Pământul să fie înzestrat cu propria sa capacitate de cunoaştere conştientă, întrucât el nu este o individualitate autonomă, deşi fiinţa sa este alcătuită dintr-un mare număr de inteligenţe independente. In realitate, acestea sunt cele care beneficiază de percepţiile marelui ochi planetar.

Omul nu ar putea vedea soarele, luna şi stelele dacă nu ar exista acest ochi planetar. Ar fi imposibil ca ochii minusculi ai omului să poată vedea uriaşul soare, dacă ochiul planetar nu ar face mai întâi o fotografie în miniatură a acestuia, proiectând-o apoi în interiorul ochilor umani. De aceea, oamenii nu văd soarele şi stelele aşa cum sunt ele în realitate şi la distanţa lor adevărată, ci doar imaginea lor reflectată de marele ochi planetar, a cărui suprafaţă este mai strălucitoare decât suprafaţa apei pure, fiind astfel cât se poate de potrivită pentru receptarea imaginilor provenite de la imensele corpuri cereşti din spaţiul cosmic.

25. ***Natura focului***

A treia regiune a atmosferei terestre, care pluteşte senină şi transparentă deasupra celei de-a doua regiuni, mai are o particularitate cu totul ieşită din comun: ea se autoaprinde cu

uşurinţă, la cea mai mică turbulenţă. Autoaprinderea se produce îndeosebi atunci când prin ea trece un obiect, spre exemplu un meteorit, care parcurge o distanţă suficient de mare. Această autoaprindere este de un tip cu totul special, întrucât nu implică o ardere reală, ci doar o iluminare. Înainte de a explica acest fenomen ciudat, este necesar să dăm mai multe explicaţii referitoare la natura aprinderii.

Ce este de fapt fenomenul aprinderii? Şi ce anume este focul, rezultatul acestui fenomen? Acest fenomen nu poate fi explicat exclusiv din punct de vedere fizic, întrucât conceptul de foc se află deja la limita sferei spirituale.

în interiorul oricărui tip de materie există anumite spirite. Dacă acestea sunt trezite, ele generează fenomenul aprinderii, ceea ce înseamnă că intră într-o stare de excitaţie amplificată, care conduce la creşterea continuă a activităţii şi a consumului lor de energie, şi deci la o vibraţie din ce în ce mai rapidă a materiei. în acest fel, materia solidă este distrusă, căci vibraţia sa interioară duce la divizarea ei în bucăţi din ce în ce mai mici. Spiritele interioare sunt astfel eliberate, iar resturile materiei rămân sub formă de cenuşă.

De aceea, putem spune că aprinderea este o excitaţie a spiritualului în materie, iar dacă această stare continuă o perioadă suficient de lungă de timp, ea conduce la ardere. Lumina produsă de foc este provocată de mişcările foarte puternice şi rapide ale spiritelor. Transmisia luminii acestui foc este rezultatul propagării stării de excitaţie, care se transmite tuturor celorlalte spirite aflate în preajmă, mai exact în aer, în jurul obiectului. Pe pământ, actul de aprindere şi de ardere se petrece de regulă prin excitarea unor spirite încă impure şi necurate. Din această cauză, focul are o culoare urâta şi roşiatică, având de multe ori efecte devastatoare.

Mai există un tip de aprindere, de o cu totul altă factură, şi anume înflăcărarea produsă de iubire. Aşa cum bănuiţi, aceasta nu este deloc distructivă şi corupătoare. De pildă, reflectarea luminii solare pe suprafaţa apei este un asemenea

tip de aprindere. Ea nu este deloc distructivă, dar conduce la o mare stare de tulburare (excitaţie) a spiritelor liniştite ale apei, care nu fac însă nici un fel de pagube. Chiar dacă întreaga suprafaţă a apei ar fi „incendiată" şi lumina s-ar propaga până departe, nimic nu va arde.

La fel se petrec lucrurile atunci când o rază de lumină cade pe o oglindă. Lumina se reflectă, dar nu se produce fenomenul de ardere, căci excitaţia pe care o provoacă ea este a unor spirite bune. Pe de altă parte, dacă o rază de lumină benefică, provocată de iubire, este direcţionată asupra unui corp încă impur din punct de vedere spiritual, ea va declanşa fenomenul de ardere.

întrucât am explicat fenomenul aprinderii într-o manieră pe înţelesul tuturor, putem trece acum la explicarea aprinderii eterului conţinut în aerul din cea de-a treia regiune atmosferică, atunci când acesta este deranjat din odihna sa firească de frecarea unui obiect care trece prin el.

Dacă un meteor pătrunde în atmosfera terestră, el intră într-o asemenea fricţiune cu aerul. Din cauza mişcării sale rapide, în urma lui rămâne un gol de aer, a cărui suprafaţă are efectul unei oglinzi în care razele luminoase provenite de la numeroasele stele se vor reflecta, concentrându-se instantaneu, la fel ca într-o oglindă concavă. Privită dinspre Pământ, această reflectare a razelor capătă aparenţa focului.

Acest fenomen nu se poate produce în regiunile inferioare ale atmosferei, căci aerul de aici este prea greu, iar golul nu se mai formează în urma obiectului. în cea de-a treia regiune, aerul foarte uşor închide golul din spatele obiectului, dar nu imediat, ci treptat. De aceea, de multe ori poate fi văzută un fel de coadă strălucitoare în urma acestuia.

Evident, există meteori care se autoaprind într-o asemenea măsură încât se produce inclusiv procesul de ardere. Fenomenul de autoaprindere se produce inițial în a treia regiune atmosferică, dar arderea propriu-zisă nu are loc decât atunci când aceşti meteori - de dimensiuni destul de mari - ajung în a doua regiune, sau chiar în prima. în plus, ei trebuie să aibă o viteză foarte mare. Pentru ca să ardă, viteza meteorului trebuie să nu fie mai mică de 37 de kilometri pe secundă. Dacă mişcarea sa este ezitantă, el arde rapid şi cade pe pământ deja stins.

Cin fenomen particular legat de autoaprinderea din a treia regiune constă în faptul că partea cea mai luminoasă a meteorului este capul acestuia. Fenomenul este similar cu iluminarea cozii: reprezintă reflexia unei raze concentrate, generată de despicarea aerului de către corpul solid, care formează în jurul lui un fel de sferă goală, a cărei suprafață devine lucioasă.

Această sferă are suprafața ca o oglindă concavă, care captează lumina corpurilor cereşti iluminate şi o trimite mai departe, către Pământ. La o scară mai mică, acest fenomen se petrece şi dacă aruncați o piatră rotundă şi neagră în apă. Pe măsură ce avansează sub apă, capul ei poate fi văzut, întrucât străluceşte. în jurul pietrei se formează aceeaşi oglindă concavă, datorită bulei de apă, care concentrează şi reflectă razele de lumină. Aşa se explică şi de ce spuma mării pare albă, căci bulele de apă nu sunt altceva decât un mare număr de oglinzi concave. Fenomenul produs în acest caz de apă se repetă identic atunci când cerul este luminat de un meteor, nefiind altceva decât o reflexie concentrată a luminii.

Există şi alte fenomene care îşi au originea în această zonă a atmosferei. Ați văzut probabil destul de des nişte nori mici,

albi şi pufoşi, extrem de delicaţi şi atât de transparenţi încât permit chiar vederea luminii stelelor. Aceşti nori pufoşi sunt norii care se formează la cea mai mare altitudine deasupra Pământului. Ei apar ca urmare a contactului eterului pur cu suprafaţa celei de-a treia regiuni atmosferice. In realitate nici nu sunt nori, ci doar nişte ondulaţii care se produc la suprafaţa celei de-a treia regiuni, generate de eter atunci când fiinţele de lumină emanate de corpurile cereşti se apropie de Pământ.

Deşi aceste fiinţe alcătuite dintr-o substanţă extrem de delicată au o anumită greutate deşi infinitezimală, la pătrunderea în suprafaţa atât de delicată a celei de-a treia regiuni ele produc anumite ondulaţii ale acesteia. Aceste valuri nu permit căderea în linie dreaptă a razelor de soare, refractându-le. Refracţia variată a razelor deasupra valurilor celei de-a treia regiuni generează apariţia acestor fenomene luminoase asemănătoare unor nori pufoşi.

De regulă, după aceste apariţii vremea se strică. Explicaţia este următoarea: spiritele din această regiune, care se ocupă cu păstrarea ordinii, intră într-un fel de confruntare cu noii veniţi, care trebuie să se acomodeze cu Pământul, confruntare care nu are însă efecte real negative asupra Pământului. De altfel, dacă noii veniţi cedează fără luptă, lucru care nu prea se petrece des, condiţiile atmosferice nu se deteriorează deloc. Dacă nu se supun, spiritele din a treia regiune sunt nevoite să aplice forţa, iar vremea se strică. în sfârşit, mai există şi un alt fenomen, care este însă pur spiritual, deşi poate fi văzut cu ochiul liber. El poate fi observat în zilele caniculare, manifestându-se sub forma unor dungi alb-albăstrii. Aceste fâşii sunt generate de „spiritele beatifice", pline de pace, care se reunesc pentru a discuta. în asemenea zile, viaţa pe Pământ devine foarte liniştită; nici chiar frunzele par să nu se mişte deloc. Cerul este absolut senin, iar vremea este excesiv de fierbinte. Asemenea stări nu durează însă foarte mult timp. Când conferinţele spiritelor iau

sfârşit, mişcarea reîncepe pe Pământ, îndeosebi atunci când noi spirite primesc misiunea de a controla aerul, munţii, oceanele şi celelalte formaţiuni terestre. Vântul creşte atunci în intensitate, iar barometrele indică „schimbare".

Dungile alb-albăstrii de pe cer nu sunt altceva decât grupuri de spirite adunate în pace deasupra celei de-a treia regiuni, cea mai pură între toate, şi ele pot fi văzute chiar de ochii fizici ai oamenilor.

Evident, fiinţele umane care au capacitatea de a vedea inclusiv cu ochii spirituali vor vedea mult mai multe lucruri, nu doar nişte simple dungi alb-albăstrii.

Partea a doua

Pământul spiritual

27. Formarea şi scopul materiei

Nu vom studia aspectele spirituale ale Pământului de jos în sus, ci de sus în jos, căci pentru a înțelege aceste aspecte, care sunt cele mai profunde şi mai intime realități ale obiectului studiat, trebuie să pornim întotdeauna de la partea exterioară către cea interioară. Am afirmat deja în mai multe ocazii că materia ascunde întotdeauna în interiorul ei un principiu spiritual. Altfel spus, materia vizibilă nu este în esență decât o spiritualitate înghețată.

Unul din atributele principale ale materiei este divizibilitatea ei. Materia este întotdeauna alcătuită din părți, între care există mici spații egale, numite pori. Nimeni nu poate şti cât de mici sunt particulele materiale care nu mai sunt divizibile. De pildă, dacă luăm un grăunte de mosc şi îl introducem într-o cameră mare, în scurt timp întregul spațiu se va umple cu parfumul moscului. Cu toate acestea, chiar dacă lăsăm moscul timp de mai mulți ani în cameră, el nu îşi va reduce greutatea sau volumul. Şi totuşi, este evident faptul că în fiecare secundă, milioane de particule părăsesc grăuntele de mosc, umplând camera cu parfumul acestuia. De vreme ce materia este divizibilă aproape la infinit, în particule din ce în ce mai mici, este limpede că ea este alcătuită din toate aceste particule.

Dar ce anume uneşte atât de ferm aceste particule, astfel încât să dea aparența unei materii solide? Fenomenul se produce pe primul nivel al manifestării, acolo unde îşi are originea inclusiv lumea spirituală.

Aceste particule infinit de mici nu reprezintă inițial altceva decât puterea ideilor care emană din Mine, Creatorul tuturor lucrurilor. Aceste idei îşi asumă o formă, care primeşte viață direct de la Creator. El este cel care dăruieşte noilor forme vii libertatea față de El, inclusiv independența luminii personale

de lumina Lui primordială. Odată cu această lumină, ele primesc şi o inteligenţă individuală, pentru a se putea recunoaşte pe sine şi pentru a deveni conştiente de sine ca fiinţe independente.

După ce forma se recunoaşte pe sine, ea intră sub incidenţa ordinii, legea întregii creaţii. Odată cu această ordine, asupra formei se revarsă focul interior al divinităţii, scânteia eternei iubiri, din care se naşte apoi voinţa. Abia acum, când creatura are o formă, lumină, recunoaştere de sine, conştiinţă de sine şi voinţă, aflându-se sub incidenţa ordinii, ea îşi poate manifesta voinţa în funcţie de ordinea divină, sau invers, poate decide să acţioneze împotriva acesteia.

Dacă noua creatură acţionează în conformitate cu ordinea divină, ea apare ca o fiinţă perfectă şi liberă în marele regat al creaţiei, putând duce o existenţă eternă, căci întreaga ei fiinţă este creată din Mine, Cel Etern. De aceea, inclusiv oamenii sunt „creaturi", căci întreaga lor fiinţă este creată de Mine, iar destinul lor nu poate fi altul decât propriul Meu destin. Dacă cineva scoate apă dintr-o fântână, apa din căldare nu este diferită de cea din fântână, având aceeaşi natură şi acelaşi scop.

în schimb, dacă noua creatură nu respectă din propria sa voinţă ordinea divină, ea îşi semnează propria cădere şi disoluţie. Spre exemplu, dacă ar exista o plantă înzestrată cu o conştiinţă liberă, capabilă să decidă dacă doreşte să primească apă, lumină şi căldură, ce s-ar întâmpla dacă ea s-ar decide să nu o facă? în mod evident, s-ar usca şi ar pieri.

în calitate de Creator, Mie nu-Mi este indiferent dacă o fiinţă creată din plenitudinea fiinţei Mele există doar pentru o perioadă de timp sau în eternitate. Dacă existenţa ei ar fi doar temporară, este evident că o parte din Mine ar fi distrusă, lucru imposibil. De aceea, dacă o fiinţă există, ea există pentru eternitate.

O asemenea creatură poate însă să se îndepărteze în mod

voluntar de ordinea Mea, iar pentru Mine asta este ca şi cum nu ar exista deloc. în acest fel, în timp se poate forma o forţă contrară Mie, care s-ar opune activităţilor Mele. Ar rezulta astfel că Eu, Perfecţiunea Supremă, aş fi de fapt imperfect, de vreme ce aş permite unei asemenea imperfecţiuni să existe în preajma Mea. întrucât acest lucru este imposibil, această creatură trebuie - prin însăşi natura lucrurilor - să fie înlănţuită pe loc şi încarcerată. Ei bine, această imobilizare este exact ceea ce noi numim şi ceea ce voi percepeţi ca fiind materie!

în numărul aproape infinit de mare de particule ale materiei zace înlănţuită inteligenţa fiinţei încarcerate. Fiind născută din Mine, această inteligenţă nu poate pieri, dar ea rămâne întemniţată până când va atinge maturitatea spirituală şi când va accepta divinitatea în toate părţile ei componente (particulele ei). Numai atunci va fi considerată ea suficient de matură pentru a se întoarce în lumea pură din care a provenit.

Din acest motiv, materia trebuie dizolvată până la cele mai mici părţi ale ei, astfel încât să nu existe nici măcar o singură particulă care să nu aibă posibilitatea să reflecte imaginea soarelui etern. Capacitatea de receptare a acestei imagini eterne şi primordiale va exista în noua creaţie, în care inteligenţele care au devenit libere vor reveni din proprie voinţă la forma lor iniţială, redevenind ceea ce ar fi trebuit să fie încă de la începuturi, dacă nu ar fi încălcat ordinea divină.

28. Spiritele din cea mai inalte regiuni a atmosferei

Să ne îndreptăm acum atenţia asupra celei mai înalte regiuni atmosferice, pentru a vedea ce fel de fiinţe spirituale sălăşluiesc aici, şi cu ce se ocupă ele.

In mod evident, în această regiune locuiesc spiritele cele •mai înalte (cele mai apropiate de perfecţiune), deşi au fost şi ele, cândva, oameni încarnaţi pe Pământ. Aici, ele se bucură de o lumină eternă, căci la aceste înălţimi noaptea nu există, în sfera spirituală, ziua este neîntreruptă.

Cea de-a treia regiune a atmosferei a atins nivelul purităţii spirituale perfecte, în timp ce regiunea mediană este încă frecvent supusă unor influenţe inferioare. Aşa cum îi spune şi numele, aici răul şi binele se întrepătrund.

Oricât de desăvârşit ar fi, nici un spirit care părăseşte forma exterioară a Pământului nu se va putea ridica direct în cea de-a treia regiune, cea spirituală, pe care Eu am numit-o împărăţia lui Dumnezeu, fără a trece mai întâi prin celelalte două regiuni, căci tranziţia de la corpul fizic la spaţiul spiritual pur nu poate fi făcută decât gradual. El nu poate părăsi regiunea de jos şi nu poate intra în împărăţia propriu-zisă a lui Dumnezeu decât după ce îşi va purifica şi îşi va spiritualiza pe deplin rămăşiţele trupeşti, pe care le-a primit tocmai cu scopul de a atinge perfecţiunea.

Pentru acest scop (de a atinge perfecţiunea), spiritul -care este principiul fundamental al vieţii, născut direct din Mine însumi - nu are practic nevoie de nimic din trupul primit din partea Pământului. Totuşi, este absolut necesar ca forma sa exterioară, care 1-a purtat prin lume şi care s-a născut din sufletul său, să se reunească cu el însuşi, până la ultimul atom care i-a fost dăruit din plenitudinea Ideii Divine care 1-a construit. Acest trup există sub forma unui mare număr de particule de inteligenţă, care nu pot fi eliberate pe loc odată cu plecarea spiritului uman. Este vorba aici de toate părţile componente ale corpului fizic şi de toate acele elemente pe care acesta le-a asimilat în timpul vieţii, prin intermediul respiraţiei sale, inclusiv toate deşeurile pe care le-a eliminat, lacrimile, chiar şi hainele şi locuinţa în care a stat. Pe scurt, tot ce a făcut şi tot ce i-a trecut „prin mână" trebuie mai întâi purificat şi eliberat de sufletul său, pentru ca el însuşi să poată

obține eliberarea finală. Numai în acest fel poate efectua spiritul său o introspecție completă şi numai astfel poate saşi amintească el de tot ce s-a întâmplat de-a lungul lungii căi pe care a parcurs-o către redobândirea perfecțiunii celei dintâi.

Spiritul nu şi-ar putea reaminti de toate aceste aspecte ale sinelui său fizic dacă nu ar primi înapoi (în sine) tot ce i-a aparținut vreodată de-a lungul căii sale evolutive (care reprezintă de fapt o buclă circulară, o întoarcere în punctul de plecare). Aceasta este explicația frazei biblice: „Fiecare fir de păr vă va fi numărat". Cine trăieşte în acord cu învățăturile Mele, adună. Cine le încalcă, risipeşte.

De aceea, înainte de a trece în împărăția perfectă a lui Dumnezeu, spiritul trebuie să rămână mai întâi o perioadă de timp în cea de-a treia regiune, pentru a redobândi tot ce i-a aparținut vreodată. Dar de unde ştie el ce i-a aparținut? Secretul constă în legea rezonanței, care aparține ordinii divine. Orice fir de iarbă îşi găseşte exact principiul subtil care îi corespunde în imensul ocean de principii. Spiritul este cu atât mai eficient în descoperirea elementelor care i-au aparținut vreodată.

Se pune atunci o nouă întrebare: ce face spiritul în timpul acestei perioade de aşteptare? El îndeplineşte aceleaşi sarcini ca şi spiritele ce trăiesc în această regiune. Pavează drumul pentru noii sosiți, îi ajută pe aceştia să se familiarizeze cu noile împrejurimi şi le explică ce trebuie să facă. Ajută spiritele ceva mai pure din regiunile inferioare să evolueze, dându-le instrucțiuni. Dacă apar certuri, coboară - împreună cu alte spirite similare - în regiunile inferioare, încercând să restabilească pacea şi ordinea.

Când pe Pământ apar spirite străine de pe alte corpuri cereşti, le examinează cu atenție. Dacă acestea sunt suficient de mature, el le ghidează, ajutându-le să coboare pe Pământ Şi le asistă prin influența lui pentru a-şi îndeplini misiunea. Totodată, are grijă ca aceste spirite să fie supuse unor

încercări severe, pe care ele le-au acceptat încă de la plecarea lor de pe corpul ceresc pe care I-au părăsit cu scopul de a evolua şi de a deveni copii ai lui Dumnezeu.

Îngerii păzitori ai fiinţelor umane trăiesc în această a treia regiune. Aceste spirite pure nu sunt singurii voştri guvernatori, căci în multe privinţe le lipseşte o cunoaştere completă. De aceea, există spirite angelice perfecte care le instruiesc în permanenţă, învăţându-le ce trebuie să facă şi cum trebuie să rezolve disputele. Reşedinţa spiritelor din a treia regiune este un paradis minunat. Ele dispun aici de tot ce le doreşte inima, direct proporţional cu iubirea lor faţă de Dumnezeu.

In acest plan, orice spirit devine creatorul propriei sale lumi, în funcţie de natura pe care o are, simţindu-se astfel acasă din punct de vedere spiritual. Primeşte tot ceea ce îşi doreşte, din abundenţă, ldeea de foamete nici măcar nu există aici. Această stare de fericire îi permite să obţină treptat tot ceea ce i-a aparţinut pe Pământ. El nu atinge însă maturitatea spirituală perfectă decât atunci când Pământul nu-i mai datorează nimic. Abia acum poate fi acceptat el în împărăţia lui Dumnezeu, pentru a-şi desăvârşi aici perfecţiunea şi pentru a atinge un nivel de conştiinţă superior.

Mai există şi spirite care şi-au lăsat numeroase „bagaje" în alte lumi. Pentru a-şi recupera aceste bagaje, ele se înalţă şi pătrund în sferele acelor corpuri cereşti care le-au influenţat evoluţia prin rezonanţele lor, sau în care chiar au trăit cândva fizic. Aceasta este calea iubirii, singurul principiu al atracţiei universale. Toate aceste acţiuni trebuie să se petreacă în mod voluntar, pentru ca spiritul să poată reintegra în sine ceea ce i-a aparţinut cândva, întorcându-se astfel la Mine complet şi cu o iubire desăvârşită.

23. Domiciliul spiritelor pure

Atingerea următorului nivel de beatitudine (preafericire) depinde de reintegrarea în ființă a tuturor aspectelor care i-au aparținut vreodată acesteia.

Tot ceea ce îi aparține corpului fizic îi va fi dat acestuia în ordine cronologică, fără ca spiritul să fie nevoit să facă ceva în această direcție. în ceea ce priveşte însă calitățile spirituale, acestea cad direct în sarcina spiritului. Explicația este simplă: fiecare spirit poate dobândi singur aceste calități dacă respectă instrucțiunile din religiile pure ale lumii. Cine nu este interesat de aceste chestiuni spirituale, fiind preocupat numai de problemele trupului, nu poate arunca vina pe altcineva atunci când este judecat de Cuvânt. Scripturile sfinte le-au fost trimise oamenilor ca un ghid din Cer, pentru a le arăta cum trebuie să-şi ducă viața pentru a se putea întoarce în lumea din care au provenit,

Chiar şi spiritele purificate sunt nevoite să rămână perioade lungi de timp în a treia regiune a atmosferei terestre, pentru a integra aici elementele psihice ale sufletului lor, desăvârşindu-le. Ele trebuie să rămână aici până când trupurile lor fizice se descompun şi se transformă în materie astrală (materia astrală este materia din care este alcătuit sufletul).

Această stare nu trebuie considerată o pedeapsă, fiind la fel de necesară pentru evoluția sufletului ca şi şederea lui pe Pământ, într-un trup fizic. Procesul trebuie să continue o vreme - în cazul anumitor spirite, pentru un interval scurt de timp, în timp ce în cazul altora, pentru intervale mai lungi. Important este ca spiritul să aibă timpul necesar pentru a-şi stabiliza şi dezvolta ființa. Fiind o necesitate spirituală, ea nu depinde de voința spiritului, fiind mai presus de aceasta. Tribunalul nu judecă decât atitudinea voinței. Nimic nu mai

contează atâta vreme cât voința se reintegrează în ordinea divină, la unison cu cunoaşterea perfectă a voinţei Mele divine.

Chiar dacă rămân uneori timp de sute de ani în a treia regiune, aceste spirite pure nu pierd nimic; de fapt, ele nu pot decât să câştige. In plus, starea care le caracterizează este o stare de fericire pură. Câştigul lor se măsoară într-o creştere continuă a inteligenţei lor. Dacă îşi îndeplinesc corect şi prudent micile îndatoriri, ele devin capabile să îndeplinească sarcini mai importante în viitor. Pentru a-şi demonstra îndemânarea spirituală, ele pot primi sarcini majore, cum ar fi guvernarea unor corpuri cereşti sau chiar a unor întregi sisteme solare şi universuri, în calitate de spirite angelice.

Spiritele pure din cea de-a treia regiune a atmosferei terestre coboară frecvent în regiunea a doua, şi uneori chiar în prima. Există chiar pe Pământ locuri vizibile în care aceste spirite îşi manifestă direct influenţa. De regulă, ele sunt situate la mari înălţimi, în locuri acoperite cu zăpadă permanentă şi cu gheaţă. Aşa se explică de ce aceste regiuni au o influenţă atât de magică şi de beatifică asupra fiinţelor umane, asupra cărora revarsă o stare de calm şi de bunăstare interioară.

De aceea, orice om care se simte trist, agitat sau melancolic, ar trebui să urce în numele Meu pe aceste înălţimi, sau cel puţin să se apropie cât mai mult de ele, iar inima lui va fi inundată de un veritabil balsam întăritor. Vă recomand tuturor să urcaţi cât mai des pe munţi.

In regiunile mai joase, cum sunt văile sau peşterile, inima îşi pierde cu uşurinţă buna dispoziţie, devenind morocănoasă şi tristă. Starea ei se va schimba însă imediat dacă omul va urca pe marile înălţimi, devenind voioasă şi fericită. Mulţi dintre cei care fac asemenea ascensiuni se grăbesc să afirme: „Doamne, aici îmi doresc să rămân!", dar Eu le răspund: „Mu a sosit încă timpul pentru ca tu să rămâi aici!"

Pe de altă parte, nu voi obosi să vă repet: „Urcaţi cât mai

des pe munți! Eu însumi, cât timp am stat în trup pe acest Pământ, am urcat deseori pe munți. Pe unul din aceştia s-a produs schimbarea Mea la față; pe altul m-am confruntat cu Marele Ispititor. Principala Mea predică despre împărăția lui Dumnezeu am ținut-o pe un munte (de altfel, ea este cunoscută astăzi ca „Predica de pe munte"). Pe un munte M-am rugat, şi tot pe un munte am fost crucificat!"

Şi voi ar trebui să urcați pe munți, căci nu numai spiritul vostru va avea de câştigat, ci şi trupul vostru, care va beneficia de pe urma acestor excursii mai mult decât dacă ar intra în o sută de farmacii!

Mai trebuie menționat că spiritele pure rămân inițial în acele zone în care au trăit pe vremea când se aflau în trupul fizic. Pe măsură ce nivelul lor de conştiință se rafinează, sfera lor de activitate se dilată, ajungând în cele din urmă să cuprindă întregul Pământ. Spiritele cele mai puternice supraveghează regiunile polare, în timp ce cele mai slabe şi mai gingaşe veghează asupra regiunilor tropicale ale Pământului. Spiritele cele mai active guvernează oceanele, lacurile şi râurile. Cele începătoare primesc ca sarcină supravegherea munților. Majoritatea spiritelor feminine se ocupă cu supravegherea plantelor, exercitându-şi influența asupra întregii lumi vegetale de pe Pământ.

30, Spiritele din cea de-a doua regiune a atmosferei terestre

Trecerea de la regiunea cea mai înaltă la cea mediană are nevoie de o tranziție, la fel cum ființa umană nu poate coborî din lumea spirituală pură în cea astrală fără să treacă printr-o asemenea perioadă de tranziție. Pe de altă parte, cele

două regiuni interacționează una cu cealaltă, la fel cum sufletul interacționează cu spiritul său. De pildă, spiritul poate penetra sufletul, dacă doreşte acest lucru, în timp ce sufletul este limitat la propriile sale hotare. Spiritul poate accepta fuziunea cu sufletul, care devine în acest caz complet spiritualizat.

în acest fel, spiritele din regiunea a doua pot trece în a treia regiune, pe măsură ce sufletul lor - adică trupul lor substanțial - devine din ce în ce mai spiritualizat, devenind în final una cu spiritul. Sufletul este alcătuit din nenumărate particule de inteligență, ceea ce explică de ce este posedat de atâtea dorințe, pe care le conține în sine, sub formă de impulsuri.

Când aceste impulsuri nu mai trag în toate direcțiile, focalizându-se într-una singură, această înclinație provoacă ceea ce se numeşte o pasiune sufletească. Uneori, o altă parte a sufletului preia frâiele conducerii, trăgându-1 pe acesta într-o altă direcție, ceea ce face ca pasiunea anterioară să fie înlocuită cu o alta.

înțelegeți acum de ce, atunci când sufletul nu este trezit, diferitele sale pasiuni şi dorințe îl pot trage într-o direcție sau alta, fără ca el să le poată controla.

Cam acestea sunt condițiile din cea de-a doua regiune, în care există suflete ale căror spirite nu sunt trezite pe deplin. Aici se află milioane de suflete, fiecare cu pasiunile şi înclinațiile sale. Vă puteți imagina ce amestec de suflete alcătuiesc această regiune!

în mod firesc, aici se petrec o sumedenie de evenimente diferite, fiecare în funcție de înclinația unui suflet sau altul. Atunci când aceste evenimente devin condensate, ele devin vizibile pentru lumea naturală. Diferitele formațiuni noroase, dar şi alte evenimente meteorologice îşi au originea aici. Nu va exista niciodată o zi sau o noapte care să aducă cu sine exact aceleaşi forme ca şi cele care au existat anterior.

Mai există şi alte fenomene care se repetă în esență, dar

nu în aceeaşi formă. Mu există nici un fulg de zăpadă care să fie identic cu un altul şi nici o picătură de ploaie care să semene cu suratele ei (în pofida expresiei „ca două picături de ploaie"!). Acelaşi lucru este valabil şi în ceea ce priveşte grindina: nu există două pietricele de grindină care să aibă o greutate identică. Gheaţa este tot gheaţă, dar acest lucru este valabil numai în ceea ce priveşte natura ei. Formele pietricelelor de gheaţă sunt la fel de diferite ca şi sufletele care le-au construit.

Marea varietate a activităţilor umane îşi are originea în diferitele tendinţe ale sufletelor creatorilor lor. Spre exemplu, dacă mai multor pictori li s-ar încredinţa o comandă pe aceeaşi temă, fiecare pictură va prezenta această temă într-o manieră complet distinctă de celelalte. La fel, dacă dăm o temă de gândire mai multor poeţi, muzicieni sau alţi artişti, aceştia o vor reflecta în opera lor într-o manieră absolut unică.

Toate aceste diferenţe îşi au sorgintea în particulele de inteligenţă din interiorul sufletelor, care generează - aşa cum am descris mai sus - anumite forţe (impulsuri, pasiuni şi dorinţe) care trag sufletul într-o direcţie sau alta. Combinaţiile acestor impulsuri sunt infinite, ceea ce explică de ce există întotdeauna manifestări noi, fără ca vreuna să se repete vreodată de două ori, mai ales dacă inteligenţele astrale nu sunt supuse vreunei coerciţii. Exact acesta este cazul acelor suflete ale fiinţelor umane care trebuie să-şi redobândească libertatea interioară, desfăşurând o activitate spirituală.

Există însă o diferenţă între sufletul unei fiinţe plecate din lumea fizică (decedată) şi cel al unui om încarnat pe Pământ: sufletul aflat încă într-un corp fizic poate fi cuprins de oricâte pasiuni diferite. Din această cauză, un om poate fi complet diferit în fiecare zi. Astăzi el simte şi gândeşte ceva, acţionând în consecinţă, pentru ca a doua zi să simtă şi să gândească cu totul altceva, în funcţie de alte priorităţi ale sufletului său.

Sufletele aflate în Lumea de dincolo acţionează diferit, căci

în ele se trezeşte de regulă o singură pasiune, care preia din ce în ce mai mult controlul asupra celorlalte, atrăgând treptat inteligenţa sufletului ca într-un fel de vrajă. Asta nu înseamnă că un suflet aflat în planul astral este absolut incorigibil, ci doar că el rămâne prins în capcana principalei sale pasiuni până la consumarea tuturor celorlalte particule de inteligenţă (cu impulsurile şi rezonanţele lor interioare particulare). Acest proces conduce la o mare sărăcie sufletească, echivalentă cu o stare de dezolare în care sufletul se simte complet gol, rătăcind prin ceaţă, într-o noapte întunecată. Abia atunci când sufletul ajunge în această stare de dezolare poate începe spiritul să pătrundă în el. Altfel spus, aceasta este perioada de tranziţie de la regiunea a doua la cea de-a treia. Spiritul nu se poate revărsa asupra sufletului până când acesta din urmă nu atinge starea de goliciune (vid), deoarece impulsurile interioare ale sufletului nu sunt potrivite din punct de vedere intelectual sau spiritual pentru a susţine strălucirea spiritului, fiind mult prea limitate şi variate în funcţie de înclinaţiile şi pasiunile diferitelor suflete. Este evident aşadar că fenomenele care rezultă din această imensă diversitate de forme astrale vor fi şi ele foarte diferite. Aşa se explică de pildă de ce fiecare fulger are un zigzag diferit, de ce fiecare nor are o formă şi o mişcare diferită, de ce vânturile au mişcări atât de haotice, încrucişându-se uneori din direcţii diferite, fiind urmate de furtuni sau de ploi, de tunete şi trăznete, de grindină, iar la scurt timp de fulguieli, mai întâi rare, apoi dense... Şi există mii de alte asemenea fenomene. Până acum am descris doar un preambul. în continuare vom examina subiectul în amănunţime.

3L Activitățile spiritelor din cea de-a doua regiune a atmosferei terestre

Vom începe cu o întrebare: cum este caracterul ființelor din cea de-a doua regiune, bun sau rău?

Această regiune seamănă foarte mult cu viața ființelor umane de pe Pământ. Există aici un du-te-vino constant, în care cei care gândesc la fel se adună. Puteți găsi aici cam toate activitățile pe care le cunoașteți de pe Pământ: războaie, crime, întemnițări, apărări, evadări spectaculoase, furturi şi hoții, fapte rele amestecate cu altele bune. Această regiune este un veritabil câmp de luptă pentru spirite; de aceea, munții care străbat această altitudine au de multe ori o vreme capricioasă şi dificilă.

Simpla contemplare a acestor înălțimi este suficientă pentru a vă face o idee referitoare la luptele care se dau aici. In nici o altă regiune nu mai există o libertate atât de mare ca aici, căci acesta este locul în care se duce lupta pentru rai sau pentru iad. Sufletul şi spiritul fiecărui om intră în această regiune imediat după moartea corpului fizic, continuând să trăiască exact ca pe Pământ. Sufletele se bucură de o libertate deplină, şi în mod firesc, încep să-şi caute tovarăşi care gândesc la fel ca ele. Aşa se nasc adunările zgomotoase de spirite. Când se adună un asemenea grup, membrii săi încep să îşi facă planuri cum să obțină cutare sau cutare lucru, de regulă prin folosirea forței sau prin înşelătorie.

Cinele suflete îşi trădează clanul şi se alătură unui alt grup. Când membrii primului clan află de trădare, ei încep să se pregătească de război, lucru care poate fi observat din lumea naturală sub forma acumulărilor de nori care prevestesc furtuna care va veni. într-adevăr, nu trece mult până când aceste armate înverşunate încep să mărşăluiască una împotriva celeilalte. Trebuie să menționăm totuşi că ele sunt

supravegheate de marile spirite ale păcii, care monitorizează această regiune.

Spiritele păcii coboară, iau în captivitate aceste armate pline de înverşunare şi le aruncă pe Pământ, de unde va trece o vreme până când ele vor dobândi suficientă energie şi curaj pentru a se întoarce înapoi. închisoarea în care sunt aruncate este materia, şi nu este prima oară în care ele sunt închise aici. Paznicii închisorii sunt marile spirite ale păcii, provenite din a treia regiune. Când sentința devine insuportabilă, spiritele războinice se smeresc, căutând eliberarea şi mântuirea în numele Meu. Ele sunt întâmpinate atunci de spiritele păcii într-o manieră prietenoasă, fiind conduse în cea de-a treia regiune, mai întâi în zonele inferioare ale acesteia. Aici, ele trăiesc alături de alte spirite pure, amplificându-şi treptat iubirea față de Mine şi de ordinea Mea, şi înălțându-se astfel din ce în ce mai sus.

Desfătarea pe care o trăiesc ele acum poate fi văzută chiar şi de lumea naturală, când norii dispar şi cerul se înseninează şi devine strălucitor. Invers, când spiritele malefice se adună şi formează găşti puse pe rele, nori amenințători se adună imediat pe cer, în special în jurul crestelor muntoase. Acest lucru se datorează faptului că aceste spirite pasionale se materializează din ce în ce mai tare, pe măsură ce atributele lor negative devin mai puternice, în virtutea fenomenului de rezonanță.

Când un spirit este întemnițat din cauza pasiunilor sale, el se îndepărtează de Mine. Cu cât îşi întoarce mai mult fața de la Mine, cu atât mai materializat devine el, până când devine vizibil chiar şi de lumea naturală, unde ia forma materială corespondentă a uneia din pasiunile sale. Aflat în această stare, el devine în curând prea greu pentru cea de-a doua regiune atmosferică, de unde este alungat din cauza propriei sale greutăți. Acest proces corespunde voinței marilor spirite ale păcii, inclusiv voinței Mele. Cauza greutății oricărui corp este întotdeauna voința Mea. în loc să se smerească, aceste

spirite rămân de multe ori întemnițate în materie, din cauza voinței lor rele, preferând să trăiască în noroi, în animalele cele mai murdare sau în plantele cele mai urâte. Aveți la dispoziție nenumărate exemple care demonstrează acest lucru. Aceste spirite trebuie supravegheate în permanență, pentru ca să nu atace fructele şi animalele mai nobile, lucru pe care, în răutatea lor, abia ar aştepta să-1 facă. Dacă li s-ar permite să acționeze astfel, fructele şi animalele respective ar fi iremediabil afectate. Uneori se întâmplă ca ele să reuşească să atace un grup de animale, care sunt lovite de boli molipsitoare, şi nici chiar peştii nu sunt scutiți de atacurile lor. Majoritatea epidemiilor care lovesc chiar oamenii sunt consecințe ale activităților malefice ale acestor spirite diabolice. Ele pătrund în trupul oamenilor şi provoacă imediat apariția bolii. Dacă acestor bolnavi nu li se aplică anumite remedii speciale, în numele Meu, consecința firească este de regulă moartea naturală.

32. 'Posedarea materiei de către spirite

Ştiu că pare greu de crezut că unul sau mai multe spirite pot fi înghesuite împreună într-o picătură de ploaie, într-un fulg de zăpadă, într-o pietricică de grindină sau într-un norişor, atingând într-un volum atât de mic o greutate suficientă pentru a fi atrase în jos. Nu trebuie să credeți însă că spiritul şi sufletul lui sunt mototolite ca o foaie de hârtie, până când arată ca un ghemotoc. Lucrurile nu stau deloc în acest fel.

Forma umană a spiritului rămâne exact aceeaşi. Numai esența lui este condensată, în regiunea inimii, manifestându-se în lumea fizică sub forma acestor fenomene meteorologice. La fel, nu trebuie să credeți că întregul spirit

cade pe Pământ, înghesuit împreună cu sufletul lui într-o mică pietricică de grindină. Singurele care cad pe Pământ sunt dorințele Iui negative. Acestea sunt condensate de spiritele păcii până când capătă o anumită greutate materială. Întrucât sufletul se identifică atât de puternic cu aceste pofte ale sale, el se grăbeşte apoi să coboare în jos, având ca centru de greutate această formă materială (dorința sa negativă, condensată sub forma unei picături de ploaie,

etc).

Ființele extrem de malefice sunt supuse unor căderi subite, pe munții înalți sau în regiunile polare, fiind încarcerate acolo pentru perioade lungi de timp, din cauza orgoliului şi egoismului lor excesiv. Vom explica mai departe în detaliu ce se întâmplă cu ele după expirarea acestei pedepse. Mai întâi trebuie să vă faceți însă o idee cât mai clară referitoare la anumite apariții fizice, vizibile pentru ochiul fizic, dar care ascund întotdeauna anumite aspecte spirituale.

33. Spiritefe naturii şi sufletele umane

Ploaia cade pe Pământ sub formă de picături, mai mari sau mai mici. La fel, zăpada cade sub formă de fulgi de nea de dimensiuni diferite. La rândul ei, grindina poate cădea sub forma unor pietricele foarte mici, aproape insesizabile, sau dimpotrivă, sub forma unor pietre mari, cu o greutate de peste o jumătate de kilogram. Toate aceste fenomene ridică o serie de întrebări:

Dacă fiecare picătură de ploaie, fiecare fulg de zăpadă şi fiecare pietricică de grindină poartă în sine un spirit, de unde provine acest număr uriaş de spirite?

Mai mult, din ce lume au apărut toate aceste spirite, dat

fiind că aceste fenomene meteorologice au existat continuu, încă din timpul lui Adam, ţinând cont şi de faptul că aceste spirite nu au trăit pe Pământ?

Trebuie să precizăm că atunci când ninge (sau când plouă, etc), pe Pământ coboară legiuni întregi de spirite noi (sub forma fulgilor de zăpadă, a picăturilor de ploaie, etc), care se alătură sufletelor eliberate de pe Pământ, începându-şi împreună cu acestea călătoria prin regatul oamenilor. Ele nu sunt aşadar spirite ale unor fiinţe umane decedate, ci nou-veniţi, sau, ca să fim mai bine înţeleşi, creaturi noi care s-au trezit după un lung somn trăit în materia Pământului. Ce-i drept, spiritele fiinţelor umane care nu acceptă să urmeze calea progresului pot fi trase înapoi de încăpăţânarea lor, fiind nevoite să o apuce pe acelaşi drum pe care I-au mai parcurs cândva, dar, după o scurtă perioadă necesară smeririi lor, ele se întorc în regiunea care le este specifică, generând fenomene observabile în lumea fizică.

Atunci când plouă, picăturile de apă pătrund în pământ şi sunt absorbite de plante, de animale şi chiar de minerale. Uneori, după ploaie poate fi observată o ceaţă alburie care se ridică de la sol, îndeosebi în regiunile mai înalte. Evident, numai o cantitate mică din picăturile căzute la sol au şansa acestei ascensiuni. Este vorba de sufletele fiinţelor umane decedate care au fost silite să coboare din nou pe pământ, ca pedeapsă pentru comportamentul lor, şi cărora li se permite acum să urce din nou în regiunea lor de drept.

Ceţurile nu par diferite între ele, dar există totuşi o mare diferenţă, legată de maniera lor de formare şi de felul în care se asociază cu ele spiritele. în ceea ce priveşte spiritele nou-sosite şi noile apariţii astrale, în cazul lor aspectele astrale şi spirituale sunt complet ascunse în interiorul materiei. în aceste situaţii, materia nu reprezintă centrul de greutate intern care trage în jos spiritul, căci esenţa astrală şi spirituală este încă foarte dispersată, astfel încât nu se poate spune că spiritul şi sufletul unei fiinţe se scufundă cu adevărat

în materie, chiar dacă ar cădea pe pământ milioane de picături de ploaie, de fulgi de zăpadă sau de pietricele de grindină. Mu la fel stau lucrurile în ceea ce priveşte spiritele plenar dezvoltate şi a sufletelor lor corespondente; în cazul lor, în interiorul formei materiale a picăturilor de ploaie, etc, sunt închise numai dorinţele şi înclinaţiile lor materiale. Acestea sunt coborâte pe pământ pentru a împărtăşi aici, dar numai pentru o scurtă perioadă de timp, soarta grea a entităţilor spirituale care abia îşi încep lunga călătorie către eliberarea spirituală, sub forma fenomenelor naturale amintite mai sus.

Ar fi foarte greu să stabilim în care picătură de ploaie sau în ce fulg de nea se ascunde un spirit natural şi în care este închis un spirit eliberat de Natură, dar căzut, căci forma exterioară a picăturilor şi a fulgilor este aceeaşi. în schimb, forma şi greutatea lor ne poate ajuta să le deosebim. Mai ales pietrele mari de grindină ascund spirite căzute, care sunt umilite astfel să suporte din nou căderea în planul terestru. Formels mai mici aparţin întotdeauna aşa-numitelor spirite ale naturii. Numărul lor este imens, deoarece ele nu sosesc pe Pământ ca un tot unitar, ci sunt divizate într-o infinitate de particule spirituale, fiecare cu specificul ei. Acest lucru explică de ce sufletele nu ascensionează niciodată în lumile superioare cu toate elementele lor, fiind divizate în cel mai înalt grad.

Există două motive pentru această divizare: primul se referă la însăşi fiinţa spirituală primordială, căci toate spiritele au acceptat la începuturi să fie divizate într-o infinitate de particule, cu scopul de a putea atinge astfel maturitatea. Cel de-al doilea motiv este legat de faptul că prin această diviziune, spiritele primordiale sunt văduvite chiar şi de ultima lor picătură de energie. Fiind atât de slăbite, ele nu îşi mai pot duce la îndeplinire planurile arogante. Gândurile lor sunt risipite în toate direcţiile, astfel încât ele nu mai pot înţelege practic nimic, şi cu atât mai puţin să urmărească un plan.

Aşa se explică de ce chiar până în ziua de astăzi, Satan, spiritul căzut, face eforturi atât de mari pentru a-şi uni fiinţa sa primordială cu sufletul uman, pentru a-şi redobândi astfel puterea pe care a avut-o la începuturi. El a fost însă divizat şi împrăştiat în cele patru vânturi ale creaţiei, tocmai pentru a nu-şi mai putea redobândi vreodată acea putere. Fiinţa lui spirituală s-a transformat în materie, iar din această materie s-a născut substanţa astrală (sau sufletească) a omului. Asupra acestei esenţe astrale, divinitatea a suflat un suflu spiritual nou, astfel încât din fiecare părticică să se nască o fiinţă unitară, la fel ca fiinţa creată iniţial (fiinţa primordială) care a dorit să se înalţe mai presus de Dumnezeu din cauza orgoliului şi a ideilor sale nebuneşti. Tot ce a reuşit ea a fost însă divizarea şi risipirea ei în toate direcţiile, astfel încât din ea nu a mai rămas altceva decât „eu!", înzestrat, evident, cu voinţa sa malefică fundamentală. Toate puterile şi ideile sale i-au fost însă răpite. Particulele acestei fiinţe primordiale divizate sunt aşadar cele care ajung pe marile corpuri cereşti, sau care sunt încarcerate în interiorul acestora. Prin acest proces, ele sunt din nou divizate între planul astral şi cel spiritual, astfel încât în timp ce „eul" şi conştiinţa de sine a materiei se nasc în planul astral, în cel spiritual să le poată fi implantată din nou cunoaşterea lui Dumnezeu, care coboară apoi asupra sufletului (cel situat în planul astral). Dacă nu ar primi acest impuls divin, sufletul respectiv ar muri foarte curând. în cazul plantelor, mai întâi devine manifestă viaţa astrală. Aceasta nu ar putea exista însă dacă plantele nu şi-ar primi hrana spirituală, pe care o extrag din aer.

Aşa se explică de ce coboară pe Pământ atâtea spirite odată cu fenomenele meteorologice amintite şi cum se face că multitudinea acestor fenomene nu depinde de numărul de fiinţe umane care au trăit pe Pământ. Deocamdată, există destui oameni care continuă să trăiască pe Pământ. Va veni însă timpul când toate fiinţele spirituale şi astrale vor fi eliberate de captivitatea lor terestră (fizică) şi când în locul

Pământului natural va apărea un Pământ spiritual perfect, locuit de spirite şi de suflete libere. Faptul că la ora actuală pe Pământ trăiesc numai spirite captive este atestat nu doar de fenomenele meteorologice zilnice, ci şi de fiinţele umane clarvăzătoare. Oamenii obişnuiţi nu văd decât nişte fenomene meteorologice simple, dar pentru clarvăzători, aceste fenomene apar sub forma unor invazii de spirite ale apei, pământului, munţilor şi aerului, iar această percepţie a existat dintotdeauna.

34. Spiritele aerului, spiritele munţilor şi spiritele rătăcitoare

Chiar dacă nu plouă şi nu ninge, ceaţa care învăluie vârfurile munţilor înalţi şi formaţiunile lor stâncoase este alcătuită din spirite ale naturii care vor deveni cândva spirite umane, dar numai după o lungă perioadă de evoluţie.

Aceste spirite, cărora le place să se ridice în aer şi să acopere cerul, sunt cunoscute ca spirite ale aerului. Ele se bucură de o libertate mai mare decât spiritele pământului, a căror formă este mai solidă (şi deci, mai rigidă). Din acest motiv, ele trebuie supravegheate foarte atent de spiritele păcii, căci având un mare grad de libertate, ar putea provoca cu uşurinţă foarte multe daune.

Aceste spirite sunt rareori văzute de fiinţele umane; ele însele împiedică acest lucru, căci se tem foarte tare de toţi cei care au o mare capacitate de percepţie. Această teamă le face să urască materia, în care au fost ţinute captive o perioadă foarte lungă de timp. De aceea, supravegherea lor atentă este absolut necesară.

Acest proces se întâmplă cu toate spiritele care au reuşit

să scape de materie. Chiar şi sufletele umane ale celor decedaţi au o adevărată oroare faţă de ea, cu toată inteligenţa lor vie. Cât despre spiritele care au obţinut abia recent mult-dorita libertate printr-o permisiune specială, scăpând astfel de temniţa lor grea, acestea se tem de materie mai rău ca de moarte. Groaza şi oroarea pe care o au faţă de materie atrage vibraţii similare, negative, care le fac să fie maliţioase şi răzbunătoare; ele se adună cu milioanele, încercând să scape împreună în imensitatea spaţiului cosmic. Spiritele păcii au însă grijă să le prindă şi să le arunce din nou în captivitate, sub forma fenomenelor meteorologice amintite. Reajunse pe Pământ, lor li se porunceşte să lucreze în regatul vegetal. Dacă nu dovedesc nici un pic de entuziasm, sunt aruncate sub formă de apă în iazuri, lacuri, râuri şi oceane, unde continuă să îşi practice renghiurile răutăcioase. Dacă devin excesiv de maliţioase şi se unesc cu spiritele malefice ale oceanelor, ele sunt silite să coboare în adâncurile Pământului, într-o stare cu adevărat demnă de milă.

în schimb, dacă lucrează cu spor la administrarea lumii vegetale, lor li se permite să îşi continue calea dezvoltării superioare într-un trup de carne. Uneori, după îndeplinirea stagiului necesar, li se permite să se întoarcă în starea lor anterioară, mai liberă, fiind lăsate aşa timp de 200 de ani sau mai bine. In această stare, ele pot locui în aer, pe munţi, prin păduri, iar uneori în lacuri şi râuri.

Aceste spirite sunt înzestrate cu o inteligenţă completă, fiind foarte eficiente în toate problemele care ţin de administrarea Maturii. Ele pot vedea şi auzi tot ce se petrece şi tot ce se spune pe Pământ. în plus, au capacitatea de a interacţiona cu oamenii, cărora le aduc uneori anumite servicii benefice. Dacă vă întâlniţi cu ele trebuie să fiţi însă extrem de precauţi, căci se enervează uşor şi vă pot face foarte mult rău.

Aceste spirite preferă să locuiască în regiuni sălbatice şi pline de pace. Dacă ajungeţi în asemenea regiuni minunate, nu este deloc recomandabil să ţipaţi, să fluieraţi, să înjuraţi

sau să vă certați, căci spiritele din zonă sunt încă ținute în captivitatea materiei şi se pot răzbuna pe dumneavoastră. Ele pot face mult rău unor spirite ceva mai libere. De pildă, ele încearcă uneori să-i sperie pe călători sub forma unor apariții fantomatice.

Sunt cu deosebire active în munți, pe versanții înclinați şi în trunchiurile copacilor, fiind de multe ori responsabile de accidentele care li se întâmplă lucrătorilor forestieri (sau drumeților). Alunecările de teren, incendiile, inundațiile torentelor, despicarea pământului în peşteri, avalanşele de pe munții înalți, şi alte fenomene asemănătoare, toate sunt opera acestor spirite. Dacă se află într-o stare mai binevoitoare față de oameni, sau cel puțin nu intenționează să le facă vreun rău, ele le apar acestora sub forma unor pitici, având o culoare cenuşie, albastră sau verde. înălțimea lor redusă arată că s-au coborât la nivelul ființei umane pentru a-i face un bine, căci deplâng spiritul ținut captiv în această formă umană. Dacă omul nu se comportă corespunzător față de ele, se poate întâmpla ca înălțimea lor să crească până la dimensiunile unui uriaş. în asemenea cazuri nu se recomandă să rămâneți lângă ele, mai ales dacă nu invocați de urgență numele Meu.

Se pune acum întrebarea dacă aceste spirite vor avansa vreodată pe calea evoluției în trup sau nu. Dacă se dovedesc utile şi active, ele pot fi scutite de încarnarea pe Pământ, du-cându-se fie pe Lună, fie pe o altă planetă. Spiritele acceptă cu mult mai mult entuziasm aceste încarnări, căci este mult mai uşor să trăieşti pe alte corpuri cereşti decât pe Pământ.

Aceste spirite sunt numite de regulă spirite rătăcitoare, căci rătăcesc de pe o planetă pe alta, fără intenția de a se încarna. în aceste călătorii, ele însoțesc de multe ori spiritele oamenilor decedați, care nu dețin facultatea de a vedea pe alte planete fără ajutorul spiritelor naturii. Acestea din urmă ajută sufletele respective să intre în trupul ființelor umane care trăiesc pe planetele respective. Numai astfel pot vedea

ele, prin ochii celorlalte ființe, lucrurile care există pe planeta cu care nu sunt familiarizate.

Când aceste spirite ale naturii obosesc de rătăcirile lor, ele se întorc din nou pe Pământ şi acceptă în sfârşit dificultățile unei încarnări terestre. Mu este posibil să devii un copil al lui Dumnezeu fără o asemenea încarnare, căci oricine doreşte să atingă acest ideal suprem trebuie să meargă pe calea stabilită de Dumnezeu. Acesta este motivul pentru care nenumărate spirite de pe alte corpuri cereşti se grăbesc către Pământ, pentru a suporta aici greutățile prin care a trecut Fiul lui Dumnezeu, încarnat în trup.

Nu există decât un singur Dumnezeu, un singur Adevăr şi o singură Viață; de aceea, nu poate exista decât o singură Cale. Asta nu înseamnă că toți locuitorii celorlalte corpuri cereşti trebuie să meargă pe această cale, pentru a atinge beatitudinea supremă, la fel cum în corpul uman există nenumărați nervi, nu toți fiind necesari nervilor care susțin şi hrănesc inima.

35. Câteva cuvinte despre proceseie de altădată ale vrăjitoarelor

Nu există oameni care să nu fi auzit ceva despre vrăjitoare. Nu cu mult timp în urmă, pe Pământ existau tribunale care judecau aceste vrăjitoare, şi multe femei inocente au fost trimise - într-o manieră extrem de dureroasă - din lumea aceasta în Lumea de dincolo. Cum a ajuns însă umanitatea ia conceptul de vrăjitor (sau vrăjitoare)? Vom răspunde la această întrebare făcând o retrospectivă a evenimentelor.

Cu secole în urmă, când oamenii trăiau mult mai simplu decât astăzi, numărul celor care puteau vedea şi care se simțeau acasă în ambele lumi (fizică şi astrală) era mult mai

mare. Chiar şi în epoca modernă acest lucru ar fi cât se poate de uşor dacă oamenii ar mânca o hrană mai simplă. Mâncărurile moderne, complicate, rafinate şi de multe ori de-a dreptul toxice le fac foarte mult rău oamenilor. Această hrană le corupe natura şi induce o asemenea stare de confuzie sufletului lor încât acesta cade mult mai uşor în capcana iluziei, la fel ca o pasăre prinsă în noroi. Sufletul nu mai reuşeşte la fel de uşor ca înainte să se elibereze şi să zboare în lumile din care a provenit.

Ce fel de hrană mâncau oamenii simpli de altădată? Aceasta este alcătuită în principal din legume, care erau pur şi simplu fierte în apă cu puțin sare, şi nu erau niciodată mâncate fierbinți. în plus, ei mâncau pâine din făină integrală, lapte şi miere, adică alimente simple şi consistente, care le permiteau să atingă o vârstă înaintată şi să vadă inclusiv în dimensiunile Lumii de dincolo.

Din când în când, ei beau puțin vin, dar niciodată atât de mult încât să se îmbete.

Carnea nu se recomandă decât în anumite momente, şi niciodată mai mult de şapte zile la rând. Ea trebuie mâncată în cantități foarte moderate şi trebuie să provină numai de la animale proaspăt tăiate. Carnea de peşte este mai sănătoasă decât cea de porumbel; carnea de porumbel este mai sănătoasă decât cea de pui; carnea de pui este mai sănătoasă decât cea de miel; carnea de miel este mai sănătoasă decât cea de capră; carnea de capră este mai sănătoasă decât cea de vită; carnea de vită este mai sănătoasă decât cea de porc. între diferitele tipuri de pâine, cea mai sănătoasă este cea din făină de grâu[12]. Dacă gătiți carne, nu se recomandă să mâncați mai mult de un singur tip din cele indicate mai sus, la care se adaugă puțină pâine. La fel, fructele trebuie

[12] *ti.Ed. Faina de grâu recomandată de Domnul nu se referea la făina din epoca noastră, foarte rafinată şi obținută prin procedee care o sărăcesc de toate substanțele sale nutritive valoroase.*

mâncate cu moderaţie, şi numai dacă sunt bine coapte. Acelaşi principiu se aplică şi rădăcinoaselor, care trebuie să fie bine coapte şi să nu fie mâncate decât câte un singur tip la o masă (nu trebuie amestecate între ele).

Astfel hrănit, corpul nu va deveni niciodată supraponderal, iar omul nu se va simţi greoi, adormit sau morocănos. Greutatea în plus conduce la asemenea efecte nefaste, sufletului fiindu-i din ce în ce mai greu să menţină în funcţiune o asemenea maşinărie greoaie, nemaivorbind de faptul că el mai are şi alte lucruri de făcut.

în vremurile de altădată oamenii trăiau simplu, îndeosebi cei care trăiau pe munţii înalţi. De aceea, ei erau înzestraţi cu vedere astrală, putând comunica oricând doreau cu spiritele naturii, de la care învăţau foarte multe lucruri. Spiritele îi învăţau efectele plantelor şi le indicau unde erau ascunse zăcămintele de metale preţioase sau obişnuite din munţi. Tot ele i-au învăţat pe oameni cum să extragă metalele din minereurile lor, cum să le topească şi cum să le prelucreze pentru diferite destinaţii utile.

Aproape că nu existau case care să nu aibă propriile lor spirite, şi existau chiar familii care aveau spirite-slujitori. Mai ales în munţi se aflau oameni înţelepţi care cunoşteau chiar şi cele mai secrete forţe ale Naturii; ei se asociau cu unele dintre acestea, cu care se aflau în rezonanţă, iar spiritele le stăteau la dispoziţie în orice moment.

Când oamenii din regiunile de jos i-au vizitat pe cei din munţi, ei trebuie să fi simţit că se petrece ceva misterios şi supranatural; acest efect era evident mai ales dacă cineva îndrăznea să se certe cu oamenii munţilor. Certăreţii primeau întotdeauna lecţia cuvenită, iar lucrul acesta le depăşea înţelegerea. Singura explicaţie pe care au putut-o găsi ei a fost aceea că numai diavolul (încarnat în cei cu care s-au certat), sau complicii acestuia puteau face aşa ceva.

Unde s-a ajuns? Orăşeanul sau săteanul care trecea printr-o asemenea experienţă îl contacta imediat pe preotul

local, care ținea slujbe, făcea procesiuni şi ritualuri de exorcizare, pentru care primea întotdeauna o sumă considerabilă de bani. Mai departe, el preda cazul autorităților civile sau tribunalelor. Autoritățile civile nu ezitau să-i închidă imediat pe cei acuzați de practici vrăjitoreşti, care, de multe ori, erau arşi pe rug fără nici o judecată.

Mai târziu, situația s-a înrăutățit. Nici nu mai era necesar să se petreacă vreun eveniment supranatural; era suficient ca un vecin invidios să te denunțe autorităților. Persoana suspectată era imediat supusă judecății unui tribunal special şi de multe ori era condamnată la moarte. Abia recent a înțeles umanitatea ignorantă că toată această vânătoare de vrăjitoare nu era altceva decât barbarie curată. Ca de obicei, oamenii au trecut dintr-o extremă în cealaltă: o ființă umană nu ar trebui să se asocieze cu spiritele, dar este chiar mai rău să susții că lumea spiritelor nu există deloc.

Nimeni nu poate nega faptul că - în secolele trecute - au existat şi oameni care contactau spiritele demoniace, făcând anumite acte de magie neagră cu ajutorul lor. Din păcate, nu aceştia au fost cei condamnați. De multe ori, ei se aflau chiar la putere, căci ştiau cum să îi controleze pe oameni şi să le citească gândurile. Din păcate, clerul religios nu şi-a dat niciodată osteneala să afle cine este bun şi cine este rău, preferând să îi ardă pe toți pe rug, la grămadă.

36 & 37. Spirite si munți vrăjiți

Există suficiente argumente pentru a dovedi că în timpurile de altădată, oamenii clarvăzători care trăiau în munți se asociau cu spiritele naturii. Unul din aceste argumente se referă la numele anumitor munți, care s-au păstrat până astăzi.

în Styria (o provincie din Austria) există foarte mulţi asemenea munţi, ale căror nume arată cu ce se ocupau locuitorii lor. Acelaşi lucru este valabil şi în Carinthia sau în Tirol (alte provincii din Austria), în Elveţia şi în Savoya (localizate în Alpii francezi), sau în munţii din Germania. Spre exemplu, există în Styria un munte numit Schockl. In dialectul local, acest cuvânt înseamnă „a face (influenţa) vremea", Cu secole în urmă, oamenii din văi credeau că dacă vârful muntelui este înconjurat de nori, iar pe munte se adunau mai mulţi oameni, aceştia se ocupă cu influenţarea vremii prin vrăjitorie. De altfel, pe vremuri chiar aşa se întâmplau lucrurile pe muntele Schockl.

Oricum, puteţi fi siguri că vremea proastă nu era niciodată generată de acei locuitori ai munţilor, şi că pe Schockl nu a locuit niciodată vreun „vrăjitor" adevărat. Cert este că muntele a fost într-adevăr locuit cândva de numeroase spirite ale munţilor, cu care cei din zonă aveau o relaţie absolut naturală. De altfel, muntele era un vulcan, iar vârful lui este de fapt un crater rămas deschis şi din care ieşea uneori fum.

Există numeroşi munţi de acest tip în Styria, cu nume la fel de misterioase ca şi Schockl, dar nu ne propunem să-i menţionăm aici pe toţi. De pildă, numele Raxalpe are o origine similară. Cuvântul „Rax" derivă de la „Raca", ce înseamnă „pe jumătate diavol". Hohe Schwab (Şvabul de sus) este un alt munte celebru pentru practicile sale „vrăjitoreşti". Numele provine de la un şvab care a emigrat în această regiune, continuându-şi aici activităţile sinistre de magie neagră.

In Carinthia, nu departe de râul Drau, există muntele Hochstaff. Potrivit tradiţiei, acest munte era cândva celebru ca loc de întâlnire al vrăjitoarelor şi maeştrilor lor. Pe munte există locuri cu denumiri precum Hexensprung (Saltul Vrăjitoarei), Teufelsritt (Călărirea Diavolului) sau Wehrwolfsnest (Bârlogul Vârcolacului), care vorbesc de la sine despre reputaţia pe care o avea muntele. Cuvântul sta/f

era folosit de muntenii de altădată pentru a desemna un eveniment ieşit din comun.

Evident, toate aceste legende țin de folclorul local, perpetuat în mare măsură de oamenii din vale. înțelepții din munți nu ştiau nimic despre vreo practică vrăjitorească, deşi au fost nevoiți să suporte multe persecuții criminale, nedemne de neamul oamenilor, din cauza prostiei şi prejudecăților celor din vale. Pe de altă parte, deşi nu se ocupau cu magia neagră, ei cunoşteau într-adevăr spiritele muntelui, care locuiau pretutindeni în zonă.

De ce au ales însă spiritele tocmai aceşti munți?

Există diverse motive pentru care aceste ființe preferă un munte în defavoarea altuia. Pe de o parte, preferințele lor depind de localizarea şi de înălțimea muntelui, iar pe de altă parte de aspectul interior al muntelui. Dar principalul motiv pentru care spiritele pun stăpânire pe un munte este acela că muntele le permite să aibă o vedere de ansamblu bună, în toate direcțiile.

Aceste spirite au capacitatea de a vedea lumea Naturii. Din cauza fenomenelor meteorologice, ele trebuie să vegheze în permanență asupra altor spirite ale munților din vecinătate. Tocmai de aceea preferă ele munții cu o vedere de ansamblu cât mai bună. Deasupra lor veghează alte spirite, mai înalte în ierarhia celestă, care le învață ce trebuie să facă şi le ghidează, fără a interfera însă cu liberul lor arbitru şi cu fericirea derivată din acesta.

Numele pe care le-am amintit mai sus vorbesc de la sine despre notorietatea pe care au atins-o anumiți munți, dar în afara legendelor populare, ei nu ascund alte adevăruri decât cele pe care vi le-am descris Eu.

Întrucât am discutat suficient despre prezența spiritelor munților, inclusiv despre ceea ce se întâmplă în a doua regiune a atmosferei terestre, ne vom îndrepta în continuare atenția asupra primei regiuni şi a mediului spiritual pe care îl asigură aceasta.

38. Prima si cea mai inferioară regiunea atmosferei terestre

Aşa cum este firesc, prima regiune atmosferică este şi cea mai de jos. Este vorba de acea zonă de la suprafaţa pământului în care trăiesc plantele, animalele şi oamenii. In acest plan, lumea spirituală se amestecă cu cea naturală. Formele corespund naturii, dar în realitate nu există nimic care să nu aibă o corespondenţă spirituală.

De ce folosim cuvântul „spiritual" şi nu expresia „lume a spiritelor"? Deoarece aceasta este regiunea în care principiile spirituale şi inteligenţele astrale (corespondente) se regăsesc şi se identifică una cu cealaltă, devenind forme spirituale perfecte şi fiinţe complete, conştiente de sine. Vom explica mai bine acest lucru.

Indiferent despre ce entitate ar fi vorba, există un centru necesar pentru unificarea desăvârşită a tuturor elementelor sale spirituale. Acest centru este spiritul primordial al entităţii, esenţa adevărului din ea, o scânteie născută din Mine. Spiritul atrage cu putere către el tot ceea ce ţine de esenţa sa (tot ceea ce rezonează cu el). Oricât de dispersate ar fi aceste scântei ale iubirii divine, ele vor fi atrase întotdeauna de centrul de care aparţin. Ele îşi asumă atribute diferite în funcţie de centrul de care sunt atrase, fără a-şi pierde însă vreodată natura esenţială. Pentru a clarifica mai bine acest lucru, să dăm un exemplu: să analizăm situaţia şcolară a mai multor elevi. Să spunem că o sută de elevi au acelaşi profesor, învaţă din aceleaşi cărţi şi scriu potrivit aceloraşi reguli. Şi totuşi, ei ajung adulţi complet diferiţi. Nici unul nu va semăna cu celălalt în ceea ce priveşte modul de gândire, nici măcar propriul scris, iar diferenţele pot continua la nesfârşit, chiar dacă hrana spirituală pe care au primit-o (educaţia) a fost aceeaşi. Spiritul individual al fiecărui elev a

preluat din hrana spirituală primită numai acele elemente care I-au atras In mod particular, nelăsându-se influențat de

profesor.

Acest exemplu ne arată cum fiecare centru spiritual preia din multitudinea infinită de elemente şi principii spirituale numai ceea ce li este strict necesar, la fel cum esența unei sămânțe nu preia din pământ, din aer, din apă şi din lumină, decât acele elemente minerale şi subtile de care are nevoie pentru a germina şi pentru a se dezvolta ca o plantă matură. Exact la fel, inteligențele astrale se adună în preajma centrului spiritual corespondent şi se aranjează în ordinea precisă impusă de acesta, dând naştere unei forme inteligente, respectând cu strictețe ordinea fundamentală impusă de centrul respectiv. în cazul omului, esența sau centrul spiritual al acestuia se reflectă în forma sa umană.

On alt exemplu foarte elocvent se referă la cuvinte. După ce este rostit, cuvântul atrage către sine tot ceea ce este necesar pentru înțelegerea ideii respective. Să luăm de pildă cuvântul „comandament". Acesta este centrul. In mod firesc, el va atrage către sine tot ceea ce este necesar pentru existența unui comandament. Mai întâi, este nevoie de o calitate de comandă, de o înțelegere superioară a lucrurilor, care să-i fie atribuită unui comandant. Aşadar, este nevoie de o ființă liberă, înzestrată de Creator cu înțelegere şi cu o mare putere de voință, care să înțeleagă, să accepte şi să preia funcția de comandant (şi deci comandamentul). în al treilea rând, comandantul trebuie să dețină puterea legii, să fie înțelept, corect şi eficient, pentru a putea aplica această lege. Şi implicațiile pot continua la nesfârşit, definind ideile fundamentale şi puterile necesare pentru existența comandamentului.

Orice cuvânt reprezintă un centru spiritual în sine. El atrage un număr imens de idei, pe care le integrează în sine, astfel încât aceleaşi idei integrate într-un cuvânt capătă calități diferite de cele necesare pentru a defini un alt cuvânt.

Astfel, cuvinte precum „iubire", „virtute", „smerenie" sau „Dumnezeu" includ idei care le definesc, dar care au conotații diferite de aceleaşi idei integrate în alte cuvinte. Ideile renunță la existența lor individuală şi fuzionează cu ideea centrală în care s-au integrat.

Dacă ați înțeles acest proces (altminteri destul de subtil), veți realiza cu uşurință că prima regiune atmosferică este de fapt un atelier necesar pentru forjarea şi reunificarea elementelor astrale şi spirituale, astfel încât să alcătuiască împreună un spirit perfect. Acesta este terenul în care este sădită sămânța spirituală, care atrage către sine toate elementele de care are nevoie pentru a căpăta o formă completă. Integrarea elementelor dispersate ale sufletului se produce în jurul unui centru spiritual individual.

39. Spiritele guvernatoare ak regiunii inferioare a atmosferei terestre

Pentru ca o mare corporație să poată funcționa, ea are nevoie de directori executivi pentru a organiza lucrurile şi pentru a menține ordinea. Acest principiu se aplică inclusiv regiunii spirituale inferioare a atmosferei terestre, căci inteligențele astrale dispersate nu reuşesc decât rareori să îşi recunoască instinctiv centrul spiritual şi să se adune în jurul lui. Chiar dacă ar reuşi acest lucru, adunarea lor nu ar fi suficientă, căci integrarea trebuie să se producă într-o anumită ordine dată. Este ca şi cum am arunca toate materialele de construcție ale unei case într-o grămadă informă. Deşi conțin aceleaşi elemente, ce diferență există totuşi între casa construită conform planului arhitectural şi grămada respectivă! Elementele sufletului şi centrele

spirituale se găsesc pretutindeni în sfera spirituală inferioară, dar trebuie să existe un constructor care să le pună în ordine. Fiecare particulă este înzestrată cu propria sa inteligență vie, dar acest lucru nu este suficient pentru ca elementele să se unească într-o ființă umană completă, căci aceste inteligențe nu pot recunoaşte celelalte elemente necesare ansamblului (ele nu pot recunoaşte decât alte elemente asemănătoare lor). Pentru ca ființa să se poată naşte, este nevoie ca un constructor (un maestru) spiritual să le coordoneze şi să le aşeze în ordinea cuvenită. Numai în acest fel va putea noua formă să înceapă să înțeleagă gradat ordinea în care trăieşte.

Ce se înțelege prin acest proces de „învățare"? Nimic altceva decât trezirea inteligențelor din care este alcătuit sufletul, urmată de unificarea lor într-un tot unitar, cu scopul de a îndeplini anumite activități comune. Cu cât sunt trezite mai multe asemenea inteligențe şi cu cât acestea se integrează mai bine unele cu altele, prin efort personal, cu atât mai învățată devine ființa. Această erudiție nu este însă sinonimă cu înțelepciunea. Aceasta nu poate fi obținută decât prin trezirea plenară a sufletului, când toate inteligențele elementelor sale individuale sunt penetrate simultan de spiritul ființei. Numai prin acest proces pot fi trezite şi integrate toate elementele, unindu-se într-o inteligență unitară şi perfectă, de natură divină, în interiorul trupului uman. Pentru comparație, să spunem că cineva pătrunde noaptea, pe un întuneric deplin, într-un muzeu de artă. Chiar dacă ar atinge pe rând diferitele exponate şi chiar dacă ghidul i-ar explica detaliat semnificația lor, el nu şi-ar putea face decât o părere generală foarte îndepărtată de realitate, referitoare la doar câteva obiecte din muzeu, fără să aibă imaginea de ansamblu asupra tuturor exponatelor. Fără doar şi poate, omul s-ar gândi: „Dacă în muzeu ar fi lumină, aş putea vedea dintr-o privire mai mult decât reuşesc acum să înțeleg, cu prețul atâtor eforturi, folosindu-mă de simțul pipăitului în

întuneric". Exact aşa judecă spiritul omului. De aceea, cu toată cunoaşterea de care sunt atât de mândri, savanţii voştri nu sunt altceva decât fiinţe instruite în întunericul unui muzeu.

în schimb, când soarele răsare şi iluminează toate camerele, tot ce există în muzeu poate fi văzut dintr-o privire, iar dacă obiectele sunt aranjate într-o manieră ordonată, scopul în care sunt grupate ele, dar şi scopul individual al fiecăruia dintre ele, pot fi înţelese pe loc.

Acesta este aşadar primul nivel de educaţie, asemănător cu învăţarea mecanică (pe de rost), care permite un anumit nivel de înţelegere, dar numai al faptelor luate izolat. De regulă, acesta este nivelul de înţelegere al savanţilor voştri, înţelepciunea reprezintă al doilea nivel de înţelegere, şi singura educaţie adevărată. Ea priveşte simultan multiplicitatea infinită, în lumina cea mai clară, în timp ce erudiţia nu poate să identifice decât parţial lucrurile, ca şi cum aţi pipăi obiectele dintr-un muzeu, noaptea.

Cred că aţi înţeles acum că particulele inteligente din care este alcătuit sufletul nu se vor integra niciodată de la sine în ordinea corectă. Ele trebuie ajutate de ghizi care cunosc această ordine. Cine sunt însă aceşti constructori maeştri? în regiunea inferioară a atmosferei există foarte mulţi îngeri. Dar Maestrul lor, mai presus decât toţi la un loc, sunt Eu. Iar acolo unde sunt Eu, multe spirite se strâng, dornice să se afle în prezenţa Mea. Pe de altă parte, oriunde Cerul dezvoltă activităţi intense, iadul nu este cu nimic mai puţin activ. La fel stau lucrurile şi în această regiune, căci în caz contrar nu ar exista un echilibru, şi nici liberul arbitru atât de necesar pentru orientarea sufletului într-una sau alta din cele două direcţii posibile.

40. Activitatea spiritelor m interiorul Pământului

Descrierea pe care am făcut-o Pământului natural a arătat că în calitatea sa de ființă organică vie, Pământul se hrăneşte cu lichide nutritive pe care le distribuie prin diferitele sale organe către suprafață, eliminând deşeurile nedigerabile prin Polul său Sud, sub formă de excremente. Hrana Pământului pare materială în ochii oamenilor, dar, la fel cum este ființa Pământului şi întreaga materie, ea este în realitate pur spirituală, fiind alcătuită din nenumărate spirite şi elemente spirituale. Cele benefice pătrund singure în interiorul Pământului, în timp ce cele malefice sunt întemnițate acolo.

Această pătrundere a spiritelor în adâncurile Pământului are mai multe scopuri. Mai întâi, trebuie precizat că sufletele şi spiritele oamenilor răi sunt condamnate la detenție şi întemnițate aici, sau, după cum spune vorba populară: „sunt aruncate în iad". Cei care se revoltă împotriva ordinii divine trebuie ținuți „la răcoare". Oricum, acest lucru nu se petrece înainte de a fi fost făcute mii de eforturi pentru îndreptarea lor; dacă aceste tentative eşuează, ele trebuie închise, pentru a nu tulbura prin acțiunile lor ordinea divină.

On al doilea motiv pentru care spiritele şi elementele spirituale penetrează în interiorul Pământului se referă la acele spirite inferioare care au evoluat şi care acum ard de nerăbdare să îşi recâştige libertatea. Ele sunt eliberate din temnița lor de către spiritele bune, într-o manieră ordonată, şi sunt conduse către un plan nou, care corespunde noului lor nivel de conştiință şi unde trebuie să desfăşoare alte activități.

Ele trebuie să înceapă prin a pune ordine în elementele psihice primordiale ale plantelor şi animalelor otrăvitoare, astfel încât şi acestea să poată creşte spiritual, renunțând la răul din ele. Plantele şi animalele otrăvitoare primesc o formă şi o natură nouă, în conformitate cu ordinea divină. Dacă

reuşesc în această misiune a lor, spiritele de care vorbim primesc o nouă sarcină, de supraveghere a altor plante şi animale, mai benefice. Dacă eşuează însă în prima lor misiune, infestând cu elementele toxice diferite animale şi oameni - proces care dă naştere epidemiilor - lor li se ia sarcina acordată şi spiritele sunt conduse din nou în interiorul Pământului, sub o supraveghere ceva mai strictă. Acolo se vor ocupa cu formarea metalelor şi a pietrelor. Evident, această muncă este mult mai dificilă şi mai neplăcută.

Spiritele nu se vor bucura de un nou nivel de libertate decât după mulți ani, şi numai dacă şi-au îndeplinit cu rigurozitate sarcinile care le-au fost acordate, în scopul eliberării sufletelor aflate captive încă în materie.

Mai există şi un alt motiv pentru care sufletele primordiale ținute captive sunt aduse la suprafața Pământului, evident, deocamdată numai sub forma unor elemente divizate, mai exact a diferitelor tipuri de lichide. Ele pot evolua aici, trecând prin toate etapele regnului vegetal, apoi animal, sub supravegherea spiritelor-ghizi, pentru a avansa astfel către mântuire. în interiorul Pământului există pretutindeni spirite captive care au parcurs deja calea trupului, sau care au căpătat un statut de independență fără a parcurge această cale. Este vorba de spiritele pământului, apei, focului, aerului şi munților. în afara acestor două categorii de spirite mai există nenumărate elemente sufleteşti, care trebuie mai întâi adunate şi aranjate în ordine, pentru a alcătui ființe complete, aflate pe nivelul care corespunde evoluției ior.

Cu cât aceste suflete şi spirite se află mai adânc în interiorul Pământului, cu atât mai rele sunt ele. De aceea, ele trebuie supravegheate îndeaproape de către ființe înțelepte, mai ales în cazul acelor particule sufleteşti care au avut deja Şansa să ajungă la suprafața Pământului. Pentru închegarea unui suflet nu sunt folosite decât elementele cele mai pure, în timp ce pentru construirea corpului fizic este permisă folosirea elementelor mai grosiere şi cu un grad de

negativitate mai mare.

Inclusiv corpul uman este alcătuit din elemente ale sufletului, dar acestea sunt grosiere, viciate şi impure. Aşa se explică de ce după descompunerea corpului fizic, aceste elemente trebuie să se reintegreze în pământ, relncepându-şi de acolo ascensiunea către sufletul ființei al cărei corp I-au alcătuit cândva. Ele sunt acceptate în final în cea de-a treia şi cea mai înaltă regiune a atmosferei Pământului, căci nici un spirit pur nu poate redeveni complet decât după ce a reintegrat în sine toate elementele care i-au aparținut cândva. Această reintegrare este aşa-numita „înviere a trupului".

După cum v-ați dat seama, spiritele din prima regiune au foarte multe lucruri de făcut. De aceea, ele beneficiază de pauze pentru odihnă, în care spiritele lor obosite trebuie să-şi recupereze energia. O asemenea perioadă de odihnă este iarna, a cărei durată diferă totuşi, fiind mult mai scurtă la Ecuator decât la Poli.

41. Substanță şi materie, energk şi material

Dacă. după moarte, trupul fizic ar trebui să se dizolve în țărână, problema trupului şi a sufletului nu ar putea fi rezolvată, tn lumea Naturii, chiar şi țărâna cea mai fină este tot materie, şi ea nu se va putea uni niciodată cu sufletul şi cu spiritul atâta vreme cât va rămâne în această stare grosieră. De aceea, țărâna în care „se întoarce trupul" ar trebui înlocuită cu un alt termen, mai potrivit, de „atom specific al sufletului", căci există o mare diferență între materie şi substanță astrală sau psihică. Nu se poate spune despre atomii sufletului că sunt materiali, ci mai degrabă substanțiali.

Să luăm spre exemplu un magnet: partea sa vizibilă este

materie, dar forţa care atrage şi respinge nu poate fi văzută de ochii fizici. Fiinţa umană are însă şi alte simţuri, care sunt mai apropiate de suflet decât văzul fizic, acesta nefiind decât un simţ exterior. Simţul auzului este ceva mai apropiat de percepţiile sufletului, dar cele mai apropiate, aproape unite cu sufletul, sunt simţul mirosului şi cel al atingerii.

Dacă luăm doi magneţi şi îi apropiem unul de celălalt, aceştia încep să se respingă reciproc. Este limpede că ei conţin o energie particulară, deşi invizibilă.

Acelaşi lucru este valabil şi în cazul unei scântei electrice. Deşi aceasta este vizibilă în lumea materială, ea nu reprezintă materie, ci o substanţă sufletească sau o energie, care sălăşluieşte în materie. Dacă este stimulată, ea se manifestă pentru câteva clipe sunt forma unei energii penetrante.

Să analizăm acum praful de puşcă. Un fir din acest praf este liniştit şi nu pare să se deosebească de restul firelor de nisip materiale. în interiorul său se ascunde însă o mare energie. Dacă aceasta este stimulată de un impuls similar, ea se manifestă pentru un scurt interval de timp sub forma unui fulger, fiind eliberată.

Cina din substanţele similare acestei energii este focul, care este un excitant. Apa conţine şi ea o energie[13] care poate fi stimulată printr-o anumită cantitate de căldură. Dacă cineva încearcă să pună zăgaz acestei energii, ea poate arunca în aer chiar şi cel mai puternic cazan, devenind astfel liberă. în aproape orice formă de materie există energie. Nu trebuie decât să ştii cum poate fi stimulată ea, dacă doreşti să o vezi manifestându-se.

Naturaliştii au descoperit diferite energii fundamentale în toate tipurile de materie. Dacă aceşti savanţi ar fi mers un singur pas mai departe, ei ar fi recunoscut că această energie vitală omniprezentă şi atotputernică este însăşi sursa din care s-au născut ei, făcând astfel un pas uriaş înainte pe drumul

---

[13] *Este vorba de forţa aburului.*

cunoaşterii. Nu ar mai fi necesar atunci să cântărească şi să disece'învelişurile moarte, ci ar putea trece imediat la studiul stării fundamentale a întregii existențe.

La ora actuală ei nu fac altceva decât să scormonească printre „carapace moarte", încercând să demonstreze ca energia vitală este alcătuită din elementele acestora. Ce fel de logică te poate conduce să crezi că energia, care are atâtea manifestări, este moartă? Vă puteți imagina o prostie mai mare decât să pui la îndoială faptul că orice efect vizibil trebuie să aibă o cauză vie? Căci dintr-o anumită perspectiva, se poate spune că moartea înseamnă chiar mai puțin decât nimicul. .

Un lucru poate fi considerat „mort" numai atâta vreme cat nu manifestă nici o activitate. Sufletul şi spiritul unui om pot muri" dacă ca urmare a folosirii greşite a libertății lor, ele sunt întemnițate din nou în închisoarea din care au provenit şi în care nu li se permite să execute nici un fel de activitate.

Energiile care lucrează însă în interiorul şi asupra materiei nu pot fi considerate sub nici o formă moarte; dimpotrivă, ele sunt vii si inteligente, căci nici un efect nu ar putea f. obținut fără o cauză inteligentă. La fel stau lucrurile şi cu energia. De vreme ce aceasta poate fi recunoscută după efectele pe care le produce, inteligența ei trebuie căutată în ordinea pe care o respectă ea. De pildă, creşterea unei plante nu are loc întâmplător, ci conform planului pus la cale de un principiu intern care poate fi recunoscut cu uşurință. La fel se petrec lucrurile în cazul descompunerii, sau al altor fenomene naturale: cauza lor trebuie să fie un anumit tip de energie, care are la bază un anumit tip de inteligența.

Concluzia este următoarea: ori de câte ori sunt detectate anumite efecte, la baza lor trebuie să stea un număr egal de cauze, si implicit de forțe. Şi cum aceste efecte respecta întotdeauna o anumită ordine şi un anumit plan, este evident că la baza acestor forțe trebuie să stea anumite inteligențe. Altfel spus, în univers există tot atâtea inteligențe câte energii.

Sper că am lămurit în această demonstrație că materia este alcătuită din suflete, şi deci din inteligențe, care sunt ținute captive de anumite energii (şi inteligențe corespondente) superioare, conform ordinii şi necesității divine. Când termenul de captivitate expiră, inteligențele individuale se trezesc din nou la natura lor, de substanțe primare ale ființei create de Mine, Creatorul, la începutul tuturor timpurilor. Această reunificare reprezintă în parte munca inteligenței înseşi, iar în parte munca spiritelor superioare, despre care am mai vorbit.

42, Activtatea lui Dumnezeu se realizeaza prin intermediul spiritelor

în sine, materia nu poate exista, căci ea nu reprezintă decât o simplă aparență, ca efect al energiei sale[14]. Maniera în care se produce acest efect (faptul că obiectul are o formă şi atribute precise) nu lasă nici o îndoială asupra faptului că energia care îl produce este dublată de inteligență.

Oamenii au învățat să îşi confecționeze unelte şi instrumente de lucru, dar materia din care sunt alcătuite acestea nu poate fi produsă de ei. în schimb, spiritele şi îngerii pot face acest lucru, întrucât au fost înzestrați de Mine cu puterea necesară în acest scop.

Vom da câteva exemple pentru a arăta cum anumite inteligențe individuale lucrează într-o anumită manieră, în timp ce alte inteligențe lucrează într-o cu totul altă manieră, totul fiind realizat sub ghidarea spiritelor superioare. Să

[14] N. Tr. Fizica modernă a demonstrat deja acest lucru. Reamintim că textul de față a fost scris cu un secol şi jumătate în urmă.

analizăm un păianjen. Vom descoperi în acest animal două inteligențe combinate. Prima li permite păianjenului să recunoască hrana de care are nevoie, pe care o foloseşte în două scopuri: pentru susținerea naturii sale cu ajutorul substanțelor nutritive şi pentru prepararea substanței adezive cu ajutorul căreia îşi construieşte plasa. Cea de-a doua inteligență se referă la arta de a țese pânza din firele pe care le produce el însuşi, artă specifică exclusiv păianjenului, de care el are nevoie pentru a putea prinde insectele cu care se hrăneşte. Comportamentul lui arată dincolo de orice îndoială că păianjenul dispune de o anumită inteligență, pe care oamenii de ştiință o numesc în mod greşit „instinct". In realitate, instinctul este ceva cu totul diferit: un impuls interior de a face o anumită acțiune într-o manieră particulară.

Ceea ce oamenii de ştiință numesc instinct nu este de fapt inteligența inerentă animalului, ci mai degrabă forma în care acesta este ghidat de spiritele superioare. Este vorba de două chestiuni diferite: una se referă la posesiunea unei anumite abilități, iar cealaltă la îndeplinirea unei anumite sarcini cu ajutorul abilității respective. Posedarea unei abilități nu are nimic de-a face cu capacitatea de a duce o sarcină la îndeplinire, căci aceasta din urmă presupune o inteligență suplimentară.

Ghidarea de care păianjenul are nevoie provine de la spiritele superioare, care îl învață, de pildă, când şi unde trebuie să înceapă să țească pânza, adică să îşi pună în aplicare talentul cu care a fost înzestrat. Dacă nu ar exista această ghidare, păianjenul fie nu ar putea țese deloc, fie ar țese încontinuu, fără să se poată opri (ca un mecanism).

La fel îşi produce viermele de mătase firele sale. El beneficiază de două inteligențe, una derivată din elementele pe care le preia din hrană, şi cealaltă derivată din elementele pe care le preia din aer, care îl ajută să atingă măiestria sa în respectiva activitate. La fel ca şi în cazul păianjenului, talentul inerent de a „țese" fire de mătase, pe de o parte, şi impulsul

trezească asemenea sentimente vii în sufletul omului? Aceste formaţiuni minerale s-au născut din atotputerea lui Dumnezeu, la fel ca şi cel mai înalt dintre heruvimi. Cum ar fi posibil ca Energia eternă şi primordială a întregii Vieţi să creeze nişte pietre „moarte"? De vreme ce Creatorul şi-a încredinţat ideile şi gândurile fenomenului materiei, este limpede că interiorul acesteia trebuie să fie viu. Altfel spus, pietrele sunt înzestrate cu o inteligenţă care îşi găseşte echivalentul în sufletul uman. Orice obiect şi orice fiinţă care emană energia sa inteligentă şi vie, făcând o impresie asupra sufletului uman, trezeşte un ecou în inteligenţa acestuia, care are aceleaşi caracteristici; invers, obiectul sau fiinţa respectivă primesc şi ele o anumită impresie a atributelor umane şi a inteligenţei libere a omului.

44. Spiritele păzitoare din regatul ■naturii

Orice om ştie cum creşte o plantă. Creşterea începe imediat după plantarea seminţei în pământ şi se încheie odată cu coacerea fructelor. Sămânţa nu şi-ar putea căuta hrana potrivită dacă anumite spirite nu ar da instrucţiunile necesare inteligenţelor astrale din care este alcătuit sufletul ei.

O sământă de grâu conţine următoarele elemente de inteligenţă: mai întâi de toate, ea este alcătuită din particule de iubire, adevărata substanţă nutritivă din interiorul seminţei. Un al doilea element este de natură spirituală, şi el este cel care permite extragerea alcoolului din grâu (la fel se întâmplă şi în cazul fructelor).

(Jn alt element este carbonul, care devine vizibil prin ardere. Dacă planta atrage o cantitate prea mare din acest element, seminţele pe care le generează ea devin negre şi arse. Cin alt element pe care îl conţine grâul este oxigenul,

care permite obținerea berii din grâu.

(Jn alt element este sulful eteric, care permite combustia seminței. Mai există şi uleiul care poate fi extras din sămânța de grâu, apoi zahărul, aflat în cantități destul de mari, la care se adaugă o substanță mucilaginoasă, asemănătoare cu cauciucul, care permite obținerea aluatului.

în plus, grâul mai conține şi o mare cantitate de hidrogen pur. Această substanță umple canalul gol din interiorul tulpinei, pentru ca aceasta să nu se curbeze. Fără hidrogenul interior, tulpina nu ar creşte dreaptă. De aceea, ea este alimentată de rădăcini cu o cantitate de hidrogen, umplându-se ca un balon, până când capătă fermitatea necesară pentru a se susține singură. După ce tulpina atinge această fermitate, hidrogenul este direcțional din ce în ce mai mult către noile semințe, aflate pe punctul de a se coace, şi este înmagazinat aici, pentru ca noile plante să poată dispune de el într-o cantitate suficientă.

Enumerarea de mai sus arată cu claritate cât de numeroase sunt elementele fundamentale din care este alcătuită sămânța de grâu. Cine stimulează adunarea şi ordonarea acestor elemente? Spiritele care monitorizează acest proces de creştere a plantei. Spiritele inferioare au în grijă un singur câmp de activitate. Ele ghidează elementul pe care îl monitorizează prin voința lor, care devine lege pentru acesta. Spiritele ştiu exact unde se găseşte în pământ elementul respectiv, ce cantitate trebuie extrasă de plantă din sol şi ce cantitate de !a stele, în ce proporție şi cum.

După ce sămânța a fost sădită, spiritul suflă asupra câmpului voința sa, activând elementul corespondent şi silindu-1 să intre în mişcare şi să-şi ocupe locul cuvenit, în conformitate cu inteligența sa captivă. După ce şi-au ocupat locul cuvenit în interiorul plantei, elementele încep să-şi execute sarcinile pe care le-au primit, pentru care posedă inteligența şi energia necesară, sub forma unor ființe asemănătoare unor jnfuzoare. Cinele dintre acestea creează

rădăcinile şi canalele interioare ale plantei, altele pătrund în rădăcini, le hrănesc şi le dezvoltă. în continuare, altele pătrund prin rădăcini şi creează tulpina, altele lucrează la canalele interioare ale acesteia, la pompe şi valve. Alte fiinţe, mai pure, urcă prin aceste canale şi dau naştere frunzelor. Forma acestora depinde de inteligenţa pe care le-a imprimat-o constructorii lor. Altele, încă şi mai pure, creează florile. în sfârşit, cele mai pure dintre ele dau naştere fructelor, iar inteligenţele centrale spirituale se unesc cu fructul pentru a crea seminţele. Ele se înfăşoară într-un ţesut protector suficient de dens pentru ca alte inteligenţe, mai puţin pure, sa nu-1 poată penetra.

Când planta s-a copt, ca urmare a tuturor acestor activităţi concertate, spiritul care a lucrat pe acest câmp îşi încheie munca, lăsând restul pe seama oamenilor. Mai există totuşi anumite spirite ale naturii care continuă să lucreze, permiţând disoluţia viitoare a acelor părţi ale plantei care nu aparţin fructului, pentru ca elementele lor să poată fi folosite pentru recolta următoare.

Acestea sunt spiritele care controlează câmpurile şi toate speciile de plante. Fiecare spirit monitorizează câte o specie particulară de plante, într-un loc dat, având datoria să aibă grijă de aceste plante, care trebuie să aibă aceleaşi caracteristici şi forme.

Cea mai mică neglijenţă din partea acestui spirit va avea drept consecinţă compromiterea recoltei. Acest lucru se întâmplă destul de frecvent, căci aceste spirite nu au o voinţă captivă, ci liberă, lucru necesar, căci nu poţi evolua dacă ai o voinţă captivă. Atunci când oamenii fac greşeli mari şi trebuie disciplinaţi prin compromiterea recoltelor, spiritele guvernatoare nu au altceva de făcut decât să le încredinţeze recoltele unor asemenea spirite neglijente. Acestea nu reuşesc să atragă elementele eliberate ale sufletului plantei în ordinea corectă; ele se ridică imediat în cea de-a doua regiune atmosferică şi se unesc aici cu spiritele naturii, provocând furtuni şi vreme

urâtă, care contribuie şi ele la compromiterea recoltelor.

Pentru ca aceste acțiuni neautorizate să nu se petreacă haotic, există spirite superioare care monitorizează activitatea celor inferioare şi supraveghează zone mult mai întinse (nu un simplu câmp). Plastic vorbind, ele ar putea fi comparate cu un mare proprietar de terenuri, care angajează numeroşi administratori şi lucrători agricoli, şi care ştie foarte bine ordinea în care trebuie efectuate lucrările. El împarte sarcinile pe lucrători, astfel încât fiecare ştie ce trebuie să facă la locul său de muncă. Proprietarul îi supraveghează pe toți şi le distribuie sarcini în funcție de capacitățile fiecăruia. Spiritele responsabile de anumite districte nu interferează niciodată cu activitatea spiritelor vecine. La rândul lor, ele au un spirit superior, care supraveghează o întreagă țară, punând ordine la nivelul întregii administrații. Numai spiritele din a treia regiune atmosferică pot atinge acest rang. Mai multe țărişoare alcătuiesc un regat, care este guvernat de un înger princiar. Dar mai presus de toți se află Prințul Prinților, care deține controlul asupra tuturor regatelor şi asupra tuturor elementelor individuale, lucru pe care nici un spirit nu l-ar putea face singur. De aceea, se poate spune că afirmația potrivit căreia: „Ochii Domnului văd tot ce se petrece" este cât se poate de corectă.

45. Mineralel-atribute

Regatul plantelor este o zonă de tranziție între regatul mineral şi eterul care coboară din spațiul cosmic (fiind energia emanată de constelații) sub formă de rouă care hrăneşte regatul animalelor.

în esență, nici regatul plantelor nici cel mineral nu există într-o formă absolut pură, căci ele interferează cu regatul animal. Orice mineral este alcătuit din diferite specii de infuzoare, formate la rândul lor din elemente de inteligență psihică individuale. Cei care dispun de o cantitate cât de mică de înțelepciune spirituală vor înțelege imediat care sunt elementele de inteligență din minerale şi plante.

Este suficient să privim atributele mineralului sau plantei respective; acestea corespund elementelor fundamentale. Fiecare dintre acestea este unic, şi deci este înzestrat cu o inteligență individuală, servind unui scop precis. Pentru constituirea mineralului, diferitele elemente care îl alcătuiesc trebuie să se unească în ordinea cuvenită. Spre exemplu, dacă analizăm o bucată de fier şi constatăm care sunt atributele individuale ale acestui metal, ne putem da seama care sunt elementele necesare pentru structurarea acestui mineral. Fierul este greu, iar greutatea este provocată de un element subtil, care se ridică la suprafață din adâncurile Pământului (este un element teluric). De aceea, forța lui trage întotdeauna în direcția pe care o cunoaşte şi în care a fost nevoit să stea în captivitate o lungă perioadă de timp, chiar dacă acum este legat de acest metal. Direcția greutății în acest element este sinonimă cu atracția iubirii, aşa cum este înțeleasă ea în lumea elementelor inferioare.

Putem remarca în continuare duritatea fierului. Acest atribut specific ascunde un alt tip de inteligență, extrem de egoistă, care împiedica apropierea fierului de vecinii săi. Este evident că şi acest element provine din lumea inferioară.

Mai departe, constatăm că fierul este plastic, ceea ce denotă deja o inteligență psihică superioară, o acceptare născută din smerenie. De aceea, acest atribut este mai puternic decât primele două. Ele nu pierd totuşi nimic din caracterul lor în prezența acestuia, dar sunt nevoite să acționeze în funcție de el. Aşa se explică de ce fierul devine încă şi mai uşor de modelat dacă este încălzit la roşu.

Această stare corespunde umilinţei. Cu cât voinţa şi smerenia fierului sunt testate mai puternic prin intermediul focului, cu atât mai mult se amplifică ele. Şi acest element provine tot din lumea inferioară, dar face deja parte din categoria elementelor mai evoluate, căci a învăţat deja să asculte.

Un alt atribut distinctiv al fierului este capacitatea de disoluţie. După cum se ştie, fierul poate fi dizolvat în acid sau poate fi topit la căldură. Acest element conţine în el inteligenţa libertăţii. Dacă descoperă şansa de a se elibera, el atrage după sine pe toate elementele de care am vorbit anterior. Prin natura sa, acest element corespunde forţei centrifuge, adică tendinţei de a se dilata la infinit (dacă nu ar avea propria sa limitare).

Pentru a împiedica această dilatare la infinit, trebuie să existe un alt atribut: o inteligenţă subtilă care să manifeste o perseverenţă de neclintit. Această forţă are întotdeauna tendinţa să se retragă în sine, având aşadar o direcţie opusă celei amintite anterior. Acest atribut îl limitează pe cel care tinde către expansiune, şi invers. Este numit forţa centripetă.

Mai putem observa şi un alt atribut al acestui metal: lipsa de efort cu care se înroşeşte la foc. Această reacţie este provocată de mânia inerentă fierului, care se află de obicei într-o stare latentă. Dacă este stimulată, ea devorează toate celelalte elemente şi le aduce la nivelul său. Toate atributele descrise până acum provin din lumea inferioară (telurică, sau de jos), neputând niciodată alcătui, prin ele însele, fierul propriu-zis. Apariţia metalului nu devine posibilă decât prin adăugarea atributelor celeste, mai nobile, provenite de la stele. Cum pot fi recunoscute acestea?

Dacă este frecat, fierul emană un miros acid, metalic. Acest miros este un element înzestrat cu inteligenţă care manifestă deja iubirea activă, la fel cum aerul vital este prezent în toţi acizii şi în oxigenul gazos. Viaţa nu este altceva, din perspectiva spirituală, decât iubire pură. Acest element

reprezintă principiul care uneşte celelalte atribute ale fierului. El nu numai că pătrunde în întregime bucata de fier, dar chiar o înconjoară pe aceasta cu un balon de oxigen. Aşa se explică apariția mirosului specific.

Un alt atribut al acestui metal este marea sa dorință de a accepta electricitatea. Cauza este inteligența mobilității, care îi amplifică dorința pentru unificare socială. Acest element nu se află sub restricție, ca cele precedente, pătrunzând şi înconjurând întregul metal. Întrucât sunt totuşi înrudite, el va face efortul constant să le elibereze şi să şi le atribuie.

De regulă, acest atribut se manifestă sub formă de rugină, care în timp cuprinde şi dizolvă întregul bloc de fier. în sine, rugina nu este tot una cu elementul electric, care rămâne de-a pururi liber, ci se referă la celelalte atribute, înrudite cu acesta şi care fac eforturi să devină la fel de libere ca el. Este evident că şi acest atribut provine tot din lumea celestă.

Atributul matern al fierului este luciul său şi culoarea alb-cenuşie. Acest element poartă în sine calitatea „stării de pace". Starea de pace este sinonimă cu starea de echilibru, singura care permite obținerea unei suprafețe netede, capabilă să recepteze lumina, la fel ca o oglindă. Acest element este caracteristic fierului în orice stare s-ar afla acesta, dar nu este ferm asociat cu el. Atributul devine una cu fierul numai dacă suprafața acestuia este curățată, netezită şi şlefuită. Dacă particulele suprafeței, care ating o stare de odihnă perfectă prin şlefuire, sunt zgâriate sau corodate, atributul dispare imediat în zona respectivă. Sufletul nu este receptiv la lumină decât dacă intră în starea de pace specifică spiritului (trebuie să precizăm că natura spiritului este tocmai această stare de pace). Aşa se explică de ce înțelepții de altădată nu le urau celor decedați altceva decât pace şi lumină.

Dacă fierul este bătut cu ciocanul, el devine elastic. Această elasticitate reprezintă un alt atribut celest, fiind identică cu puterea voinței care corespunde ordinii divine şi care nu se schimbă de pe o zi pe alta. Dacă această voință este deviată de la sensul ei original, ea revine imediat la acesta. Această forță specifică este foarte răspândită în sfera inferioară a atmosferei, penetrând practic toți atomii de aer. Aşa se face că aerul are o elasticitate maximă.

Deşi este vorba de o putere celestă (provenită de la stele), ea pătrunde întregul glob pământesc, justificând toate mişcările care se produc în interiorul şi asupra acestuia. Ea reprezintă principiul care generează mişcarea şi elasticitatea tutu-■ ror corpurilor. Singurul element care o anihilează este focul, dar numai deoarece acesta dă naştere unei activități excesiv de intense - nu poate fi vorba în nici un caz de o dispariție a acestei puteri extrem de importantă. Fierul incandescent pare să-şi piardă această putere, dar ea revine de îndată ce metalul se răceşte, fiind din nou lovit cu ciocanul.

Acest element este asociat cu lumina, fiind alcătuit din atomi luminoşi. El ia forma unor bule transparente, extrem de mici, care pătrund prin toți porii materiei. Dacă aceşti pori sunt închişi (aşa cum se întâmplă în cazul fierului lovit cu ciocanul), bulele nu mai pot scăpa, făcându-şi cunoscută prezența atotputernică atunci când fierul este îndoit. Tija de metal îndoită revine imediat la forma sa inițială.

Unii oamenii de ştiință au numit aceşti atomi de lumină: „monade eterice luminoase[15]". Denumirea este corectă, căci

[15] N.Tr. în epoca modernă, aceşti atomi au fost descoperiți de ştiință şi numiți „fotoni".

termenul de „monadă" înseamnă „unul singur de acest fel", întrucât elementul elasticităţii se naşte din lumină, el este cu totul special, mai ales în sfera intelectuală. El adoră starea de spirit împăcată, pe care o caută cu perseverenţă. Având în vedere că însăşi natura sa include principiul stării de pace, orice restricţie adusă acestei stări îl determină să încerce să revină la starea de pace anterioară. De aceea, atunci când este scos din echilibrul său, el exercită o forţă motivaţională maximă, căreia nimic nu-i poate opune rezistenţă.

Mai există şi un alt element, înzestrat cu un alt tip de inteligenţă, în acest metal. El nu operează numai la nivelul fierului, ci şi al plantelor şi animalelor, ceea ce reprezintă un nou argument care atestă faptul că fierul nu este un corp mort, căci dacă este stimulat corect, el dezvăluie aceeaşi putere inteligentă care se manifestă şi în cazul animalelor.

In ce constă însă acest element? Este vorba de o scânteie minusculă de lumină, situată în centrul bulei de care vorbeam anterior. Această scânteie reprezintă o inteligenţă cu o mare putere de voinţă, care rămâne într-o stare latentă în închisoarea ei atâta vreme cât nu este stimulată printr-o lovitură sau prin presiune. Dacă bula este supusă însă unei presiuni, ea răspunde din interior cu o forţă egală, presând pereţii bulei, la fel cum presează aerul pereţii unui balon. Dacă presiunea sau lovitura sunt de mici proporţii, ea răspunde printr-o vibraţie uşoară, care generează un sunet. Dacă presiunea sau lovitura sunt foarte puternice, ea răspunde cu o mare forţă, care spulberă pereţii închisorii în care este ţinută, şi devine vizibilă ca o scânteie de foc. De altfel, focul stimulează acest element, care devine absolut activ, distrugând tot ce atinge în cale.

Acum, că am analizat toate elementele şi atributele specifice acestui metal, dar care sunt prezente în egală măsură şi în regatul vegetal şi în cel animal, credem că am demonstrat faptul că viaţa animală există inclusiv în regatul mineral. Explicaţia este simplă: inteligenţele individuale sunt

întotdeauna aceleaşi, indiferent dacă operează în cadrul mineralelor, al plantelor sau al animalelor, cu o singură diferenţă - în cazul mineralelor, numărul de combinaţii ale acestor inteligenţe este foarte limitat, în timp ce în cazul plantelor, dar mai ales al animalelor, numărul şi complexitatea lor creşte proporţional.

Astfel, un mineral este alcătuit din 8-20 de inteligenţe, în timp ce există plante care dispun de câteva mii de asemenea principii inteligente, iar unele animale au în structura lor chiar câteva milioane. Cât despre fiinţele umane, acestea dispun de un număr atât de mare de principii inteligente, provenite deopotrivă de la stele şi de la atomii Pământului, încât acesta nici nu pot fi practic numărate.

Viaţa animală nu este cu desăvârşire absentă din regatul mineral, căci orice obiect din acest regat este alcătuit dintr-un număr mai mic sau mai mare de principii inteligente, care apar în faţa ochiului spiritual ca nişte forme de animale vii (forme vii înzestrate cu inteligenţă).

Dacă aţi avea un microscop care ar putea mări de şase milioane de ori, aţi descoperi într-o singură picătură de apă un mare număr de forme animale. Toate acestea sunt înzestrate cu inteligenţe individuale, tratându-se reciproc cu ostilitate, luptându-se una cu cealaltă, şi chiar distrugându-se reciproc. în locul celor distruse iau însă naştere ale forme, care le integrează pe cele vechi, consumându-le. Când o asemenea formă atinge starea de saţietate, ea cade la fundul apei, odihnindu-se.

După ce majoritatea acestor forme coboară la fund, ele se asociază, creând un fel de masă amorfă, care pare materie moartă, dar care nu reprezintă altceva decât o multitudine de inteligenţe capturate care, dacă se vor dizolva din nou, pot prinde din nou viaţă în forme noi. Această activitate este realizată de spiritele naturii, despre care am mai vorbit atunci când am descris activităţile din regatul vegetal.

Am afirmat că în regatul mineral, al metalelor sau al

materiei, există 10-20 de inteligenţe care operează, în timp ce în regatul vegetal numărul acestora este de ordinul miilor, iar în regatul animal de ordinul milioanelor, şi chiar al milioanelor de milioane. In cazul oamenilor, numărul acestor principii inteligente este practic infinit. Vom explica această stare de fapt prin câteva exemple comparative.

Fierul poate fi încălzit până la incandescenţă şi forjat, astfel încât partea din faţă poate fi desprinsă şi lipită la spate. Oricâte schimbări i-am aduce, fierul rămâne însă fier, la fel ca şi înainte de schimbări. La fel se petrec lucrurile şi în cazul celorlalte metale.

Pietrele sunt ceva mai apropiate de lumea plantelor, fiind înzestrate cu mai multe principii vii decât metalele. Cu cât sunt mai simple, cu atât mai nobile şi mai numeroase sunt principiile din care sunt alcătuite ele. De aceea, dacă sunt distruse, pietrele nu mai pot reveni la starea lor iniţială. Materia lor nu se schimbă dacă o piatră mare este spartă în mai multe bucăţi mici, dar acestea nu mai pot fi unite în aceeaşi masă materială, aşa cum se întâmplă cu metalele supuse focului, căci focul schimbă natura pietrelor.

Explicaţia are legătură cu numărul principiilor inteligente, care este mult mai mare în cazul pietrelor decât în cel al metalelor. Dacă ordinea în care sunt distribuite aceste inteligenţe este schimbată prin eliberarea câtorva dintre ele, materia din care este alcătuită piatra se schimbă.

Să luăm spre exemplu o piatră de calcar în stare brută. Prin ardere, aceasta se transformă în var. în starea sa iniţială, calcarul poate rămâne în apă mii de ani fără a se dizolva; dimpotrivă, el devine tot mai dur, căci în apă există şi alte principii care se unesc cu el. Dacă amestecăm însă varul cu apa, acesta se va dizolva şi se va transforma în numai câteva minute într-o pastă albă. Ce s-a întâmplat? Prin ardere, o parte din elementele sale constitutive au scăpat; este vorba chiar de acele elemente care dădeau calcarului densitatea şi duritatea sa. Când varul este amestecat cu apă, el pierde noi

elemente, iar cele care rămân îşi pierd astfel coerenţa, se destramă, şi varul se transformă în pastă. Prin uscarea acestei paste, o parte din elementele eliberate revin în structura varului, care îşi redobândeşte o parte din soliditatea iniţială, putând fi folosit în construcţii ca liant.

Acest exemplu demonstrează că pietrele nu pot fi supuse schimbării la fel ca metalele, fără a-şi pierde atributele iniţiale. Acelaşi principiu se aplică, într-o măsură chiar mai mare, cleiului. Dacă este încălzit, el îşi pierde complet atributele iniţiale.

Să analizăm acum o plantă obişnuită. Cât de diferit se comportă ea! Ordinea în care sunt distribuite elementele ei este atât de fermă încât nimic nu mai poate fi schimbat, nici măcar un singur atom, fără a distruge natura iniţială a plantei. Chiar şi în cele mai simple plante, structura elementelor este foarte bine ordonată, în timp ce în regatul mineral elementele sunt separate şi divizate.

Să luăm spre exemplu un muşchi sau o ciupercă ce cresc de pe o zi pe alta. Elementele care alcătuiesc rădăcina nu pot da naştere tulpinei. După cum se vede, chiar şi la nivelul rădăcinii există o ordine bine stabilită, care nu poate fi încălcată. De pildă, dacă un principiu subtil orientat către sud şi-ar schimba direcţia către nord, această schimbare ar provoca un haos atât de mare încât planta ar pieri.

Aşa se explică de ce atunci când resădesc copacii, grădinarii observă întotdeauna cu atenţie direcţia în care sunt orientate rădăcinile şi ramurile. Dacă schimbă această orientare, copacul va creşte fie foarte greu, fie nu va creşte deloc, căci există o mare diferenţă între elementele orientate către nord şi cele orientate către sud. Cele mai sensibile în această direcţie sunt coniferele. Dacă nu sunt resădite în aceeaşi direcţie, acestea se veştejesc şi mor. Acelaşi lucru se petrece cu mlădiţele altoite. O mlădiţă luată din partea de nord a unei plante şi altoită în partea de sud a unei alte plante nu va creşte, căci principiile care stau la baza ei nu sunt

aceleaşi.

Chiar şi cea mai mică parte a unei frunze are propriile ei principii active; deşi ea se află într-o relaţie foarte strânsă cu vecinele sale, nu este vorba de o identitate. Ordinea pe care trebuie să o respecte aceste principii este atât de complexă încât nici un om nu ar putea-o înţelege complet. Cu cât te apropii mai mult de extremităţile unei plante, cu atât mai mare este numărul principiilor inteligente şi cu atât mai imuabilă devine ordinea la care sunt supuse acestea. Pe de altă parte, această ordine nu este încă foarte fermă în mlădiţele copacilor tineri, ceea ce permite altoirea acestora.

Dacă o ordine atât de imuabilă există printre plante, pentru a le permite să fie ceea ce sunt - respectiv nişte instituţii necesare pentru eliberarea inteligenţelor astrale - vă puteţi imagina cât de strictă trebuie să fie ordinea la care sunt supuse principiile în lumea animală.

48, Hotare între regatele naturii

Nici până în ziua de azi oamenii de ştiinţă nu au reuşit să stabilească limita de la care mineralele trec în lumea vegetală, iar plantele în cea animală. Care este ultima plantă pe scala evoluţiei, cea mai completă între toate, dincolo de care nu se mai poate dezvolta nici o altă plantă? La fel, unde începe evoluţia animalelor? Care este cel mai incomplet animal între toate?

La suprafaţa Pământului cresc destule plante care seamănă mai degrabă cu nişte animale. Invers, există animale care seamănă mai degrabă cu plantele. Există şi minerale care aduc mai mult cu plantele decât cu pietrele, şi invers. Numeroase animale au extremităţi care aduc cu cele ale plantelor, şi plante care poţi să juri că sunt nişte animale.

Trebuie să înțelegeți că hotarele între cele trei lumi nu pot fi stabilite cu precizie, cu atât mai mult cu cât există numeroase specii de plante şi de animale care nu sunt cunoscute aproape deloc astăzi, întrucât trăiesc pe fundul oceanelor.

Spre exemplu, nu s-a stabilit încă cu certitudine cui aparțin coralii: aparțin lumii minerale, vegetale sau animale? Oamenii de ştiință competenți ştiu însă că aceştia sunt alcătuiți dintr-o specie de viermi foarte mici, care se unesc unii cu ceilalți şi dau naştere unei crenguțe de coral. Aceşti viermişori sunt animale. Când se întăresc, masa lor devine însă la fel de fermă ca şi cea a pietrelor prețioase. Pe de altă parte, forma care se dezvoltă gradat prin unirea acestor crenguțe aduce cu un copăcel desfrunzit, cu numeroase ramuri. Rezultă un conglomerat de animale din care rezultă o masă asemănătoare unui mineral, cu o formă de plantă.

în apa oceanelor există o multitudine de animale mai mari sau mai mici care aparțin în mod evident tuturor celor trei regate, într-o măsură chiar mai mare decât coralii. Să luăm spre exemplu caracatița. Fără nici o îndoială, aceasta este cel mai mare animal de pe Terra; la maturitate, ea măsoară 850 de metri în lungime şi aproximativ 170 de metri în lățime şi grosime. Acest animal nu are o formă particulară; când se ridică din când în când la suprafața oceanului, forma ei seamănă cu o insulă pustie, pe care poate creşte uneori o vegetație abundentă. Muşchii, algele şi alte formațiuni marine cresc uneori pe spatele ei, la care se adaugă şi alte formațiuni roşii, asemănătoare unor pietre ponce, pe care le elimină caracatița şi care plutesc deasupra apei, în jurul ei.

în aparență, acest animal seamănă cu o plantă şi cu un mineral. Când o navă mai mică se loveşte de spatele giganticului animal, acesta se scufundă imediat şi ridică nişte brațe de un alb strălucitor, cu o lungime de 51 de metri, asemănătoare unor trompe de elefant, cu care prinde nava, pe care o înghite cu gura sa imensă. Stomacul ei posedă o

putere digestivă căreia nu-i poate rezista nimic, nici chiar pietrele, metalele sau lemnul. Caracatiţa consumă absolut totul; nimic nu rămâne nedigerat, nici chiar cea mai mică particulă. Acest lucru explică de ce pe spinarea ei cresc atâţia paraziţi de natură vegetală sau minerală.

Se pune o întrebare naturală: cărui regat îi aparţine acest animal? Forma ei pare aceea a unui mineral, semănând cu o bucată de pământ. întrucât pe spinarea ei cresc mai multe tipuri de plante, ea poate fi considerată o plantă oceanică (există şi plante carnivore).

Unui om raţional i-ar fi foarte dificil să plaseze această creatură într-un regat anumit. Ce să mai vorbim de dificultatea pe care ar avea-o un om de ştiinţă de a plasa Pământul însuşi într-o categorie sau alta! întrucât produce pe suprafaţa sa o multitudine de minerale, el poate fi considerat ca făcând parte din regatul mineral. Nu este mai puţin adevărat că din el se nasc o sumedenie de plante, deci nu ar fi greşit să fie considerat ca făcând parte din regatul vegetal. Putem aplica acelaşi raţionament şi pentru încadrarea lui în regatul animal, căci viaţa animală abundă pe suprafaţa lui.

In realitate, nu există o demarcaţie clară între regatul mineral, cel vegetal şi cel animal. Nu există decât un singur regat, care este lumea fiinţelor vii, cu formele lor diferite. în esenţă, fiecare fiinţă vie este un animal, nu un mineral sau o plantă. Aşa se explică dificultatea de a trasa o linie de demarcaţie între cele trei regate. Singurele linii de demarcaţie sunt cele care separă nivelele de evoluţie ale fiinţelor.

49 Influența spiritelor asupra sufletului animai Dezvoltarea corpului*

Am afirmat de mai multe ori că spiritele din regatul mineral şi din cel al plantelor aranjează principiile inteligente In ordinea corectă, dând naştere unor fiinţe complete prin conectarea principiilor telurice cu cele stelare. Nu ne mai rămâne decât să studiem formarea sau tranziția sufletului din lumile precedente în regatul animal şi în ce constă influența spiritelor asupra acestui proces.

în orice animal este prezent - într-o oarecare măsură - un suflet dezvoltat, activat de aşa-numitul spirit vita![16] care îl înconjoară, făcând legătura între el şi corpul său grosier. Acesta este elementul care desparte regatul animal de cel vegetal, şi cu atât mai mult de cel mineral. Animalul dispune acum de un suflet liber, în timp ce sufletul vegetal şi cel ' mineral sunt încă foarte divizate şi întrepătrunse cu materia, la fel cum spiritul vinului este divizat între boabele strugurelui. Dar unde se ascunde acest principiu spiritual? în cazul strugurelui, spiritul vinului este încă foarte divizat şi nu poate manifesta efectul care îi este specific, căci el se ascunde printre mii de alte asemenea principii eterice. Dacă este adunat de la mai mulţi struguri şi extras prin distilare, el reuşeşte sâ-şi manifeste plenar puterea.

Cam la fel se petrec lucrurile şi cu sufletul animal. Acesta este alcătuit dintr-o multitudine de principii eterice substanțiale care reprezintă în sine fiinţe inteligente, şt cu cât acestea sunt mai numeroase, cu atât mai complexă este fiinţa pe care o alcătuiesc. Când două animale de sexe diferite se angrenează într-un act de procreație, spiritele atrag aceste

---

'6 ti.Tr. în literatura spirituală, acest înveliş este cunoscut sub denumirea de corp vital sau eteric.

elemente sufleteşti sau psihice în interiorul organelor sexuale şi le închid, chiar în momentul procreaţiei, într-un înveliş material subţire (un fel de piele). în interiorul acestui înveliş, sufletul devine activ şi începe să îşi ordoneze elementele, în funcţie de inteligenţa de care dispune.

Când sufletul şi-a pus elementele în ordine în acest prim înveliş, spiritele au grijă ca el să primească o hrană corespunzătoare, prin organele care se dezvoltă în pântecul matern, clădind astfel viitorul corp fizic. Evident, sufletul îşi creează singur corpul, sub supravegherea constantă a spiritelor.

Dezvoltarea corpului se realizează astfel: mai întâi, sufletul eteric substanţial trebuie să-şi pună în ordine elementele psihice (înzestrate cu inteligenţă); cu alte cuvinte, aceste inteligenţe se aranjează în ordinea cuvenită, în acord cu legea asimilării care le este inerentă. De altfel, fiecare din aceste elemente eterice, care acum devin aproape fizice, poartă în sine o idee completă care se materializează într-o formă particulară; în timpul perioadei de formare a noii fiinţe, aceste atribute ale sufletului sunt transferate corpului fizic. Când este pe deplin dezvoltat, corpul nu reprezintă altceva decât forma specifică a sufletului care a pătruns în pântecul animalului în momentul procreării. Când forma din pântecul matern este complet dezvoltată, şi dacă ea a fost constituită corect, sufletul se poate odihni o vreme, timp în care corpul continuă să se dezvolte de la sine, prin intermediul hranei pe care o primeşte de la mama sa. Următoarea activitate a sufletului va avea loc la nivelul organelor interne.

Inima noii creaturi îşi începe bătăile, fluidele îşi încep circulaţia internă, iar stomacul acceptă hrana ingerată. Când organele interne încep să funcţioneze, fătul devine viu în pântecul matern.

După formarea tuturor organelor şi a sistemului nervos, inclusiv după apariţia corpului vital (asociat cu sufletul) ca urmare a unui proces de fermentare electromagnetică,

spiritele guvernatoare se întorc şi slăbesc legăturile dintre făt şi pântecul matern, eliberând astfel noua ființă.

După naştere, puiul de animal trebuie hrănit o vreme tot de trupul mamei. Astfel, mamiferele îşi alăptează puii, în timp ce alte animale elimină anumite secreții. Amfibiile secretă în apă sau la sol anumite mucilagii, din sfârcuri sau pe gură. Corpul puiului continuă astfel să se dezvolte, devenind treptat capabil să se hrănească singur.

începând din acest moment, sufletul care sălăşluieşte în interiorul trupului începe să transforme elementele materiale ale corpului în elemente substanțiale corespondente[17], sub directa coordonare a spiritelor guvernatoare. In timpul vieții, elementele se dezvoltă, conducând Ia o viață sufletească mai bogată (sau altfel spus, la o îmbogățire a sufletului). Când sufletul atinge nivelul maxim de dezvoltare, el începe să îşi neglijeze din ce în ce mai mult corpul fizic.

Astfel neglijat, corpul începe să se ofilească din ce în ce mai tare, până când devine o adevărată povară pentru suflet, nemaiputând să-şi îndeplinească sarcinile pentru care a fost creat. Prin intermediul corpului vital, el îi provoacă sufletului durere. Deşi neplăcute, aceste dureri contribuie decisiv la desprinderea sufletului de corpul său. Odată eliberat, sufletul este capturat din nou de spiritele guvernatoare şi aşezat pe un nivel animal superior, care este cu mult mai complicat decât cel precedent. Pe noul nivel, sufletul devine din nou activ, în maniera descrisă anterior.

Elementele corpului părăsit de suflet sunt dizolvate, căci

---

[17] *ti.Tr. De remarcat că in limbajul iui Lorber, termenul de „substanțial" are o conotație diferită de cea pe care i-o atribuim noi in mod normai Diferența dintre „material" şi „substanțial" echivalează cu ceea ce literatura spirituală clasică descrie ca fiind „materie fizică", supusă într-o mai mare măsură proceselor de transformare (deci mai efemeră), şi „materia subtilă (astrală)", practic indestructibilă (sau oricum, mult mai durabilă). Din aceasta din urmă este alcătuit sufletul.*

ele nu au fost nici o clipă predestinate independenței, ci au fost adunate de suflet numai pentru a-i îndeplini misiunea. După disoluție, elementele sunt aranjate într-o anumită ordine, alcătuind un nou psihic feminin, pe nivelul superior de evoluție al animalului. Cât despre psihicul pe care l-am descris până acum (de pe nivelul inferior), acesta a fost un psihic masculin.

Ce se întâmplă însă cu elementele trupurilor feminine care intră în disoluție? Acestea se unesc cu elementele masculine, căpătând astfel capacitatea de a da naştere pe noul nivel atât unor ființe masculine, cât şi unor ființe feminine. Dacă mama nu ar avea această capacitate, cum ar putea da ea naştere unor pui de sexe diferite? Toate aceste legități fac parte din ordinea inerentă sufletului, care îşi ordonează elementele inteligente în conformitate cu Legea Asimilării.

5U *Infhiențek spiritelor în timpul procreării umane*

Nu există diferențe prea mari între procrearea animalelor şi cea umană. Pentru ca un om nou să se poată naşte, sufletul lui trebuie să fie deja complet structurat. Altfel spus, el trebuie să unească toate elementele substanțiale corespondente, oriunde ar fi dispersate acestea în univers. Înainte de procreație, elementele substanțiale sunt amestecate, sufletul fiind ca un ghem care trebuie descâlcit pentru a putea primi o formă bine definită. Această descâlcire începe odată cu actul procreației, acesta fiind momentul în care sufletul-ghem este plasat în pântecul matern şi în care el îşi începe dezvoltarea.

In interiorul acestui înveliş, inteligențele corespondente se apropie una de alta şi formează un tot integrat. Spiritele le

hrănesc cu lumina necesară, pentru a-şi putea îndeplini sarcina. în această lumină, inteligenţele substanţiale specifice se recunosc reciproc, se separă, iar cele corespondente se unesc. Toate aceste fenomene se petrec prin voinţa fermă a spiritelor guvernatoare (cele pe care voi le numiţi spirite păzitoare). îngerii şi îngerii superiori îşi exercită şi ei influenţa. Orice om are cel puţin trei spirite păzitoare, la care se adaugă doi îngeri şi un înger superior; deasupra tuturor mai există un al şaptelea, pe Care îl cunoaşteţi foarte bine.

Din momentul procreării, aceste spirite şi îngeri păzitori îşi ocupă locul firesc în jurul noului suflet, ocupându-se în permanenţă de dezvoltarea ordonată a acestuia.

După ce sufletul atinge forma sa umană, pântecul matern îi furnizează elementele corespondente de care are nevoie. Acestea contribuie la unirea mai profundă a inteligenţelor sufletului. Pântecul matern asigură apoi alte elemente, necesare pentru formarea sistemului nervos al fătului. Mervii sunt nişte fibre de care sufletul se foloseşte pentru legătura cu trupul. După îndeplinirea acestor sarcini, el se ocupă de formarea organelor interne, care sunt conectate apoi le principalii nervi.

Majoritatea nervilor se intersectează la nivelul capului, îndeosebi în partea din spate a acestuia, care corespunde şi capului sufletului. De aceea, formarea organelor interne începe întotdeauna cu formarea capului. Acesta descrie cel mai bine sufletul, a cărui inteligenţă este concentrată în întregime la acest nivel. Şi întrucât inteligenţa se oglindeşte cel mai bine în ochi, ea poate fi recunoscută cu uşurinţă aici. Toate emanaţiile inteligenţelor individuale ale sufletului trec prin ochi, căruia le conferă puterea naturală a vederii. Această putere le permite ochilor să formeze întreaga lume exterioară în interiorul lor.

După ce sufletul şi-a încheiat această etapă a dezvoltării, cu ajutorul spiritelor, el primeşte noi elemente, necesare Pentru formarea muşchilor, tendoanelor, venelor şi oaselor.

Dacă spiritele nu supervizează acest proces, indicând elementelor inteligente direcția şi structura In care trebuie să se aranjeze, sarcina poate evolua într-o manieră nedorită. Dacă femeia purtătoare se află în iad, datorită gândurilor şi sentimentelor pe care le cultivă, spiritele Mele bune şi îngerii Mei nu o pot urma acolo, şi ea pierde sarcina. De aceea, orice femeie însărcinată trebuie să urmărească să fie cât mai virtuoasă cu putință.

52. *(Dezvoltarea fătului uman*

După ce sufletul şi-a creat cartilagiile, muşchii, oasele şi venele, el trece la construirea extremităților, folosindu-se de elementele specifice acestora. în final, el se retrage în interiorul organelor interne şt pune în mişcare muşchii şi inima. Organele îşi încep astfel pentru prima dată activitatea, producând propriile lor fluide, care sunt la fel de curate ca şi apa. Urmează apoi activarea splinei, care începe să producă sânge. Fluidul vital este condus către compartimentele inimii, de unde este pompat către organe.

După ce sângele şi-a încheiat primul ciclu este activat stomacul, care contribuie la fermentarea mai puternică a fluidelor pe care le conține deja. Procesul conduce la separarea elementelor nobile de cele grosiere, care sunt eliminate pe cale naturală în sacul amniotic. Putem spune acum că fătul este într-adevăr viu din punct de vedere fizic în pântecul mamei sale.

După trei luni de la acest moment, inima sufletului a crescut suficient de mult şi a devenit suficient de fermă pentru a putea primi un spirit etern, care este plasat în interiorul inimii de către un înger, într-un înveliş alcătuit din şapte straturi. Nu este vorba în nici un caz de un înveliş material, ci

de unul pur spiritual, mult mai puternic şi mai durabil decât cel material.

După ce spiritul a fost plasat în inima sufletului - lucru care se poate întâmpla mai curând în cazul anumitor copii, mai târziu în cazul altora, şi în anumite situaţii la numai trei zile înainte de naştere - trupul începe să se maturizeze rapid, iar la scurt timp are loc naşterea. în acest moment este pus în mişcare ultimul organ rămas inactiv: plămânii. Cu fiecare suflu, copilul inspiră o mare cantitate de elemente vitale, absolut necesare pentru formarea corpului său vital şi pentru fortificarea sufletului, adică a fiinţei sale substanţiale. Alimentaţia corporală îi permite să asimileze alte elemente şi inteligenţe vitale, care continuă să fie aranjate într-o manieră ordonată de către spiritele benefice care se ocupă de această sferă de activitate. Aceste informaţii revelează aşadar sfera spirituală a primei regiuni atmosferice, cu tot ceea ce conţine şi se petrece în aceasta.

Nu putem oferi o imagine mai completă decât atât, căci aspectele spirituale nu pot fi descrise cu suficientă claritate în cuvintele voastre, Cine are capacitatea de a intra în lumea spiritelor se poate convinge rapid de adevărul celor spuse aici, dobândind astfel o înţelegere mai profundă.

52. Sufletul si spiritul fiinţei umane

Sufletul este organul care receptează nenumăratele idei născute din Sursa Primordială, din care s-a născut chiar el, la fel ca un suflu. Ei este purtătorul anumitor forme, proporţii şi activităţi. Toate acestea sunt depozitate în el sub formă de seminţe.

Măsura exactă a tuturor acestor atribute conduce la formarea unui suflet uman complet. întrucât este alcătuit din

numeroase particule de inteligență, sufletul este un compus şi poate fi oricând divizat din nou în părțile sale componente.

întregul univers este umplut cu ideile divinității. Acestea pot fi regăsite în totalitate în fiecare monadă, evident, la o scară minusculă.

Deşi spiritul este lipsit de formă, el este cel care generează toate formele. Altfel spus, spiritul nu se poate manifesta în diferite forme până când nu le produce el însuşi. Pentru a se putea manifesta, orice forță sau energie trebuie să aibă o forța de contracarare (cu semn opus). Ea nu îşi poate manifesta efectele într-o manieră vizibilă decât dacă dispune de acest punct de sprijin. De aceea, spiritul este precum lumina, care, în sine, rămâne lumină (îşi păstrează natura) în eternitate. Ea nu va putea fi observată însă ca lumină atâta vreme cât nu există obiecte pe care să le poată lumina. Soarele este un bun exemplu în acest sens. Lumina sa emană continuu şi este foarte intensă, dar fără ajutorul unor obiecte, ochiul nu i-ar putea percepe prezența. într-o noapte fără lună soarele emană tot atâta lumină ca şi într-o noapte cu lună, dar în primul caz, lumina nu găseşte nici un obiect în eterul cosmic, şi de aceea nimeni nu o poate vedea, deşi ea este prezenta. In schimb, dacă luna este prezentă, lumina soarelui devine imediat perceptibilă, întrucât ea iluminează acest corp ceresc.

Vă puteți da seama care sunt efectele spirituale ale luminii în Natură. Atunci când lumina lipseşte (noaptea), tot ceea ce există pe pământ, în aer sau în apă doarme (zace într-o stare de nemişcare). In schimb, de îndată ce apare lumina, formele care zăceau ca moarte prind din nou viață şi încep să se mişte. Aceeaşi activitate spirituală a luminii devine şi mai evidentă în cazul în care comparăm vara cu iarna. Putem înțelege astfel mai bine ce este spiritul: el este lumina care se naşte din propria sa căldură, din eternitate în eternitate. Căldura este precum iubirea, iar înțelepciunea este precum lumina. Dacă o ființă umană dispune de un suflet complet, dar nu şi de lumină, ea nu va manifesta nici o activitate

sufletească sau trupească.

Când sufletul este însă iluminat, el devine activ, într-o măsură direct proporţională cu lumina pe care o primeşte. Sufletul unui om redus mintal este la fel de complet ca şi cel al unui savant, dar trupul sufletului său este prea opac şi nu permite luminii să treacă prin el. Scânteia luminoasă care a fost plasată în interiorul sufletului nu se poate manifesta, căci este prea comprimată de masa grea de carne. Sufletul unui filosof permite trecerea mult mai uşoară a luminii, căci trupul său a slăbit din cauza studiului intens, care nu mai comprimă scânteia luminoasă. De aceea, primul om este rigid şi inert, în timp ce al doilea nu îşi poate găsi odihna din cauza activităţii sale prea intense.

Evident, chiar şi atunci când sufletul este iluminat complet, nu putem vorbi încă de înţelepciune. Cert este că atunci când lumina lipseşte, totul este mort, în timp ce atunci când sufletul este iluminat, el poate începe să se dezvolte şi să se perfecţioneze.

în sine, lumina nu are o formă, dar ea creează toate formele. Lumina se manifestă prin formele pe care le creează. Acestea pot fi separate sau conectate, iar noile forme pot fi create într-o mare varietate. Lumina nu poate fi însă separată; ea penetrează tot ce este capabil să o recepteze. Cine nu poate primi lumina rămâne întunecat şi mort.

Credem că nu mai trebuie să insistăm asupra faptului că noi vorbim aici de lumina eternă şi uniformă, singura care poate produce viaţa; nu ne referim în nici un caz la lumina fulgerului sau a mâniei, care nu generează decât o iluminare difuză, timp de câteva momente. Această lumină aparţine iadului. Există asemenea licăriri şi în iad, dar acestea sunt urmate inevitabil de un întuneric chiar mai mare.

întrucât am aflat care este diferenţa dintre suflet şi spirit, putem înţelege acum că datorită durităţii sale, trupul Pământul aparţine sufletului captiv al lui Satan, iar spiritul său este înlănţuit în cătuşe indestructibile.

Sufletul lui Satan

Am aflat deja că un suflet poate fi din nou divizat, întrucât este alcătuit din nenumărate particule de inteligenţă. Divizarea sufletului poate conduce fie la disoluţia totală a acestuia, fie la împărţirea lui în anumite părţi componente, care regrupează anumite inteligenţe corespondente, pe categorii.

Există numeroase exemple ale acestui fenomen care se petrec chiar pe Pământ. Este suficient să privim metalele, plantele şi animalele pentru a regăsi nenumărate asemenea exemple, căci ele nu reprezintă altceva decât manifestări ale unor formaţiuni astrale sau psihice care iau forme particulare. Ele nu sunt altceva decât imagini materiale exterioare ale formelor interioare ale sufletului, căci o formă exterioară nu poate decât să corespundă celei interioare. Cu cât puterea internă formatoare este mai mare, cu atât mai clare vor fi efectele exterioare.

O asemenea diviziune a sufletului s-a petrecut atunci când a fost creată prima pereche umană, când dintr-un singur suflet au apărut două, căci nicăieri nu se spune că Creatorul a suflat viaţă în trupul Evei, ci doar că Eva s-a născut din Adam, primind un trup şi un suflet. în acest al doilea suflet a fost plasat totuşi un alt spirit nemuritor. Astfel, odată cu crearea primei fiinţe umane, dintr-un suflet s-au născut două, care erau totuşi un singur trup şi un singur suflet. Diviziunea sufletului poate fi recunoscută cu uşurinţă în cazul copiilor, al căror suflet se formează parţial din sufletele părinţilor lor. Asemănarea copiilor cu părinţii lor este cea mai bună dovadă în acest sens. Atributele care nu seamănă cu cele ale părinţilor sunt cele care nu provin de la aceştia.

In lumea spirituală, această divizibilitate este mult mai pronunţată şi dă naştere la nenumărate fenomene dintre cele

mai ciudate. Gn suflet care nu cunoaşte şi nu a respectat pe pământ Evangheliile apare în lumea spirituală în cele mai variate forme, care pot merge până Ia formele animale, căci în timpul vieţii pe pământ, omul şi-a risipit inutil diferite elemente care erau necesare pentru formarea completă a sufletului său. De aceea, atunci când părăseşte trupul fizic, aceste elemente nu mai sunt prezente în suflet. Odată părăsit trupul fizic, sufletul nu mai poate fi decât incomplet. Numeroase suflete care sunt înclinate către diverse aspecte senzoriale, atrăgând astfel un număr excesiv de mare de elemente sau atribute pe care nu le pot integra, apar în lumea spirituală sub forma unei multitudini de aberaţii ciudate, unele dintre ele de-a dreptul respingătoare.

Dacă o fiinţă umană care trăieşte pe pământ are o înclinaţie senzorială excesiv de puternică, aceasta se va revela inclusiv la nivelul sufletului, din cauza abundenţei de elemente inteligente substanţiale pe care acesta le atrage. Conform ordinii spirituale, aceste elemente nu aparţin formei umane pure a sufletului. La unii oameni, aceste înclinaţii anormale ale sufletului lor pot fi recunoscute chiar în timp ce ei se află în trupul fizic. Sunt însă şi destui oameni la care ele nu pot fi recunoscute, căci trupul nu reacţionează la fel de uşor la elementele străine cum face sufletul. Asimilarea acestor elemente se face de regulă în primii ani de viaţă. De multe ori, sufletul moşteneşte aceste atribute chiar de la părinţii săi - ca urmare a păcatelor acestora. în asemenea cazuri, atributele sunt vizibile inclusiv în corpul fizic, care este mult mai receptiv în primii ani de viaţă.

Toate aceste informaţii arată că sufletul poate fi divizat din nou în elementele sale, iar acest lucru este valabil nu numai atunci când el se află într-o formă materială, ci inclusiv atunci când se află în forma sa substanţială şi liberă. Am afirmat mai înainte că întregul Pământ aparţine sufletului lui Satan. Acest lucru este valabil nu numai în ceea ce priveşte Pământul, ci se referă la toate corpurile cereşti. Sufletul lui Satan este

divizat astăzi în nenumărate părți, care apar sub forma acestor corpuri cereşti.

Singurul care este indivizibil este spiritul, indiferent dacă este plasat într-un suflet mare sau într-unui mic, el rămâne acolo ca o unitate. Deşi sufletul lui Lucifer a fost foarte mare cândva, în interiorul lui nu trăia decât un singur spirit. Acest spirit, care a căzut din propria sa voință, nu poate locui în nenumărate părți ale fostului său suflet primordial, acum divizat. Sălaşul său este limitat la un singur corp ceresc, iar acesta este Pământul, planeta pe care locuiți voi.

Toate celelalte corpuri cereşti, deşi reprezintă părți integrante din acelaşi suflet, au cel puțin şansa de a nu fi locuite de acest spirit. Aşa se explică de ce ființele umane de pe acele planete sau stele, deşi au o natură mai bună decât cea a oamenilor de pe Pământ, nu pot atinge totuşi înălțimea spirituală la care pot ajunge copiii Pământului. în interiorul Spiritului Divin, Pământul este cel din urmă şi cel mai îndepărtat, dar dacă este dispus să se schimbe, el poate ajunge cel dintâi şi cel mai presus.

Acum înțelegeți de ce Eu, Domnul, am ales Pământul ca scenă a sacrificiului Meu suprem, creând pe solul lui toate noile ceruri. Orice om născut pe Pământ primeşte de la Mine un spirit şi poate atinge statutul de copil al lui Dumnezeu, dacă respectă ordinea divină.

Ființe umane de pe celelalte corpuri cereşti îşi primesc spiritele de la îngeri, căci orice înger este deja un copil al lui Dumnezeu. Ei au parcurs calea trupului născut pe acest Pământ, la fel ca şi Arhanghelii şi la fel cum am făcut Eu însumi. De aceea, orice înger dispune de puteri creatoare. Din abundența iubirii şi luminii lor, ei pot lua o scânteie pe care să o plaseze într-o nouă ființă umană de pe altă planetă, crescându-şi astfel propriii săi copii, la fel ca un zeu. De aceea, aceşti copii reprezintă doar nişte emanații, nefiind adevărații copii ai lui Dumnezeu. Dacă doresc însă, ei se pot încarna pe acest Pământ, pentru a atinge statutul de copii

eliberați ai lui Dumnezeu.

Aşadar, pe de o parte pare un dezavantaj pentru oamenii care trăiesc pe Pământ, căci sunt extrem de aproape de cel mai râu dintre toate spiritele, motiv pentru care suferă foarte mult; pe de altă parte, ei au un avantaj infinit, căci posedă un spirit atotputernic primit direct de la Dumnezeu, cu ajutorul căruia pot renunța la slăbiciunile lor, dacă doresc acest lucru, devenind astfel copii liberi ai lui Dumnezeu.

Cineva ar putea ridica următoarea obiecție: de unde.au apărut spiritele ființelor umane de pe alte planete pe vremea când nu existau încă oameni pe Pământ? Nu ar fi mai corect să presupunem că alte corpuri solare, mult mai vechi decât Pământul, au fost locuite de oameni cu miliarde de ani înainte de apariția acestuia?

Răspunsul corect la aceste întrebări este următorul: aşa cum am mai afirmat, corpurile cereşti mult mai vechi decât Pământul sunt descendenți ai unuia şi aceluiaşi suflet. Cu cât o plantă este mai mare, cu atât mai mult timp îi trebuie ei pentru a da fructe. Sădiți în pământ un grăunte de grâu şi o ghindă şi puneți-vă întrebarea: care dintre ele va da prima fructe? în numai câteva luni, spicul de grâu va da numeroase semințe, în timp ce stejarul are nevoie de câțiva ani pentru aceasta. într-un singur minut trăiesc mai multe sute de generații de infuzoare. Elefantul are nevoie însă de doi ani numai pentru a-şi naşte puii, şi de alți 20 de ani pentru ca aceştia să atingă maturitatea procreativă. Puteți constata singuri diferența: câte generații de infuzoare trăiesc pe durata unei singure generații de elefanți?

Acest exemplu vă va permite să înțelegeți cu uşurință că un soare primar, care este mai bătrân cu câteva decilioane de ani (un decilion este numărul format din 1 urmat de 60 de zerouri) față de Pământ, a cărui vârstă este de doar câteva cuintilioane de ani (1 urmat de 30 de zerouri), este mult mai mare decât acesta (direct proporțional cu diferența de vârstă), astfel încât semințele lui vor deveni mature mult mai

târziu. Intențiile Mele sunt calculate la zecime, astfel încât fructele tuturor corpurilor cereşti să ajungă la maturitate atunci când punctul central al creației spirituale se va fi dezvoltat suficient de mult pentru ca surplusul său spiritual să poată fi implantat în fructele celorlalte corpuri cereşti.

Pe de altă parte, este adevărat că ființele umane au existat pe soarele central Urka cu mult timp înainte ca Pământul să fi fost creat de acesta. Aceste ființe umane au însă o durată de viață diferită de cea pe care o au oamenii pe Pământ. Atunci când un om de pe Urka are abia zece ani, el este deja mai bătrân decât întregul Pământ. Cred că înțelegeți acum că primul născut de pe acest corp ceresc continuă să trăiască şi la această oră, iar o parte din cei care se nasc abia acum pe Urka vor trăi la fel de mult ca şi Pământul vostru. Acest timp a fost aşadar suficient pentru ca Eu şi toți îngerii Mei să îndurăm calea trupului, iar ei, în calitate de copii ai Mei, au primit deja capacitatea de a lua o scânteie din abundența vieții lor, implantând-o în copiii care se nasc pe alte corpuri cereşti.

Din tot ce s-a spus până acum, divizibilitatea sufletului ar trebui să fie evidentă pentru toți cei care dispun de un spirit şi de lumina inerentă acestuia. Iar când vorbim de divizibilitate, ne referim în primul rând la divizibilitatea primului suflet, cel creat din primul spirit primordial.

54. Legea diviziunii sufletului

Atunci când am descris regatul plantelor şi cel al animalelor, am afirmat deja că elementele şi principiile telurice ascensionează continuu din adâncurile Pământului către suprafața acestuia, în cantități incredibil de mari. Aceste principii se adună, se unesc şi se ordonează în strictă conformitate cu voința spiritelor lor guvernatoare. Dintr-o

anumită perspectivă, se poate afirma că toate fenomenele care se petrec pe Pământ reprezintă părţi integrante (sau principii active) din sufletul lui Satan.

Această diviziune corespunde unei legi secrete, care face ca Satan însuşi să devină complicele propriei sale disoluţii. Prin propria sa putere de voinţă, el doreşte să îşi elibereze sufletul, căruia îi conferă o expansiune din ce în ce mai mare. De aceea, în interior el arde continuu, ţintuit în sufletul lui teluric şi comprimat. Prin acest proces de ardere continuă el doreşte să transforme din nou materia aparent solidă într-o substanţă subtilă. Legea permite împlinirea acestui efort, dar numai sub o supraveghere strictă, motiv pentru care a fost creat organismul Pământului vostru, în centrul căruia spiritul cel rău este silit să-şi execute sentinţa, rămânând totuşi perfect activ în perseverenţa sa.

Satan lucrează sub impresia că şi-a eliberat aproape complet sufletul întemniţat prin această activitate, motiv pentru care emană continuu principii psihice din interiorul Pământului. El nu are nici o idee de faptul că aceste principii sunt imediat captate de spiritele atotputernice, care le aşează în ordine, creând astfel noile forme umane.

Evident, principiile care provin din acest loc au o natură pur satanică şi fundamental negativă. De aceea, ascensiunea lor nu se face întâmplător, ci trebuie să treacă prin toate stadiile evoluţiei naturale, fiind astfel supuse unui proces intens de fermentare înainte de a fi considerate apte pentru a participa la organizarea trupului şi sufletului uman. Atributele demoniace ale acestor principii pot fi identificate cu uşurinţă în numeroasele creaturi care preced pe scara evoluţiei fiinţei umane. Este suficient să observaţi în această direcţie natura otrăvitoare a aproape tuturor metalelor, toxinele din numeroase plante, veninurile unor animale, marea furie a animalelor carnivore, sau îngrozitorii paraziţi. Toate acestea stau mărturie a răutăţii demoniace a acestor creaturi. Chiar şi între oameni aceste trăsături demoniace teribile se manifestă

din plin, astfel încât de multe ori nu există nici cea mai mică diferență Intre aceştia şi Prințul întunericului.

Prin coborârea pe Pământ a celui mai puternic dintre principii, „Cuvântul lui Dumnezeu", principiile malefice au intrat într-un nou stadiu de fermentare, care va sfârşi prin a le transforma în principii benefice divine. Dar acest proces nu se poate petrece peste noapte.

Deja, principiile care stau la baza sufletului uman sunt aproape în întregime divine în momentul în care ele sunt penetrate de spirit. în ceea ce priveşte însă trupul omului, acesta este încă malefic în toate părțile sale. De aceea, el trebuie să îndure numeroase umilințe pentru a putea fi asimilat gradat de către suflet, care a devenit pur la un moment anterior.

Aşa se explică de ce corpul fizic trebuie să moară, pentru a se dizolva. El trebuie să fie ros de viermi, până la disoluția completă, murind astfel a doua oară, după care va deveni hrana infuzoarelor. Acestea pătrund apoi în trupurile plantelor, care se descompun după moarte în mai multe stadii: parțial în pământ, parțial în foc, parțial în stomacurile animalelor. Procesul continuă până când şi ultimul atom este dizolvat şi eliberat. în cazul anumitor ființe umane, el durează câteva secole, iar în cazul celor mai orgolioşi dintre oameni -cei care îşi iubesc mai presus de orice trupul - poate dura chiar câteva mii de ani până la disoluția finală a trupului lăsat în urmă. Zațul sau partea cea mai satanică a trupului nu va putrezi, rămânând intactă pentru totdeauna, ca trup indestructibil al lui Satan însuşi.

In acest fel, sufletul lui Satan va învia treptat, prin intermediul oamenilor, fiecare dintre aceştia fiind mai aproape de perfecțiune decât a fost cândva marele spirit primordial. Pentru ca fiecare suflet să primească o proporție divină, Dumnezeu va implanta în el un spirit nou, din Sine însuşi. Sub influența acestuia, sufletul se poate transforma complet, devenind o ființă nouă. Aceasta este noua creație, al

cărei proces a început deja, sub focul iubirii divine. Vechea creaţie se va prăbuşi în propriul ei praf, trecând în subconştient, care va deveni din ce în ce mai solid, până când se va transforma în temelia noii creaţii.

55. *Întoarcerea acasă şi mântuirea lui Satan*

Mulţi oameni ar putea spune: dacă aşa stau lucrurile, se pare că nu există prea multe speranţe pentru întâiul spirit căzut şi cohortele sale, căci dacă partea cea mai abjectă a sufletului său, respectiv partea cea mai grosieră a materiei, va deveni temelia noii creaţii, rezultă că spiritul respectiv va fi ţinut captiv în propriul său noroi, căci un spirit nu-şi abandonează niciodată sufletul, indiferent dacă acesta este substanţial sau material.

Dar Eu vă răspund: da, nu există prea multe speranţe pentru întâiul spirit căzut şi pentru cohortele sale, dar ei mai au totuşi o ultimă posibilitate. Aceasta este atât de mică încât de-abia ar putea fi remarcată, chiar şi la microscop. Singur spiritul respectiv o va putea recunoaşte, atunci când îşi va da seama că toată substanţa sa psihică i-a fost răpită şi sublimată, cunoscând măreţia lui Dumnezeu. La vremea aceea nu vor mai exista un soare şi un Pământ în vastul regat al Creaţiei, căci toate corpurile vizibile îşi vor fi predat de mult prizonierii. In acest fel, materia fizică va dispărea, şi tot ce va mai rămâne vor fi noul Cer şi noul Pământ. Vechiul Pământ se va micşora, la fel ca un măr care se usucă şi se zbârceşte. Nu va mai exista decât o rămăşiţă a materiei, şi anume zaţul de care vorbeam, partea ei cea mai grosieră, alcătuită din particulele cele mai satanice de inteligenţă psihică, care nu vor fi dispuse să abandoneze spiritul lui Satan şi al cohortelor sale.

Stabilirea datei la care se vor petrece aceste lucruri nu foloseşte nimănui, căci oricum, pe acest Pământ fizic nu vor mai exista fiinţe umane la vremea respectivă. Cât despre lumea spirituală, spiritele perfecte nu vor fi prea tare interesate de ceea ce se întâmplă cu zaţul materiei.

Spiritul de care vorbim va fi aruncat atunci în infinitate, închis în cel mai dur înveliş posibil, iar căderea lui nu-şi va găsi niciodată sfârşitul. El va cădea în adâncurile adâncurilor, în oceanul de furie, în care cu cât se va scufunda mai tare, cu atât mai mari vor fi chinurile sale, căci cu cât te scufunzi mai tare în oceanul respectiv (care nu are fund), cu atât mai violente devin apele sale. Deşi acest ocean de furie este focul tuturor focurilor, el nu va avea puterea să dizolve închisoarea pregătită pentru spiritul primordial.

Şi astfel se va împlini Scriptura: „Toată răutatea se va scufunda în eternul abis, şi va fi devorată de-a pururi, şi nu va mai exista răutate în nici una din sferele infinităţii".

Atâta vreme cât va exista acest Pământ, toate spiritele (chiar şi cele mai rele dintre ele) vor avea posibilitatea să apuce pe calea smereniei, căinţei şi transformării de sine. Când Pământul nu va mai exista, această posibilitate va dispărea. Totuşi, mai este mult timp până când Pământul îşi va preda toţi prizonierii, căci mărimea lui este destul de semnificativă. Vor mai trece milioane de ani pământeşti până când planeta îşi va da examenul final, fiind trecută prin focul solar. Cei care vor accepta disoluţia vor fi eliberaţi. Dar ceea ce nici măcar focul solar nu va putea dizolva va rămâne de-a pururi o zgură care va servi drept temniţă pentru Cel Necurat - iar aceasta va fi moartea cea veşnică şi eternă.

Este de asemenea foarte important să ştiţi unde se află sălaşul Spiritului Malefic în trupul acestui Pământ. Esenţa acestui spirit este localizată chiar în centrul geografic al Pământului, dar nu în inima sau într-un alt organ intern al acestuia. Sediul spiritului necurat este centrul dur al Pământului, care suportă întreaga presiune a planetei, astfel

încât libertatea lui de mişcare să fie cât mai redusă şi el să nu poată distruge Pământul. Dacă i s-ar permite chiar şi cel mai mic grad de libertate, el nu numai că ar distruge Pământul dintr-o singură clipire, dar ar face acelaşi lucru şi cu întreaga creaţie vizibilă. Spiritul este înzestrat cu o forţă imensă, care nu poate fi ţinută în frâu decât cu lanţurile cele mai grele. De altfel, singurul care 1-a putut propti în aceste lanţuri am fost Eu, Domnul întregii creaţii. Chiar şi astfel înlănţuit, el tot mai poate emana vibraţiile sale de o răutate absolută asupra principiilor ascendente (telurice). Suflul lui este atât de puternic încât poate induce moartea tuturor principiilor sufleteşti, de care fiinţele umane de pe Pământ vor rămâne întotdeauna dependente, căci tot ceea ce este organic este destructibil şi întreaga materie poartă în sine moartea şi distrugerea.

Această legitate se naşte din suflul voinţei celui necurat, a cărui răutate este indescriptibilă şi în legătură cu care nu vă veţi putea face niciodată o idee suficient de clară. Dacă aţi putea înţelege cât este de mare răutatea acestui spirit, acest lucru ar fi suficient ca să vă omoare pe loc. Tot ce aţi auzit până acum despre Satan nu reprezintă decât o imagine foarte palidă a realităţii, trecută prin filtrul compasiunii Mele protectoare.

56. Natura şi numele lui Satan

Aţi auzit desigur tot felul de nume pe care oamenii le-au dat acestui spirit malefic şi cohortelor de slujitori ai lui, cunoscuţi sub numele generic de „diavoli", „demoni" sau „draci". Vă voi explica în continuare de ce există atâtea nume diferite pentru Spiritul Necurat şi ce sunt în realitate diavolii.

Satana, Satan, Leviathan, Belzebut, Gog, Magog,
Şarpele,

Dragonul, Animalul Abisului, Lucifer - sunt doar câteva din numele care i se atribuie. Numele lui original a fost însă Lucifer, sau „Purtătorul Luminii". Satana înseamnă „Polul Opus al Divinității". In calitatea sa de Satana, acest spirit a privit divinitatea la fel cum îşi priveşte femeia soțul. Divinitatea urma să-şi răspândească în ființa lui nenumăratele sale idei eterne, pentru ca acestea să se maturizeze în lumina lui concentrată. în acest fel, noile ființe create urmau să se nască din lumina acestui spirit, într-o luciditate deplină, ldeea primordială era ca întreaga creație infinită să fie din ce în ce mai populată cu ființe născute din această lumină. Creația fiind infinită, ea ar fi permis naştere unei infinități de ființe, care ar fi trăit de-a pururi, fără ca universul să ajungă vreodată suprapopulat.

Întrucât rolul acestui spirit era atât de important (acela de a fi un al doilea Dumnezeu alături de Mine), el trebuia să treacă testul libertății, pentru a vedea dacă poate corespunde acestei sarcini. După cum ştiți deja, el nu a trecut acest test, căci a dorit să se ridice mai presus de divinitate.

Spiritul s-a opus divinității pentru a obține recunoaşterea statutului său superior. întrucât acest lucru era imposibil, el s-a înfuriat şi şi-a propus chiar să anihileze divinitatea. De altfel, dacă divinitatea nu ar fi avut înțelepciunea să-l înlănțuie la momentul oportun, el ar fi avut puterea să facă acest lucru. Poate părea ciudat că un spirit creat dispune de o putere atât de mare încât să se poată opune cu succes divinității. Veți înțelege însă mai bine acest lucru dacă veți ține seama de faptul că divinitatea 1-a înzestrat cu un al doilea „eu", care, deşi creat în timp, era de semn contrar şi avea o putere egală cu a divinității, în întreaga creație şi pentru toate eternitățile.

Acest spirit, în care divinitatea şi-a concentrat toată lumina ei, s-a propagat în întreaga infinitate. Aşa se şi explică de ce i-ar fi fost cu putință să elimine divinitatea din creația sa, dacă ar fi fost lăsat să facă acest lucru. Amăgirea puterii a trezit în el o imensă vanitate şi o încredere absolută în propria

lumină, splendoare şi putere. El şi-a uitat Creatorul, divinitatea eternă, şi s-a autoaprins de orgoliu, împietrindu-se din punct de vedere spiritual. în acest moment, divinitatea 1-a înlănţuit, creând din el corpurile cereşti din întreaga infinitate, după care i-a izgonit spiritul în cea mai restrictivă manieră cu putinţă, întemniţându-lîn profunzimile Pământului.

Odată ajuns în această poziţie, spiritul nu mai este Satana, ci Satan, căci el a renunţat în mod voluntar la ordinea divină eternă. Altfel spus, el şi-a asumat aceeaşi polaritate ca şi divinitatea. După cum ştiţi, două polarităţi identice se resping reciproc. Aşa se explică de ce această fiinţă este la ora actuală cea mai îndepărtată de divinitate, faţă de care manifestă cea mai mare opoziţie cu putinţă.

Spiritul încătuşat, despărţit de sufletul său, a promis de mai multe ori că îşi va schimba atitudinea dacă i se vor permite anumite lucruri. Ar fi putut să facă cu uşurinţă acest lucru, căci acum el era despărţit de elementele negative ale sufletului său. Satan a pus condiţia să fie adorat la fel ca o divinitate o perioadă de timp, promiţând că atunci când se va plictisi de această veneraţie, se va întoarce înapoi şi va redeveni un spirit pur. Dorinţa i-a fost îndeplinită. Păgânismul, care este la fel de vechi ca şi umanitatea, este cea mai bună dovadă în sprijinul celor afirmate mai sus. Pe Pământ, Domnul şi-a rezervat numai o mică naţiune de oameni. Toţi ceilalţi puteau răspunde dorinţei acestui spirit, fără a avea de suferit în privinţa liberului lor arbitru. Au apărut astfel cele mai variate nume cu care oamenii au adorat acest spirit la fel ca pe un Dumnezeu.

Dar el nu era satisfăcut de nimic, interferând din ce în ce mai mult cu ordinea divină, motiv pentru care a fost înlănţuit din nou, în condiţii chiar mai severe. între timp, el apucase să recruteze milioane de spirite ale rasei umane, care gândeau la fel ca el. De atunci, el a acţionat şi continuă să acţioneze Prin intermediul acestora, care sunt slujitorii săi. On demon sau un diavol nu este altceva decât un spirit care a fost

crescut şi educat la şcoala lui Satan.

Evident, în realitate nu este vorba de o şcoală reală. Spiritele au evoluat singure până la acest nivel, integrând în mod voluntar elementele specifice sferei de influenţă a acestui spirit. Ajungând la fel de malefice ca şi stăpânul lor, aceste spirite au fost numite „diavoli". Deşi toate sunt adepte ale lui Satan, există o diferenţă imensă între acesta şi ele, căci în cazul lor numai sufletul este rău, spiritele lor rămânând pure, chiar dacă sunt înlănţuite în condiţii dure. Adevăratul rău rămâne aşadar spiritul lui Satan. De aceea, diavolii vor putea fi salvaţi înainte ca Satan, în căderea lui, să atingă maturitatea plenară în sfera negativităţii.

S7, Importanţa cunoaşterii raului

Este destul de greu să lupţi cu un duşman pe care îl cunoşti; vă imaginaţi deci cât de dificil trebuie să fie să lupţi cu un duşman invizibil sau pe care nu îl cunoşti. De aceea, este important să studiaţi acest duşman, ca să ştiţi cum trebuie să vă luptaţi cu el în bătălia care se apropie. Pentru ca spiritul să atingă viaţa eternă, este foarte important ca sufletul lui să cunoască în profunzime ce este iadul şi ce este Cerul.

Scopul spiritelor angelice şi umane nu este acela de a curăţa şi de a-şi face griji în legătură cu Cerul, ci doar în legătură cu ceea ce a fost, încă din timpuri imemoriale, necurat. De aceea, este mult mai important să cunoaşteţi locul noroiului decât pe cel al purităţii, căci numai acesta trebuie curăţat. Odată curăţat locul, Cerul îşi va face apariţia de la sine.

Ar fi absurd să-i ceri cuiva să se laude şi să se gândească în permanenţă la calităţile lui pozitive; din când în când, el trebuie să mediteze şi asupra trăsăturilor lui negative de

caracter, învăţând să practice autocritica. Bunătatea nu are nevoie de laude, căci ea este cea mai bună răsplată a sa. Este însă absolut necesar ca fiecare om să reflecteze asupra gândurilor şi dorinţelor sale malefice, încercând să le elimine. Este mai mult bine să spuneţi: „Doamne, ai milă de mine, un biet păcătos!", decât „Doamne, îţi mulţumesc că nu m-ai făcut şi pe mine la fel ca vameşii şi ceilalţi păcătoşi!"

Judecaţi singuri ce este mai important: să cunoşti terenul pe care calci, sau tavanul care este suficient de înalt şi de care nimeni nu s-a lovit încă până acum. Cel cu care ne confruntăm în permanenţă este terenul de sub picioarele noastre; de aceea, el ar trebui cunoscut primul: cât de solid este, dacă există crăpături, denivelări, etc, şi cum pot fi evitate acestea. Cine doreşte să evite răul trebuie mai întâi să-1 cunoască. În caz contrar, el va rămâne doar un copil imatur. De aceea, este foarte important să studiaţi cu atenţie căile răului, pentru a le recunoaşte în sine şi pentru a încerca să le evitaţi.

5& *fantomele şi fenomenul posesiunii*

Orice om a auzit cu siguranţă de cazuri de posesiune, dar puţini ştiu cum se produc aceste posesiuni şi în ce circumstanţe. Pentru a afla mai multe, vă voi prezenta o descriere detaliată a acestui fenomen.

în anumite momente, Satan - care are o sumedenie de susţinători - îşi trimite cohortele pe Pământ, cu sarcina de a nu lăsa piatră pe piatră şi de a captura cât mai multe suflete pentru Prinţul întunericului şi al Minciunii. Diavolii îşi încep aşadar călătoria secretă către suprafaţa Pământului, mascându-şi intenţiile malefice, astfel încât spiritele bune întâlnite în cale să nu-şi dea seama ce se întâmplă. Dacă un spirit bun

se întâlneşte cu unul rău şi îl întreabă încotro se îndreaptă, cel din urmă îi dă un răspuns cât mai rezonabil şi îl imploră să-1 lase să urce la suprafaţă, pentru a încerca să-şi remedieze greşelile trecute şi să-şi schimbe astfel destinul.

În împărăţia spiritelor bune şi rele, nici un alt principiu nu este mai mult respectat ca liberul arbitru, cu condiţia ca intenţia care stă la baza lui să nu fie una foarte malefică. De aceea, spiritelor demoniace li se permite să urce, evident, sub o supraveghere discretă. întrucât îşi încalcă de regulă promisiunile, ele nu se mai pot plânge ulterior, când sunt înlănţuite din nou în adâncuri, în condiţii mult mai grele decât

înainte.

Dar cu ce se ocupă aceşti demoni (care nu sunt altceva decât spiritele unor oameni care au trăit cândva) atunci când urcă la suprafaţă? Unele dintre ele, care în timpul vieţii au fost mari bogătaşi şi au dus o viaţă de plăceri şi de huzur, asuprindu-şi semenii, se întorc la castelele lor, dacă acestea mai există. Ei bântuie locurile respective, încercând să îi convingă pe oameni că există o comoară ascunsă. Când locuitorii actuali ai zonei află de existenţa comorii, ei îl imploră de regulă pe spiritul respectiv să le indice locul, pentru a descoperi comoara şi a se îmbogăţi pe această cale

uşoară.

Spiritul cel râu le arată apoi tot felul de semne, indicându-le astfel unde ar trebui să fie îngropată comoara. Oamenii sapă, dar nu găsesc nimic. Ei îşi continuă căutările cu mare entuziasm. Acesta este momentul în care spiritul malefic îşi alege o victimă, pe care începe să o posede. Cea mai simplă cale de posesiune este ingerarea hranei şi a băuturii fără a-Mi cere binecuvântarea. De regulă, când spiritul rătăcitor şi-a atins scopul, bântuirea castelului încetează.

Când un asemenea spirit intră într-o fiinţă umană, el începe întotdeauna prin a-i studia inima. El află care sunt slăbiciunile omului şi începe să-i insufle propriile sale înclinaţii, dorinţe şi obiective negative. Dacă inima celui

posedat acceptă aceste influențe, spiritul necurat rămâne liniştit, ca un observator, pentru a vedea cum acționează omul, la unison cu aceste inspirații malefice. După ce ființa umană a îndeplinit scopurile spiritului, acesta îşi încheie misiunea provocând o boală mortală în trupul omului. El încearcă astfel să smulgă cât mai rapid sufletul corupt din trupul său, pentru a-1 duce ca pe un trofeu stăpânului său, Domnul întunericului.

Rezultatul nu corespunde însă niciodată planului acestui spirit. După ce sufletul omului părăseşte corpul fizic, el este întotdeauna luat în primire de îngeri, indiferent dacă este bun sau rău. Spiritul malefic este luat la rost şi trimis înapoi în iadul din care a provenit, cu o pedeapsă chiar mai aspră decât întâia oară. El nu va mai putea urca la suprafață prea curând.

Sufletul celui decedat, împreună cu spiritul său lăuntric, intră sub influența îngerilor într-o stare în care ajunge să-şi dea seama de felul în care şi-a trăit existența terestră. Dacă acceptă să se convertească, el are şansa să urce din ce în ce mai sus în ierarhia celestă. Dacă se încăpățânează însă în comportamentul său, el coboară din ce în ce mai jos, primind pedepse din ce în ce mai aspre. Dacă nici acestea nu îi schimbă atitudinea, el poate fi trimis în iad, din propria sa voință. Dacă îi place, sufletul poate rămâne acolo, conform înclinațiilor sale. Dacă nu îi place, el se poate însă întoarce. Din păcate, asemenea lucruri se petrec foarte rar, căci iadul este plin de promisiuni dintre cele mai orbitoare. Există nenumărate amăgiri, create cu scopul de a atrage sufletul din ce în ce mai mult către Satan, intrând în întregime în sfera de influență a acestuia.

Evident, acest lucru nu se va petrece niciodată, căci orice suflet conține un spirit, de care nu se poate desprinde. Acest spirit pur este opusul perfect al spiritului lui Satan. Atunci când sufletul doreşte să se apropie de Satan, spiritul lăuntric se opune, îi impune o pedeapsă, la fel ca un judecător şi

chinuieşte sufletul, arzându-l într-un fel de foc interior. Scopul acestui chin lăuntric este de a îndepărta cât mai mult sufletul de sfera de influenţă a lui Satan, pentru a se putea schimba în bine. Dacă sufletul acceptă să se transforme, pedeapsa sa devine din ce în ce mai uşoară, până când el atinge starea de libertate perfectă, devenind una cu spiritul său.

Atunci când se produce fuziunea dintre suflet şi spirit, el cunoaşte starea de beatitudine. Aceasta este diferenţa între beatitudine şi damnare: sufletul aflat în stare de beatitudine se topeşte în întregime în spiritul său, devenind una cu acesta. în starea de damnare, sufletul doreşte să scape de spirit şi să-l înlocuiască cu un altul, mai precis spiritul lui Satan. Întrucât spiritul său are o polaritate inversă faţă de cel al lui Satan, el acţionează cu o forţă de sens opus, care îl îndepărtează fără să vrea de spiritul lui Satan. Cu cât un suflet încearcă să se apropie mai mult de fiinţa lui Satan, cu atât mai puternic este efectul de respingere declanşat de spiritul său. Această reacţie este foarte dureroasă pentru suflet. Aşa se explică de altfel suferinţa şi durerea din iad, care se manifestă sub forma unui foc imposibil de stins. Acesta este viermele din interiorul sufletului care nu poate fi ucis. Deşi efectele sale sunt atât de opuse, acelaşi foc interior este cel care provoacă beatitudinea supremă în sufletul unui înger.

Din această descriere, v-aţi putut face o idee corectă despre natura iadului şi practicile lui Satan. Evident, metoda descrisă mai sus nu este singura prin care Satan încearcă să atragă suflete către sine, prin intermediul cohortelor sale. Dacă ar avea o natură mai bună, aceste spirite nu şi-ar propune să ia în posesiune trupul fiinţelor umane inocente, inclusiv ale copiilor mici. Pe de altă parte, sufletele acestor oameni sunt protejate cu cea mai mare atenţie, inimile lor fiind ferite de influenţele malefice. Dacă un imigrant din iad, mai puţin rău, doreşte să facă o faptă bună, el se poate împărtăşi din graţia şi compasiunea de care aceste fiinţe umane inocente se bucură deja. Dacă spiritul malefic se

comportă însă nebuneşte, jucându-se în fel şi chip cu trupul celui pe care l-a luat în posesiune, el va fi curând alungat sau liniştit.

Uneori, mai multor spirite li se permite să ia în posesiune un singur trup uman. Este suficient ca ele să promită că îşi vor căuta numai mântuirea proprie în interiorul acestui trup, iar dorința lor le este îndeplinită. Aceste spirite nu urmează sfatul îngerilor, ci insistă cu încăpățânare că numai aşa se vor putea apropia de Domnul. De aceea, îngerii le satisfac uneori dorința, pentru a-i lăsa să învețe din propriile lor experiențe.

De cele mai multe ori, rareori sunt atinse rezultate benefice pe calea posesiunii. De aceea, permisiunea de care vorbim nu se acordă decât o singură dată, extrem de rar şi a doua oară. Dacă spiritul nu reuşeşte să progreseze, el este nevoit să urmeze o altă cale, şi anume aceea a pedepsei, durerii şi plângerii. On suflet orgolios poate îndura foarte multe; când nu mai suportă, el se întoarce de regulă înapoi, pentru o vreme.

Principala greşeală pe care o comit aceste suflete constă în reproşurile constante pe care şi le fac de îndată ce se simt mai bine, şi care provin din sfera de influență a lui Satan. Nu este vorba de nişte reproşuri sincere, născute din căință, ci de o stare de tulburare; sufletele se simt intimidate şi nu mai îndrăznesc să avanseze. Reproşul pe care şi-1 fac nu se referă la faptele lor rele, ci la faptul că nu au îndurat durerea, astfel încât să devină una cu puterea lui Satan şi să anihileze astfel puterea Domnului. Aceste amăgiri conduc la o nouă cădere a sufletelor respective, într-o stare de răutate chiar mai mare decât cea anterioară. într-adevăr, în iadul inferior există spirite care nu sunt dispuse cu nici un chip să renunțe la această amăgire, cu toată durerea în creştere pe care sunt nevoite să o suporte, făcându-şi o adevărată onoare din faptul că se opun voinței Domnului. încăpățânarea lor este atât de puternică încât nici chiar focul nestins al mâniei nu reuşeşte să le convingă să se întoarcă înapoi. Va veni însă timpul când

spiritul le va fi luat şi ele vor fi nevoite să suporte marea călătorie în eterna distrugere. De aceea, nu trebuie să fiţi prea speriaţi de fenomenul posesiunii, căci aproape că nu există om care să nu dispună de asemenea oaspeţi nedoriţi în trupul său. Vom explica în continuare de ce se întâmplă acest fenomen.

59. Plăcerile carnale şi senzuale

Ştim cu toţii că există oameni, de ambele sexe, care sunt de-a dreptul posedaţi de dorinţele lor trupeşti, la fel cum există şi oameni care au o natură carnală aproape impasibilă. Aceştia din urmă nu reacţionează atunci când văd un trup, oricât de frumos ar fi el, în timp ce alţii intră într-o stare de agitaţie totală atunci când văd un trup fermecător. Da, există bărbaţi lipsiţi de minte care, atunci când văd o femeie frumoasă, se îndrăgostesc de ea într-o asemenea măsură încât îşi pierd complet raţiunea, dorindu-şi să o posede imediat, fie în calitate de soţie, fie pentru o plăcere de ocazie. Explicaţia cea mai frecventă a acestei înclinaţii carnale, mai ales dacă se exprimă excesiv de intens, se referă la posesiunea fiinţei de unul sau mai mulţi demoni desfrânaţi.

Cum intră aceşti demoni în trupul omului? Cel care le pregăteşte terenul, creându-le o mie de posibilităţi, este omul însuşi. Demonii desfrâului trăiesc de regulă în băuturile „care încălzesc" (alcoolice), adică în vin, bere, dar mai ales în alcoolurile distilate. Când oamenii beau asemenea băuturi şi se îmbată, în trupul lor pătrund cu siguranţă unul sau mai mulţi demoni carnali. Odată instalaţi în interiorul trupului, ei încep să gâdile şi să chinuiască organele genitale ale omului, astfel încât acesta nu mai pridideşte cu satisfacerea dorinţelor lor.

Aceşti demoni carnali nu sunt altceva decât suflete impure ale unor fiinţe umane decedate, care în timpul vieţii au fost foarte dependente de băuturile alcoolice sau de plăcerile senzuale. Ei sunt lăsaţi să intre în trupurile celor vii tocmai pentru că invocă dorinţa de a progresa, lucru care nu se poate produce decât într-un trup, căci aceasta este natura lor (aceasta fiind slăbiciunea lor, aici trebuie puşi ei la încercare). Din păcate, mulţi dintre ei se comportă în noul trup mult mai rău chiar decât o făceau atunci când beneficiau de propriul lor corp.

Când se dezlănţuie peste măsură, aceşti demoni provoacă de multe ori declanşarea unor boli periculoase. îngerii şi spiritele păzitoare ale omului permit acest lucru, pentru ca sufletul său să nu piară, atras în jos de furia dezlănţuită a demonilor carnali.

Aşadar, principalul mijloc prin care demonii pătrund în trupul oamenilor sunt băuturile alcoolice.

O a doua cale prin care demonii pătrund în trup nu este cu nimic mai periculoasă decât prima. Este vorba de petrecerile dansante[18]! Puteţi fi convinşi că la asemenea petreceri există de cel puţin de zece ori mai mulţi oaspeţi invizibili, extrem de periculoşi, decât oameni. Condiţiile de la aceste petreceri, când trupul este încins şi sufletul tulburat, sunt extrem de favorabile pentru ca aceste spirite să pătrundă în trup. Aşa se şi explică de ce cei care se întorc de la asemenea petreceri simt inevitabil un fel de aversiune faţă de tot ceea ce este sublim şi divin[19]. Acest lucru poate fi observat cu uşurinţă, mai ales în marile oraşe. Dacă este vorba de studenţi, nu sunt puţine cazurile când tineri care aveau anterior o mare

[18] *IH.Tr. Cel mai bun echivalent modern al acestor petreceri sunt discotecile, în care dansul, băuturile alcoolice, şi mai nou, drogurile, se îmbină „armonios".*

[19] *ti.Tr. Este inutil* să *amintim comportamentul deşănţat al multor tineri care se întorc noaptea de la discotecă sau de la concertele rock.*

înclinaţie către studiu nu se mai pot deloc gândi la cărţile lor după o asemenea petrecere dansantă, mintea lor fiind ocupată obsesiv de un gât alb sau de anumite rotunjimi apetisante. Simţurile lor nu mai răspund la alţi stimuli, fiind ocupate la maximum de obiectul dansului lor, care le-a oferit o plăcere atât de intensă.

Aşa se explică de ce atât de mulţi studenţi renunţă la studiile lor. în loc să se ocupe de ştiinţă, mulţi nu studiază decât pentru a-şi obţine pâinea zilnică, astfel Încât să se poată căsători cât mai curând cu mult iubita lor parteneră de dans. După ce se căsătoresc, ei constată că sunt la fel de incompatibili ca soţ şi soţie cum sunt ziua şi noaptea.

Primele săptămâni, cei doi amorezi le petrec numai în desfătări senzuale. De aceea, în scurt timp toate principiile active, care *ar* fi trebuit consacrate acumulării puterii de procreaţie, sunt consumate, după care urmează o stare de oboseală trupească. Demonilor carnali care locuiesc în aceste fiinţe umane nu \e convine însă situaţia. De aceea, ei caută o soluţie, sugerându-le - la fel cum ar face un medvc de familie - să caute noi desfătări într-un alt trup.

Şi astfel, foarte curând soţia devine nesatisfăcută şi plictisită de soţul ei, şi invers. Femeia începe să îşi caute discret alţi parteneri sexuali, mai tineri şi mai viguroşi, iar bărbatul îşi face un obicei din a ieşi afară serile „ca să ia aer". Iar relaţia continuă până când cuplul se destramă complet. Cei doi divorţează, după care fiecare îşi vede de drum separat de celălalt. Asemenea evenimente sunt \a ordinea zilei şi ele sunt consecinţa petrecerilor dansante la care participă oamenii în tinereţe şi unde sunt „infestaţi" cu demonii carnali.

La început, aceste stări de posesiune nu se manifestă la fel de puternic la toată lumea, ci doar la cei care se complac foarte des în orgii bahice şi care le permit astfel de bunăvoie spiritelor necurate să se facă comode în trupurile lor. De altfel, cine doreşte cu adevărat să scape de aceste spirite provenite din băuturile alcoolice, trebuie să ştie că poate face

foarte uşor acest lucru, printr-o rugăciune foarte profundă adresată spiritului de către suflet. în ceea ce priveşte spiritele străine atrase de plăcerile dansului, trebuie precizat că acestea nu se lasă expulzate la fel de uşor, fiind nevoie de o perioadă mult mai lungă de post negru, rugăciune şi abstinență, pentru ca sufletul să fuzioneze astfel din ce în ce mai strâns cu spiritul său. Numai astfel poate avea spiritul acces la sufletul său, alungând cu uşurință oaspeții petrecăreți din trupul acestuia.

Dar ce se întâmplă de fapt la o asemenea petrecere dansantă? în afară de faptul că dansează, oamenii mănâncă şi beau, după care simt nevoia să mănânce din nou, pentru „a-şi reface bateriile". Este ca şi cum ar invita deschis oaspeții nedoriți într-o pensiune în care petrecerea pare că nu încetează niciodată. Mu sunt puține cazurile în care aceşti dansatori de ambele sexe invită atât de mulți demoni în trupurile lor, încât îşi semnează singuri condamnarea la moarte, căci atunci când nu mai găsesc loc în rinichi şi în organele genitale, aceşti vampiri energetici nu se sfiesc să invadeze celelalte organe vitale, precum splina, ficatul şi plămânii. Mai trebuie să ştiți că acolo unde un asemenea emisar al iadului îşi face sălaş, e! ucide trupul în care locuieşte. Consecințele acestei invazii sunt îmbolnăvirea splinei şi a ficatului, atacarea plămânilor de către tuberculoză, şi o stare de slăbiciune generală. Când doi sau mai mulți demoni pătrund în plămâni, ei provoacă o tuberculoză galopantă.

Domnul a spus: „Adevăr vă spun: majoritatea bolilor sunt datorate locuitorilor veniți din iad, cărora oamenii le pavează singuri calea către propriul trup; mulți dintre ei îşi încep Şcoala iadului încă din tinerețe, iar aceştia sunt adevărații copii ai acestei lumi (exterioare). Aceşti oameni nu-şi dau seama că ei invită astfel în trupul lor oaspeți de cea mai joasă sPeță. Aceste spirite nu se limitează numai la a trezi simțurile Senzuale ale proprietarilor lor, dar operează şi asupra

sufletelor acestora, pe care le pervertesc astfel încât să simtă plăcerea de a avea asemenea activităţi lumeşti".

Printre activităţile lumeşti la care facem referire se numără, îndeosebi în cazul femeilor, şi „moda"! Trupul fermecător nu trebuie acoperit oricum, ci numai după ultima modă, părul trebuie ondulat, iar pielea trebuie dată cu cele mai sofisticate creme şi uleiuri parfumate. In cazul bărbaţilor, atracţiile sunt de altă natură: lor nu le lipseşte din gură ţigara (pe bună dreptate numită „iarba dracului"), şi nu sunt puţini acei dandy care fumează într-o singură zi ţigări care costă la fel de mult cât l-ar costa pe un sărac hrana pe o săptămână.

Este bine să aflaţi care este semnificaţia spirituală a acestui fumat, atât de la modă: locuitorii necuraţi ai trupului fac astfel toate eforturile pentru a familiariza sufletul care i-a primit la sânul său cu duhoarea pestilenţială a iadului. In acest fel, după ce va părăsi trupul fizic, sufletul nu-şi dă seama imediat de spiritul care îl însoţeşte (şi pe care un spirit pur l-ar mirosi imediat după duhoarea pe care o emană), nici de locul către care îl atrage acesta (care este cel de-al treilea iad).

Am afirmat mai sus că după moartea corpului fizic, sufletul ajunge mai întâi în compania îngerilor, în faţa cărora însoţitorii necuraţi dispar într-o clipită. La fel se petrec lucrurile şi cu aceste suflete, dar trebuie să precizăm că ele nu vor rămâne în permanenţă alături de îngeri, ci doar conduse de aceştia într-un loc în care să îşi poată reveni complet. Altfel spus, ele sunt conduse într-un loc în care, printr-o activitate susţinută, să îşi poată redobândi elementele pe care le-au pierdut în periplul lor prin această lume fizică.

Aici, spiritele necurate se pot apropia pe nesimţite de sufletul respectiv (chit că pentru un suflet relativ pur, mirosul lor pare de-a dreptul pestilenţial, astfel încât ar fi imposibil ca acesta să nu le observe prezenţa). Cât despre sufletul care şi-a pierdut simţul mirosului din cauza exceselor pe care le-a făcut (fumatul), acesta nu-şi dă seama de apropierea

spiritelor malefice. Cât despre văz, acesta nu intră în calcul, căci sufletul nu dispune încă de suficientă lumină pentru a putea vedea clar (vederea sufletelor provine întotdeauna de la lumina din interiorul lor). De aceea, aceste suflete nu pot vedea decât ceea ce se află în interiorul lor, dar nu şi ceea ce există în afara lor.

în Lumea de dincolo, spiritele malefice se află în afara sufletului, care nu le poate observa. Cu ajutorul simţului mirosului, el le-ar putea percepe prezenţa, dându-şi imediat seama unde se află. Dacă s-ar retrage şi mai mult în spiritul lor, ele ar putea începe să îşi vadă duşmanii, inclusiv intenţiile acestora. Dacă îşi dau seama că au fost detectate, aceste spirite dispar imediat. Un spirit din iad poate îndura orice, dar nu şi privirea penetrantă a unui suflet pur (care se manifestă ca lumină pură), ca să nu mai vorbim de cea a unui înger. Pentru a se proteja de ochii Mei, ei înalţă munţi, pe care îi folosesc ca paravane.

Cred că aţi înţeles acum de ce M-am împotrivit atât de des acestui obicei atât de detestabil al fumatului. V-am explicat de asemenea cum se nasc dorinţele carnale excesive, unde conduc ele şi cum se pot proteja oamenii împotriva lor.

60, (Demonul jocului şi răsfăţul copiilor

O altă categorie de oameni au, încă din copilărie, o înclinaţie excesivă către tot felul de jocuri. Ei sunt incapabili să-şi petreacă timpul liber de care dispun altfel decât jucându-se. Această înclinaţie este trezită şi amplificată de lipsa de înţelepciune a părinţilor lor, care le asigură copiilor tot felul de jucării, în dorinţa de a-i menţine activi.

Dar Eu vă spun: aceasta este doar o altă modalitate prin care spiritele celor decedaţi pătrund în trupul acestor copii.

Spiritele au grijă apoi să-i conducă pe copii către dorința de a avea din ce în ce mai multe jucării. Există micuți care au atât de multe jucării încât părinții lor au cheltuit o mică avere pe acestea. Copiii devin apoi atât de preocupați de jucăriile lor încât îşi pierd interesul pentru orice altceva.

Demonul Jocului, instalat încă din copilărie în trupul omului, trezeşte în acesta o dependență permanentă pentru joacă şi distracție, care se transformă mai târziu în lăcomie materială, şi în cele din urmă într-o dorință deghizată de putere. Acest demon este foarte greu de alungat din trupul omului.

Dacă tot au atâta timp liber, oare nu ar fi mai bine să li se dea copiilor jucării care să le amintească, într-un fel sau altul, de copilăria Mea pe pământ?[20] In acest fel, copiii ar creşte cultivându-şi înclinațiile pozitive, ajungând să se întrebe care este semnificația acestor jucării. Pe acest sol fertil, unui învățător spiritual nu i-ar mai rămâne decât plăcuta sarcină de a sădi o nouă vie, care ar da foarte curând roade. In cazul de față, lucrurile se petrec invers: în loc să fie pregătiți pentru zborul spiritual, copiii sunt pregătiți pentru căderea spirituală, care va triumfa mai devreme sau mai târziu.

După ce cresc, asemenea ființe umane se consideră bune, drepte, imparțiale şi virtuoase, folosind însă drept criterii înclinațiile lor pur materiale. Din acest motiv, ele sunt convinse că nu mai trebuie să progreseze, întrucât sunt deja perfecte din punct de vedere spiritual. Tocmai de aceea, în Lumea de dincolo, va fi nevoie de foarte mult timp şi de mari eforturi pentru a redirecționa aceste spirite pe calea către perfecțiune. Căci pentru ele Eu nu exist deloc, sau nu însemn altceva decât un învățător moralist depăşit, a cărui învățătură nu mai are nici o valoare, întrucât în zilele noastre a fost instaurată o nouă morală, mult mai bună.

[20] *N.Ed. Vezi In această direcție lucrarea lui Jakob Lorber,* ***Evanghelia lui Iacob: Copilăria lui Iisus.***

Evident, în lumea spiritelor circumstanțele sunt cu totul altele. După cum spune proverbul, „vântul suflă din altă direcție" acolo. Trebuie menționat totuşi că este vorba de un Vânt al Orației, deşi pentru aceşti oameni el miroase mai urât ca un hoit. De aceea, ei evită locurile în care ar putea întâlni acest Vânt al Grației. Dar Eu vă spun: în zilele din urmă, mulți dintre aceştia se vor prăbuşi în zațul materiei[21].

61.Natura şi consecințele mâniei

Vom vorbi în continuare despre un alt tip extrem de periculos de posesiune. Este vorba de Demonul Mâniei. Aceasta este cea mai periculoasă dintre posesiuni, căci dacă acest demon ajunge să posede trupul unei ființe umane, el aduce cu sine o întreagă legiune de alte spirite malefice.

Mânia reprezintă antipodul iubirii şi este principala manifestare a lui Satan. Ea nu poate exista însă fără să fie hrănită, motiv pentru care este înconjurată de o întreagă legiune de spirite, pe care Demonul Mâniei le atrage şi apoi le consumă. La fel cum iubirea nu poate exista fără hrană, care nu poate fi alta decât tot iubirea, nici mânia nu poate exista fără să fie hrănită, iar hrana ei nu poate fi alta decât tot mânia. Să examinăm puțin ce fel de demoni înconjoară şi hrănesc mânia.

Principala sursă de alimentație a mâniei este ura, urmată îndeaproape de aroganță. Din acestea derivă egoismul, invidia, lăcomia, adulterul, pasiunile senzuale, dispreţul față de tot ce este divin, dar şi față de ceilalți oameni, crima şi vărsarea de sânge, dorința de putere, şi nu în cele din urmă, totala lipsă de conştiință. Aceştia sunt asistenții Demonului

[21] *N.Ed. Acolo unde este ținut captiv Lucifer.*

Mâniei, fiecare având în subordine o sumedenie de spirite malefice subordonate, care pot fi recunoscute cu uşurinţă în manifestările unui om posedat de mânie. Acest spirit necurat este la fel de greu de alungat din trupul unui om pe cât de greu este de stins o casă în care focul a cuprins deja toate încăperile. In acest caz, nu există alt remediu decât să laşi casa să ardă până la ultima bârnă, iar apoi să examinezi cenuşa răcită pentru a vedea ce a mai rămas şi ce mai poate fi salvat.

întrucât Demonul Mâniei este extrem de malefic, este bine să înţelegem cum pătrunde în trup acest dejecţie a iadului. In acest caz, spiritul nu pătrunde în timp, ci este plasat în interiorul trupului chiar în timpul concepţiei sale, ca o sămânţă a iadului. întrucât influenţează dezvoltarea trupească, el trebuie să fie prezent. Sămânţa nu atinge însă un nivel de independenţă până când fiinţa nou-născută nu îi creează condiţiile favorabile pentru dezvoltarea ei.

De regulă, factorul care declanşează germinarea acestei seminţe (la nivelul ficatului) este educaţia greşită primită în copilărie. După ce sămânţa s-a dezvoltat plenar, ea trezeşte independenţa Demonului Mâniei, care ia în captivitate întregul suflet şi îl preia în sfera sa de influenţă, astfel încât omul poate deveni un adevărat diavol în cel mai scurt timp.

In cazul multor oameni nici nu este necesar ca acest demon carnal să atingă un statut de independenţă perfectă şi ca factorii declanşatori ai mâniei să invadeze întregul corp. Totul începe la nivelul sângelui, iar starea de inflamare se răspândeşte cu repeziciune după ce fluidul esenţial al corpului se încarcă cu aceste elemente. Ele atacă foarte curând nervii, prin intermediul cărora pătrund în corpul vital, iar apoi invadează sufletul. Când corpul vital astfel inflamat a atins deja sufletul, omul devine pe jumătate diavol, şi nu este deloc recomandabil să vă asociaţi cu asemenea oameni.

Ei pot fi recunoscuţi cu uşurinţă, căci iau foc la cel rnai mic incident, gata sa blesteme şi să se certe din nimic-

Seamănă cu un fier încins la roşu, care pare perfect liniştit, dar la cea mai mică picătură de apă care cade pe el, începe să sfârâie şi să scoată fum.

în cazul copiilor la care se observă o asemenea înclinaţie, ea poate fi curmată uşor printr-o educaţie corectă. Cel mai mare rău pe care îl puteţi face unui copil este răsfăţul. Copilul îşi dă rapid seama că poate fi obraznic fără să fie pedepsit, astfel încât întinde din ce în ce mai mult coarda, devenind din ce în ce mai neascultător. Dacă părinţii continuă să nu îl pedepsească, mânia lui interioară atinge curând o stare de soliditate. El devine din ce în ce mai solicitant şi nu se mai limitează să ceară, ci porunceşte de-a dreptul să i se dea ce doreşte. Dacă dorinţele îi sunt refuzate, el se înfurie şi devine deosebit de obraznic.

Dacă părinţii se simt intimidaţi de această atitudine şi îi acceptă toate cererile, copilul atinge curând primul grad de independenţă demoniacă. Ca adolescent, el devine un adevărat tiran pentru părinţii săi, impunându-le acestora toate mofturile sale. Deja, părinţii nu se mai pot opune capriciilor copilului lor prost crescut.

Pe măsură ce copilul creşte şi devine tot mai puternic din punct de vedere fizic, viaţa părinţilor săi ajunge în pericol; din fericire, există boli care restrâng gradul de independenţă a acestor demoni carnali. Acestea sunt singurele soluţii care mai pot ţine sub un oarecare control aceşti demoni, mai ales dacă ei au pus deja stăpânire pe sângele celui în cauză. Printre bolile care pot elimina acest adevărat distrugător al naturii umane se numără scarlatina, arsurile, erupţiile, pojarul şi altele. Ele sunt singurele care pot conduce la eliminarea principiilor active ale mâniei din sânge.

Personal, Eu le vin în ajutor acestor copii, permiţând manifestarea acestor boli. După vindecare, rămâne totuşi în sarcina părinţilor şi a copilului însuşi să devină mai responsabili. îndeosebi părinţii trebuie să-i asigure copilului o educaţie în acord cu ordinea Mea. Dacă ei continuă să îşi

răsfețe în continuare copilul, pe motiv că a fost bolnav, ceea ce urmează poate fi mult mai cumplit, căci dacă demonul carnal observă că pe calea sângelui nu a obținut rezultatele scontate, el atacă sistemul nervos. Copilul devine astfel extrem de sensibil, lucru pe care părinții 11 pun pe seama bolii. De aceea, ei îi satisfac micuțului toate poftele, pentru a nu-i irita şi mai tare nervii „slăbiți".

In acest moment sunt nevoit să intervin din nou, atacând trupul infestat al copilului cu o dizenterie şi cu o tuse severă, pentru a elimina principiile active ale mâniei care i-au atacat nervii. Boala ajută corpul copilului pentru o vreme. Este chiar mai bine ca trupul corupt al unui asemenea copil să-i fie răpit sufletului înainte ca acesta să fie corupt la rândul lui de demon. De multe ori, părinții care au un singur copil îl răsfață în mod excesiv, motiv pentru care Mă văd de multe ori nevoit să îi răpesc de la ei.

Eu i-am creat pe oameni pentru un scop mai înalt, nu doar acela ca ei să devină jucării amuzante în mâinile părinților lor iresponsabili; de aceea, nu am altă alternativă decât să îi răpesc pe copii din mâinile părinților lor, dându-i pe seama îngerilor Mei, pentru ca aceştia să le desăvârşească educația. De regulă, îi aleg mai ales pe acei copii care sunt răsfățați de părinții lor. După cum puteți vedea, dragostea excesivă (şi prost înțeleasă) a părinților reprezintă principala cauză a morții premature a copiilor. Dacă i-aş lăsa să trăiască în continuare, mai devreme sau mai târziu sufletul lor ar deveni proprietatea iadului, lucru pe care nu îl pot permite. De aceea, moartea corpului fizic este preferabilă în asemenea cazuri, pentru ca sufletul lor să fie salvat pentru rai. Mu trebuie să fiți surprinşi că atât de mulți copii mor prematur, uneori chiar din leagăn, căci Eu ştiu mai bine de ce îi răpesc din această lume. Este mai bine ca ei să devină spirite slabe în cer decât spirite puternice ale iadului pe Pământ.

Din când în când, datorită răutății acestei lumi, demonul mâniei reuşeşte să atingă maturitatea în câte un suflet. Dacă

părinţii se opun totuşi cu putere încăpăţânării acestor copii, mânia lor interioară poate fi canalizată către un anumit câmp de activitate, iar ei pot deveni fiinţe umane utile, revoluţionând respectivul domeniu. Dacă mânia lor creşte însă haotic şi răbdarea le este pusă la încercare, ei pot deveni rebeli, agitatori[22] sau torţionari ai umanităţii. De aceea, ori de câte ori descoperă la copiii lor înclinaţii către mânie, vanitate, orgoliu, egoism şi neascultare, părinţii ar trebui să se opună acestora din toate puterile lor. Ei pot ajuta astfel la transformarea copiilor lor, căci trebuie să ştiţi că printr-o opoziţie fermă, principiile active ale mâniei pot fi canalizate şi sublimate[23].

6Z Lupta împotriva mâniei

Din cauza pericolului imens pe care îl reprezintă posesiunea Demonului Mâniei, care afectează de multe ori generaţii întregi, uciderea trupurilor fizice prin epidemii larg răspândite devine uneori necesară. Aşa se explică marile epidemii de ciumă sau de alte boli devastatoare, înainte ca demonul să aibă ocazia să ia complet în stăpânire sufletele a mii de oameni. în cazul celor care doresc să-şi dezvolte propriul suflet, ca şi pe cel al copiilor lor, o importanţă foarte mare o are alimentaţia corectă, care poate conduce nu numai la salvarea sufletului, ci şi a corpului, permiţându-i acestuia să atingă o vârstă foarte înaintată. Din păcate, foarte puţini oameni mai cunosc astăzi principiile alimentaţiei corecte, şi

---

[2?]- li.Tr. In zilele noastre, un exemplu perfect II reprezintă teroriştii

[23] N.Tr. Procespsiho-chimic care conduce la transformarea naturii unui element fizic sau psihic într-un cu totul alt element (în cazul de faţă, un element negatiu este transformat într-unui pozitiu).

încă şi mai puţini o aplică.

Cum trebuie educat copilul încă de la naştere astfel încât, atunci când atinge maturitatea, să ştie să se hrănească sănătos, având astfel posibilitatea să atingă o vârstă înaintată şi să-şi prezerve astfel existenţa echilibrată a sufletului?

Dacă încă de la o vârstă foarte fragedă, părinţilor le devine evident faptul că progenitura lor are o sensibilitate excesivă, fiind cu uşurinţă iritat de influenţele din jur, ei trebuie să-1 obişnuiască să se hrănească cu alimente care nu încălzesc[24] sângele, ci dimpotrivă, îl răcoresc uşor.

Dacă mama îşi alăptează copilul, ea trebuie să se abţină de la orice fel de băuturi alcoolice, dar şi de la orice fel de emoţii negative, cum sunt iritarea sau mânia, pentru a nu acumula astfel în piept acele elemente care ţin de natura Spiritului Focului. In plus, ea trebuie să evite alimentele care necesită o cantitate mai mare de bilă pentru a fi digerate. Anumite tipuri de legume, cum este fasolea, nu se recomandă deloc unei asemenea mame. In schimb, ea poate să mănânce cantităţi moderate de supă de carne, carne la grătar (provenită însă numai de la animale curate), zeamă de grâu, orez şi porumb, de orz şi secară, fierte însă în apă, nu în lapte integral.

Dacă mama nu îşi alăptează personal copilul, ci apelează la serviciile unei doici (lucru care, apropo, nu este deloc recomandabil), ea trebuie mai întâi să se intereseze ce fel de persoană este aceasta, dacă are un suflet bun şi blând, şi să-i impună aceeaşi dietă, să îşi controleze emoţiile şi să respecte aceleaşi indicaţii pe care le-am recomandat mai sus.

In cazul în care copilul este alăptat (de mamă sau de doică), el trebuie înţărcat de la sân de îndată ce îi ies dinţii. Odată cu dinţii începe şi dezvoltarea memoriei.

Cea mai bună hrană pentru copilul care arată de mic înclinaţii rele este terciul de grâu fiert amestecat cu miere.

---

[24] *N.Tr. Principiile actioe ale mâniei au natura elementului Foc.*

Foarte bună este şi apa în care a fiert orzul, amestecată de miere. încă şi mai bine sunt smochinele şi roşcovele (pâinea sfântului Ioan). în cazul unora dintre copii, cu vârste ceva mai mari, se recomandă de asemenea supa diluată de linte.

Laptele animalelor nu se recomandă imediat după înțărcare, căci acestea nu sunt întotdeauna sănătoase (mai ales iarna). Există şi animale cu un temperament mai aprins, iar laptele lor ar fi foarte nesănătos pentru copiii cu acelaşi tip de temperament. Abia la vârsta de 1 -2 ani pot fi hrăniți copiii cu lapte amestecat cu apă.

Pe de altă parte, se recomandă tuturor copiilor fructele fierte (compoturile). în special cele de mere şi de pere sunt foarte indicate pentru purificarea sângelui. Copiii nervoşi sau temperamentali nu trebuie să fie hrăniți cu carne până când le ies noii dinți. Dacă mănâncă prematur carne, sângele lor devine extrem de excitat, carnea capătă țesuturi adipoase, iar glandele sunt invadate de flegmă, factori care favorizează apariția multor boli.

Atunci când copiii hipersensibili sau cu o natură extrem de excitabilă încep să meargă şi să vorbească, ei trebuie învățați diferite jocuri, dar numai din categoria celor care liniştesc mintea. Părinții trebuie să aibă mare grijă ca temperatura lor să nu crească din cauza mişcării excesive, şi încă şi mai puțin din cauza emoțiilor prea puternice. Toți factorii care ar putea declanşa crize de furie ar trebui monitorizați şi eliminați cu atenție.

Dacă totuşi observați că cei mici au ieşiri nervoase, nu trebuie să ezitați nici o clipă să le aplicați pedeapsa cuvenită. Foarte benefică este de pildă interdicția de a lua masa, căci nimic nu vindecă mai repede furia ca foamea. Flămânzii nu fac niciodată revoluții; în schimb, în oamenii întotdeauna sătui nu poți avea niciodată pe deplin încredere.

Dacă trebuie într-adevăr pedepsiți, este bine să li se explice copiilor că Tatăl Ceresc nu le-a trimis pâinea cea de toate zilele deoarece au fost neascultători. Dacă se vor

cuminți şi îl vor ruga pe Tatăl să le trimită pâinea, acesta le va permite părinților să-i dea ceva de mâncare. Copiii devin astfel conştienți de mici de prezența Tatălui Ceresc şi se obişnuiesc încă de la cea mai fragedă vârstă cu ideea că depind întru totul de Acesta şi că El poate ierta toate faptele, inclusiv cele rele. In cazul în care copiii se cumințesc cu adevărat, părinții nu trebuie să uite să le explice - pe înțelesul lor - cât de mulțumit este Tatăl Ceresc de comportamentul lor, care le strigă dimineața, la prânz şi seara: „Lâsați-i pe copilaşii aceştia dragi să vină la Mine!"

Astfel educați, copiii nu vor avea probleme majore mai târziu în viață. Dacă nu sunt ghidați de mici, ulterior va fi mult mai dificil pentru ei să fie direcționați pe calea cea bună, iar vechiul proverb se va împlini: „Copacul bătrân nu se mai apleacă decât pe timp de furtună, când poate fi rupt cu uşurință".

După ce copiii cresc şi devin conştienți de sine, arătând totuşi din când în când semne de iritabilitate exagerată, este bine să li se recomande să ducă o viață cât mai moderată cu putință, să se culce şi să se trezească devreme, şi să se abțină pe perioade cât mai lungi de la băuturile alcoolice şi de la alimentația bazată pe carnea animalelor murdare. De asemenea, nu se recomandă ca ei să viziteze locurile de distracție, mai ales cele în care se practică dansuri şi jocuri de noroc. Aceste locuri trebuie evitate de aceste firi înfierbântate perioade lungi de timp, uneori chiar pentru totdeauna.

In plus, se recomandă ca aceşti indivizi (de ambele sexe) să se căsătorească de timpuriu, căci libidoul lor este mult mai puternic decât cel al unui om obişnuit. Dar cea mai importantă recomandare este ca aceşti oameni să se roage cât mai des şi să citească lucrări spirituale. Acestea le vor întări sufletele şi le vor slăbi cătuşele în care le-au prins spiritele necurate. Spiritele lor nu vor fi însă cu adevărat libere decât atunci când vor cunoaşte iubirea Mea. Fiind supuşi unor tentații mult mai mari decât alți oameni, ei se află întotdeauna mai aproa-

pe de grația Mea. Din această categorie se nasc marii lideri ai umanității (desigur, numai dacă o apucă pe calea cea dreaptă), căci lor nu le lipseşte niciodată curajul. Spiritual vorbind, aceştia sunt oamenii care construiesc în împărăția Mea marile vase din stejar şi marile palate din marmură. Din crenguțe şi pietricele nu se poate construi nimic durabil.

63. Dependența de poziția sociala a oamenilor aroganți

Mânia este un demon la fel de malefic ca şi dependența de poziția socială, care stă de multe ori la baza mâniei. Gn om umil nu poate fi iritat cu uşurință, în timp ce oamenii cu nasul pe sus se înfurie imediat. Principalul demon care acționează la ora actuală printre oameni este această dependență, care este foarte strâns asociată cu Satan. Copiii mici nu pot cădea sub influența acestui demon până când ating un anumit nivel al conştiinței de sine.

Primele tendințe în această direcție pot fi detectate încă Ia cele mai fragede vârste, când copiii abia învață să vorbească. Dacă veți observa mai mulți copii care se joacă, veți constata că unul dintre ei încearcă întotdeauna să îi controleze pe ceilalți. Chiar şi copiii care nu ştiu încă să vorbească coerent se simt satisfăcuți atunci când alte persoane se închină în fața lor sau le adresează laude. în special copiii de sex feminin sunt afectați de această boală. Fetițele încep să se privească în oglindă şi să se împopoțoneze de la cele mai fragede vârste, iar cei care doresc să le intre în grații nu trebuie decât să le laude cât mai des frumusețea. în schimb, dacă faceți greşeala să lăudați o altă fetiță în prezența lor, ele vor plânge in secret, dacă nu cumva vor avea manifestări chiar mai

furtunoase.

In cazul băieților, puterea şi forța au o importanță mult mai mare decât frumusețea. Fiecare dintre ei doreşte să fie cel mai puternic din grup şi să-i domine pe ceilalți. Ei nu vor ezita să îşi dovedească puterea prin orice mijloace pe care le au la dispoziție, astfel încât ceilalți copii să le recunoască forța şi să se teamă de ei.

Prezența unuia din cei mai de temut demoni satanici poate fi deja recunoscută la aceşti copii. Izgonirea acestuia trebuie să înceapă imediat - chiar dacă părinții (sau alți educatori) nu cunosc în detaliu ce se întâmplă cu sufletul care manifestă aceste tendințe - căci dependența de poziția socială conduce mai târziu la cele mai teribile vicii.

Fetițele cărora le place să fie admirate devin foarte rapid fete cochete, integrându-se perfect în planul lui Satan. Cât despre băieți, aceştia devin curând nişte mici monştri sălbatici, care nu mai au nimic sacru decât propria lor persoană.

în scurt timp, aceşti oameni încep să-1 condamne pe Dumnezeu şi sa-i disprețuiască pe semenii lor. Ei sunt întotdeauna atotcunoscători, nu acceptă să fie contrazişi, iar părerile lor sunt singurele care contează, tocmai pentru că sunt părerile lor. Cum credeți că vor evolua ei? Dacă cineva face greşeala să-i contrazică, demonstrându-le clar că greşesc, ei explodează, mai întâi verbal, iar când nu se mai pot controla, utilizează inclusiv forța fizică. Când calul nechează, Socrate şi Cicero tac!

Când toți doresc să le fie superiori celorlalți, dependența de poziția socială se asociază perfect cu mânia. Slujitorii lor sunt viclenia şi prefăcătoria. Demonul dependenței de poziția socială (care este un demon carnal, provenit din iadul cel mai de jos) stă la baza tuturor relelor care afectează astăzi umanitatea, căci în el, toate relele se unesc. Credeți că dacă acest demon nu ar fi corupt umanitatea, ar mai fi fost posibil măcar un singur război?

Oamenii au renunțat la Dumnezeu, pe care I-au înlocuit cu

acest demon al aroganţei, căruia i se închină, la fel cum s-a întâmplat în timpurile de demult cu viţelul de aur. De aceea, ei merită toate nenorocirile care se abat continuu asupra lor, de sus şi de jos, căci îşi cresc singuri proprii copii ca pe nişte tirani.

Copiii ar trebui crescuţi şi educaţi în smerenie, astfel încât să prefere ei înşişi să fie mai degrabă ultimii decât primii. Dacă majoritatea oamenilor ar gândi astfel, tiranii nu ar mai putea face mare lucru împotriva lor şi ar fi nevoiţi să cedeze, căci nu ar mai fi înconjuraţi de slujitori care să-i aduleze.

Eu permit deseori instaurarea la putere a unor asemenea tirani, tocmai pentru ca masele largi şi lipsite de minte să se smerească şi să înveţe cum să trăiască în umilinţă. Aşa se explică de ce în aceste timpuri se nasc atâţia tirani şi asupritori ai maselor. La urma urmei, oamenii nici nu merită o soartă mai bună atâta vreme cât nu doresc altceva decât să-i domine ei înşişi pe cei din jur. Temelia existenţei voastre trebuie să fie umilinţa. Numai în acest fel veţi scăpa de demonul dependenţei de poziţia socială, şi numai atunci tirania va dispărea de pe pământ.

Aceasta este singura cale către fericire, deopotrivă în lumea aceasta şi în cea de dincolo. O casă nu poate fi construită de sus în jos, ci numai de jos în sus. Cine doreşte o umanitate mai bună trebuie să înceapă întotdeauna prin a deveni el însuşi mai bun; apoi, cei din jur îi vor putea urma exemplul. Atâta vreme cât învăţăturile Mele nu vor fi respectate întru totul, situaţia nu va deveni mai bună pe pământ, şi nici soarta care vă aşteaptă în Lumea de dincolo. Cine ascultă însă în întregime învăţăturile Mele va trăi în 9faţia Mea, deopotrivă aici şi în Lumea de apoi. CJn suflet smerit ştie să se descurce în toate situaţiile. De altfel, fiind aţât de aproape de inima Mea, el primeşte în fiecare clipă ajutorul pe care îl merită.

64 & 65. Despre lamentările oamenilor

Oamenii se plâng de foarte multe lucruri. Unii se plâng de timpurile grele şi de veşnicele scumpiri. Alţii îi înjură pe guvernanţi, convinşi că totul este din vina lor. Unii îi condamnă pe preoţi, iar alţii pe cei care trăiesc în lux. Pe scurt, toată lumea dă vina pe alţii pentru relele acestei lumi. Nimeni nu se întreabă însă dacă nu cumva a contribuit personal la agravarea situaţiei, dacă atitudinea sa este cu ceva mai bună decât a celor din jur. . Văd de multe ori părinţi care se plâng de luxul în care trăiesc alţii în timp ce abia i-au cumpărat fiicei lor o rochie scumpă. Ce mai poţi spune unor asemenea oameni, care văd paiul din ochiul altuia, fără să vadă bârna din ochiul lor? Nu poţi să le răspunzi decât un singur lucru: dacă îţi displace atât de mult luxul, de ce cedezi ispitei de a-i cumpăra fiicei tale rochii scumpe, numai din orgoliu? In loc să te plângi, începe prin a-ţi îmbrăca mai simplu copiii. In acest fel, poate că şi alţii îţi vor urma exemplul, iar ei vor fi urmaţi la rândul lor de alţii. In acest fel, treptat, articolele de lux vor dispărea complet din magazine, căci nu le va mai cumpăra nimeni. Cum poţi să ceri ca alţii să devină mai buni dacă nu poţi deveni tu însuţi mai bun?

Mulţi negustori se plâng de taxele şi impozitele pe care le plătesc, dar nu-şi dau seama că ei înşişi au inventat această plagă guvernamentală, taxându-şi de multe ori clienţii pentru a obţine profituri uriaşe. Dacă cineva îşi exploatează fără ruşine semenii, cum le poate cere el guvernanţilor să facă ceea ce nu face el însuşi? De altfel, vă avertizez: voi aranjaţi întotdeauna lucrurile astfel încât să vă maximizaţi plăcerea personală, iar Eu aranjez întotdeauna guvernele pe care le meritaţi (şi care respectă exact modelul impus de voi). Guvernul nu face altceva, la scară mare, decât ceea ce faceţi

voi la scară mică. Cine le impune fraților lor cele mai mari taxe dacă nu comercianții? Sper să înțelegeți din aceste cuvinte că singurii responsabili pentru problemele oamenilor sunt ei înşişi. De aceea, toate motivele acestor plângeri vor rămâne până când cei care le cauzează se vor schimba.

La fel, proprietarii de case din marile oraşe se plâng de impozitele pe locuințe şi terenuri, dar dacă un chiriaş întârzie cu plata chiriei, ei îl dau pe loc în judecată, după care îi pun poprire pe bunuri şi în final îl evacuează. Aşa se explică de ce cresc continuu impozitele pe case şi pe terenuri, şi ele vor continua să crească atât timp cât va fi necesar, adică până când inimile proprietarilor se vor înmuia şi ei vor învăța să le dea inclusiv săracilor câte o cameră în casa lor, fără să le perceapă nici un fel de plată.

Toate aceste pedepse sunt absolut necesare, şi vă asigur că ele vor deveni din ce în ce mai drastice. De altfel, dacă nu sunteți mulțumiți cu solul liniştit al acestui Pământ, pe care cresc atâtea fructe, nu aveți decât să plecați pe mare, pentru a învăța care este diferența între linişte şi furtună. Dacă valurile mării agitate nu vă înghit cu totul, ba chiar vă place acolo, puteți rămâne pe mare. Dar Eu vă spun: Pământul ce) solid este mult mai liniştit, căci el nu poate fi schimbat cu una cu două, la fel cum cuvintele lui Dumnezeu rostite din vechime nu pot fi inovate, rămânând la fel de actuale şi astăzi. Grația lui Dumnezeu se găseşte pretutindeni pe Pământ, pentru toți cei care o caută. Cât despre cei care nu sunt interesați de grația Mea, ci doar de schimbări şi inovații, motivați în principal de dorința de a fi mai presus ca alții în poziție socială sau în proprietăți, ei nu au decât să se închine Diavolului, căci în cer nu se va găsi nimeni care să verse măcar o lacrimă pentru ei.

Să vorbim acum de plângerile referitoare la preoți. Nici acestea nu ajung deloc la urechea Mea, căci Eu am aranjat astfel lucrurile încât oricine doreşte, să poată avea acces liber la Cuvântul Meu.

După cum vedeţi, pentru Mine nimic nu are valoare, cu excepţia unei inimi pure, pline de iubire, şi a credinţei în Mine. Cine nu este satisfăcut cu acest lucru şi pentru care cuvântul unui predicator este mai important decât cuvintele rostite de Mine nu are decât să rămână în orbirea sa, pe care o merită cu vârf şi îndesat. Cât despre cei pentru care un lăcaş de cult luxos, construit cu bani mulţi, este mai important decât o inimă pură (singurul templu real al Duhului Sfânt), aceştia nu au decât să se ducă şi să se roage acolo.

Cum ar putea toate catedralele din lume să slujească slavei Mele? Cât timp am stat pe pământ, Eu nu am căutat gloria deşartă, ci doar credinţa şi iubirea. Transformarea Mea - singurul Dumnezeu etern, adevărat şi viu - într-un idol reprezintă pentru Mine o atrocitate, căci Eu nu doresc să fiu adorat decât întru spiritul şi adevărul care sălăşluiesc în inima curată a oamenilor.

Adevărata adoraţie constă în recunoaşterea Mea ca Dumnezeu şi Părinte, în iubirea Mea mai presus de orice şi în respectarea poruncii de a vă iubi semenii. O catedrală nu poate contribui cu nimic la slăvirea Numelui Meu, căci ea nu arată cine sunt Eu, ci doar de ce sunt capabili oamenii, în aroganţa şi nesăbuinţa lor.

Cel care îmi admiră cu adevărat puterea şi măreţia ar trebui să meargă în Natură şi să privească soarele, luna şi stelele. Acolo veţi găsi suficiente argumente pentru a recunoaşte omnipotenţa lui Dumnezeu. In locul statuilor şi picturilor din catedrale, veţi găsi oameni reali, vii, şi alte creaturi fascinante. In locul ornamentelor, puteţi admira pădurile seculare şi pajiştile magnifice, care vorbesc de la sine despre măreţia, slava şi înţelepciunea Creatorului etern. Această contemplare poate înălţa uşor inima omului până la adevărata slavă a lui Dumnezeu. Deşi înţelepciunea este întotdeauna victorioasă asupra prostiei, nu trebuie să credeţi însă că oamenii proşti vor dispărea; acest gen de oameni vor continua să existe atât timp cât va exista iadul. Mulţi se

întreabă de ce permit Eu atâtea atrocităţi şi de ce nu distrug străvechea idolatrie cu fulgerele şi trăznetele cerului. De vreme ce am procedat astfel în timpurile de demult, de ce nu mai repet acest lucru şi astăzi? Dar Eu vă spun: lăsaţi grâul să crească, şi va veni timpul recoltei. Cine cunoaşte eternitatea nu se simte niciodată presat de timp. Numai proştii se simt încolţiţi de timp; cei înţelepţi ştiu să aştepte, la fel cum ştiu la ce porţi să bată.

66, Ceremoniile ecleziastice

La ce folosesc toate aceste biserici pline de obiceiuri idolatre şi care impun respectarea a tot felul de practici stupide de asceză? Cel mai înţelept lucru pe care îl puteţi face este să lăsaţi curentul să curgă; când va ajunge la ocean, el se va abandona de la sine. Este o prostie să încerci să înoţi împotriva curentului, căci cu cât te opui cu mai multă putere valurilor, cu atât mai mare va fi rezistenţa pe care o vor opune ele. Cel mai bine este să te laşi în voia lui, detaşându-te în inima de el şi de direcţia în care curge, şi căutând acolo calea sigură către adevăr.

Ca simpli indivizi, ar fi o nebunie să vă opuneţi unor instituţii care s-au impus de-a lungul secolelor, devenind adevărate norme sociale. Ar fi ca şi cum un singur soldat s-ar lupta cu o mie de duşmani: ce ar putea face el împotriva atâtor inamici? Acelaşi principiu se aplică şi celor care încearcă să se opună unei ordini instaurate de foarte multă vreme. Chiar dacă ceea ce crede este corect, ce poate face el împotriva unei majorităţi oarbe şi surde?

Eu nu privesc niciodată exteriorul unui individ, ci Mă uit numai în inima lui; de aceea, orice creştin cinstit poate Participa liniştit la un serviciu divin, într-o casă de rugăciune.

Dacă Mă poartă cu adevărat în inima lui, nu i se va întâmpla nimic rău.

Cine se plictiseşte însă de serviciul divin ar trebui să rămână afară, căci nimeni nu este forțat să ia parte la el. De altfel, chiar dacă s-ar simți forțat, tot ar fi mai bine pentru el să ia parte la serviciul divin decât să bântuie prin tot felul de locuri de distracție în zilele sfinte, sau să facă afaceri, ori să pună la cale tot felul de intrigi, şi aşa mai departe.

Dacă nu vă place predica preotului, ascultați cel puțin versetele din Evanghelie pe care le citeşte acesta. înțelegerea şi aplicarea lor este suficientă pentru a atinge viața eternă. Aşadar, nu aveți nimic de pierdut dacă intrați într-o casă de rugăciune; în schimb, puteți descoperi acolo ceva cât de mic care vă poate aminti de Mine. Cât despre cei care resping cu ură această idolatrie, nici aceştia nu au nimic de câştigat, ci numai de pierdut, ceea ce Mă conduce la întrebarea: la ce le foloseşte?

Cât timp am stat pe pământ, templul din Ierusalim era exclusiv un templu al idolatriei. Puteai să-l consideri orice, dar nu o casă a Iui Dumnezeu. Şi totuşi, Eu, Iehova, nu am interzis nimănui să viziteze templul sau să-şi aducă ofrandele. Am predicat Eu însumi foarte des în templu, şi acolo am iertat-o pe femeia adulteră de păcatele ei. Mu le-am interzis nici adepților Mei să viziteze templul. Aşadar, de ce ar trebui să vă simțiți iritați la gândul de a merge într-o casă de rugăciune? Cine intră într-o biserică într-adevăr în Numele Meu, poate fi sigur că Eu voi fi cu el. Şi atât timp cât Eu rămân acolo, poate rămâne şi el.

De altfel, nimeni nu ar trebui să-Mi ceară să lovesc cu fulgerele şi trăznetele din cer, căci numai Eu ştiu când este timpul pentru acest lucru.

Fenomenul acesta al ceremoniilor ecleziastice va dura atât timp cât oamenii vor fi dispuşi să-l tolereze. Cine se simte satisfăcut nu are decât să participe la ele, dar în ochii Mei el rămâne un om lipsit de minte.

Cine Mă caută însă sincer, Mă va găsi, în orice circumstanțe. Eu îl voi accepta, iar el va rămâne preferatul meu, în fața tuturor celor lipsiți de minte. Deocamdată nu fac nimic pentru a schimba această stare de lucruri, pentru că ea este unanim acceptată, iar faptul că o tolerez nu arată altceva decât că are o importanță minoră pentru Mine.

Există însă oameni care Mă iubesc cu adevărat mai presus de orice, iar aceştia înseamnă mai mult pentru Mine decât întreaga lume. Aceştia se vor bucura de toată splendoarea grației Mele, în timp ce restul lumii nu va primi decât fărâmiturile. (Jn singur individ poate însemna mai mult pentru Mine decât o întreagă lume plină cu proşti. De câte ori este cosită iarba, fără să dispară? Cum este posibil acest lucru? Simplu: pentru că ea creşte la loc. La fel se întâmplă şi cu proştii acestui Pământ, care preferă să rămână astfel.

67. Visele şi interpretările lor

în acest capitol vă voi prezenta câteva tipuri de vise, ale unor oameni buni, dar şi ale unor oameni răi, care îşi au originea fie în cer, fie în iad. Este important să dețineți informații corecte în legătură cu aceste fenomene, ca să ştiți ce trebuie să faceți în cazul în care vi se vor întâmpla.

Există multe tipuri de viziuni. Cele mai comune şi mai cunoscute sunt visele nocturne. Se pune întrebarea: cine este cel care visează şi ce reprezintă imaginile din vis?

în timpul somnului obişnuit, singurul care visează este sufletul. Aceste vise nu sunt altceva decât imagini haotice create de suflet din propria sa imaginație. Imaginile de acest fel nu au nici o ordine, fiind similare cu cele dintr-un caleidoscop care se schimbă odată cu fiecare mişcare şi care nu se repetă niciodată identic.

Motivul pentru care apar asemenea imagini circumstanțiale şi haotice este că sufletul nu se află în contact cu lumea exterioară, dar mai ales cu spiritul său. Acest tip de viziuni nu-i folosesc la nimic sufletului, decât în măsura în care acesta îşi poate da astfel seama de starea în care se află.

Dacă vă propuneți să vă aduceți aminte toate visele pe care le-ați avut şi faceți o sinteză a lor, puteți obține astfel o imagine destul de clară a stării în care se afla sufletul dumneavoastră: care sunt principalele sale dorințe, aspirații, elementele din care este alcătuit, inclusiv cum va arăta el atunci când se va desprinde definitiv de învelişul său trupesc. Aceste vise sunt în întregime produsul imaginației sufletului, nefiind provocate nici de spirite iadului, din de cele din cer. Sufletul îşi aminteşte mai mult sau mai puțin de ele, după care le uită complet. în cazul oamenilor obişnuiți, ele depind întru totul de alcătuirea corpului lor vital. Dacă acesta este mai înclinat către suflet, omul îşi poate aminti aproape orice vis. Dacă este mai înclinat către corpul fizic, el nu îşi va aminti aproape deloc visele. Acesta este de regulă cazul oamenilor cu înclinații senzuale şi materiale.

Nu la fel stau lucrurile în ceea ce priveşte visele lucide, care sunt percepute foarte intens de visător, ca pe o realitate vie. Atunci când se trezeşte, lui îi este foarte greu să-şi dea seama dacă a trăit un vis sau o realitate. Aceste viziuni nu sunt vise ale sufletului, ci sunt provocate de spiritele din jurul acestuia. Dacă spiritele sunt malefice, omul se trezeşte absolut epuizat, fizic şi psihic. Dacă sunt spirite bune, omul se trezeşte regenerat fizic şi într-o stare de mare bună dispoziție

psihică.

Ambele tipuri de vise sunt permise

exclusiv pentru

beneficiul sufletului, şi niciodată în detrimentul acestuia. In cazul viziunilor teribile el primeşte de multe ori avertismente necesare, iar în cazul celor pozitive găseşte puterea de care are nevoie. Motivul pentru care aceste vise sunt atât de clare constă în faptul că spiritele eliberează corpul vital a'

visătorului de învelişul său fizic, conectându-l la suflet. Aflat în această stare, sufletul are o senzație de naturalețe, căci se află în fuziune cu corpul său vital, acceptând şi reținând prin intermediul simțurilor acestuia imaginile cele mai puternice şi mai semnificative ale visului.

Viziunile somnambulilor şi ale mediumilor, la fel ca şi cele care apar în timpul anesteziei, fac parte din această categorie. Aceste viziuni interioare au o anumită ordine şi semnificație, căci sufletului i se spune întotdeauna adevărul de către spiritele din jurul lui. De multe ori, el poate avea acces la evenimente care se vor petrece în viitor, lucru care poate fi realizat foarte uşor de către spirite, care cunosc ordinea lucrurilor şi succesiunea cauză-efect, întrucât chiar ele sunt cele care generează această ordine.

Aceste viziuni au aşadar o valoare mai mare decât primele. Totuşi, ele nu trebuie considerate ca un destin inexorabil, aşa cum credeau cândva păgânii. Omul nu trebuie să uite niciodată că dispune de un liber arbitru. Dacă doreşte cu adevărat să trăiască o altă realitate decât cea pe care i-au arătat-o în vis spiritele, el se poate orienta către Mine. Prin grația Mea, destinul său se poate schimba, direct proporțional cu credința sa. Eu sunt singurul care poate schimba cursul lucrurilor, într-o singură clipă. De aceea, nu trebuie să fiți îngrijorați de aceste viziuni, care se petrec destul de frecvent: dacă sunt pozitive, nu aveți motive de îngrijorare, iar dacă sunt negative, ele pot fi schimbate. Desigur, în cazul celor care cred în ele mai mult decât în Mine, ele devin un destin imuabil, conform principiului: „Facă-se voia ta!"

Matura umană este atât de slabă încât acceptă imediat orice evenimente viitoare pe care i le reveleează visele. De altfel, oamenii înşişi şi-au creat un set de reguli pentru ca lucrurile să se petreacă exact ca în visele lor. Aceste interpretări subiective ale viselor, şi consecințele lor, sunt la fel de stupide ca şi cei care le-au inventat. De pildă, se consideră că apa din vis simbolizează moartea unei rude sau

a unei cunoştinţe. Focul semnifică o minciună sau o bucurie. Pâinea, bălegarul şi visele legate de nunţi sunt interpretate ca o moarte în familie. Albinele indică iminenţa unui incendiu, în timp ce furnicile simbolizează o inundaţie, sau anumite motive de îngrijorare. Lăcustele, greierii şi păsările sunt interpretate ca semne de război, ca să nu mai vorbim de visele despre câştiguri la loterie. Aceste imagini sunt produse de sufletul însuşi şi nu indică altceva decât starea haotică în care se află acesta, nicidecum nişte evenimente viitoare.

Credinţa în aceste interpretări ale viselor este cu adevărat malefică. Ea poate face mult rău sufletului, care este de multe ori dispus să renunţe la credinţa în Mine de dragul acestor interpretări stupide.

Deşi acest gen de vise simple aparţin în întregime sufletului, oamenii slabi de minte consideră că ele sunt generate de spiriduşi răutăcioşi. Aceştia pătrund în trup şi generează viziunile, după care conving sufletul de adevărul lor, deşi ele nu reprezintă altceva decât imaginaţia lor maliţioasă.

V-am relatat toate aceste lucruri ca să ştiţi pe viitor cum trebuie să priviţi visele, dar şi viziunile reale, despre care vom discuta mai în detaliu într-un capitol viitor. Orice fenomen are un scop şi o raţiune corespondentă, care nu au însă nimic de-a face cu imaginaţia debordantă şi cu prostia.

68 & 69. Superstiţiile

Un al treilea tip de viziuni se nasc din convingerea profund superstiţioasă că anumite evenimente naturale au o legătură profetică cu ceea ce se va petrece în viitor. Cred că nu vă sunt străine aceste prostii şi diferitele ritualuri pe care le pun la cale unii oameni pentru a afla ce le rezervă viitorul.

Primele aiureli la care doresc să fac referire sunt

calendarele, concepute de unii oameni care, fără nici cea mai mică cunoaştere şi deseori în cea mai ridicolă manieră cu putinţă, încearcă să prezică vremea pentru fiecare zi a noului an. Foarte importante sunt în aceste calendare aşa-zisele zile critice. Cine este însă Domnul vremii, Eu sau aceste zile critice? Chiar credeţi că îmi lipseşte cu totul înţelepciunea, astfel încât să stabilesc anticipat anumite zile critice în funcţie de care vremea va evolua într-un sens sau în altul?

Oamenii judecă vremea în funcţie de aceste zile critice, dar nu cunosc zilele critice ale inimii lor, care le pot revela cum va fi vremea în viitoarea lor viaţă eternă. Ei ar fi mult mai aproape de adevăr dacă şi-ar observa inimile şi dacă ar încerca să înţeleagă furtuna sau zilele frumoase din sufletele lor. De altfel, vremea proastă din inima lor se datorează de multe ori chiar acestor zile critice pe care le stabilesc ei înşişi, unele pentru joacă, pentru mâncare şi băutură, pentru plăceri carnale, urmate de zile de odihnă şi lenevie, de tristeţe, de melancolie, etc.

Dacă oamenii ar ţine cont de aceste zile critice, nenumăratele furtuni, ploaia şi grindina, fulgerele şi trăznetele, ninsorile abundente şi gheaţa din inima lor nu s-ar mai produce. Dacă sufletul ar trăi constant într-o vreme senină, spiritul şi-ar putea părăsi în sfârşit mica sa cămăruţă, ieşind în lumea liberă a inimii şi proclamând ziua critică a vieţii eterne. Atâta vreme cât respectivele zile critice vor continua să provoace însă asemenea fenomene „meteorologice" negative în sufletul oamenilor, aceştia vor rămâne ceea ce sunt la ora actuală, simple animale, care cu greu vor putea fi acceptate în cer.

Există şi oameni care cred în cei care pot influenţa vremea, pe care îi consideră un fel de vrăjitori sau de magicieni negri. Aceştia scriu tot felul de texte stupide, pe care le comercializează sub titlul „Remedii pentru vreme". Pe primul loc între factorii care pot alunga vremea rea sunt considerate aşa-numitele mise pentru schimbarea vremii,

oficiate de preoţii romano-catolici. Un alt remediu sunt aşa-zisele binecuvântări ale câmpurilor, efectuate fie de preoţi locali, fie de călugări cerşetori, ale căror binecuvântări sunt considerate mult mai eficiente. Un al treilea remediu, aplicat cu deosebire pentru alungarea furtunilor violente, constă în sunarea clopotelor pentru furtună, însoţită uneori de focuri de armă trase cu praf de puşcă binecuvântat, arderea mugurilor de salcie, aprinderea unor lumânări binecuvântate, sau chiar ridicarea unor cruci pentru vreme rea, despre care se crede că alungă vrăjitoarele care aduc vremea rea.

La câte aberaţii nu se pretează oamenii, uitând cu desăvârşire că singurul care poate influenţa vremea este Dumnezeu, şi unicul lucru pe care îl pot face ei pentru a avea parte de o vreme bună este să se roage Tatălui Ceresc!

Toate aceste superstiţii au consecinţe dintre cele mai neplăcute, căci ele îi determină şi pe cei care mai au încă o inimă bună să îşi piardă credinţa în Dumnezeu, iar aceasta este o influenţă a iadului, care pune astfel stăpânire pe minţile oamenilor naivi. Mai mult ca oricând, în ziua de astăzi naţiunile au nevoie de lumină, nu de întuneric. De altfel, la momentul potrivit, Eu însumi voi aprinde lumina de care au nevoie naţiunile, care vor şti să le mulţumească atunci cum trebuie celor care au răspândit cu atâta osârdie întunericul.

Un alt tip de superstiţie care intră în această categorie se referă la aşa-zisele semne ale norocului sau ghinionului, la care toţi oamenii sunt atenţi, dar mai ales cei de credinţă romano-catolică. Aceste simboluri aberante au o influenţă incredibilă asupra oamenilor, de la cei din înalta societate şi până la ultimul ţăran. Ele nu sunt altceva decât o moştenire rămasă de la păgâni, propagată de anumite spirite care au trăit pe vremea păgânismului, care nu sunt suficient de corupte pentru a face cu adevărat parte din iad. Ele pot cutreiera destul de libere Pământul, fiind lăsate să acumuleze cunoştinţe, în speranţa că vor progresa şi că vor deveni fiinţe umane mai bune. Ele se alătură anumitor oameni, se

ataşează de trupurile lor şi influenţează sufletele, care ajung să creadă astfel în asemenea aberaţii. Din fericire, mai sunt destui oameni care îşi dau seama că aceste credinţe nu pot avea la bază adevărul. Chiar şi aceştia pot rămâne însă cu anumite îndoieli, neştiind dacă nu cumva ele conţin măcar un sâmbure de adevăr. Un creştin adevărat nu ar trebui să aibă asemenea îndoieli.

Un instrument mult mai malefic de revelare a viitorului sunt cărţile de ghicit. Acest joc nefast a adus multă nefericire oamenilor. De aceea, sfatul Meu este să îi evitaţi pe aceşti ghicitori, căci ei sunt înconjuraţi de tot atâţia demoni câte cărţi de joc au. Chiar dacă predicţiile lor se adeveresc, acest lucru devine posibil numai cu ajutorul spiritelor rele. Aşadar, dacă nu doriţi să deveniţi prizonieri ai iadului, evitaţi aceşti profeţi mincinoşi.

Mai nou, se încearcă ghicirea viitorului cu ajutorul mediumilor. Dacă un medium este adus în stare de transă de un hipnotizator, el ar trebui lăsat să reveleze numai acele informaţii pe care doreşte să le dezvăluie în mod voluntar. El nu ar trebui forţat să vorbească, întrucât această forţare este foarte dăunătoare pentru sănătatea sa. Sfatul Meu este să aşteptaţi cu răbdare până când mediumul începe să vorbească de la sine. Puteţi pune întrebări, dar numai atunci când nu desluşiţi cu claritate cuvintele pe care le rosteşte.

Explorarea mediumică prin plasarea mâinilor pe trupul celui aflat în transă nu trebuie executată decât de către credincioşi asupra altor credincioşi. Ori de câte ori un hipnotizator orgolios, cu pretenţii ştiinţifice, induce o stare de somn magnetic unei alte persoane printr-o manipulare artificială, cu scopul de a obţine anumite informaţii sau rezultate ştiinţifice, puteţi fi siguri că acest hipnotizator este un demon. De altfel, ar fi chiar mai benefic pentru medium să fie posedat de un demon adevărat decât de un asemenea hipnotizator lipsit de conştiinţă şi de Dumnezeu.

Vă spun toate acestea ca să ştiţi ce aveţi de făcut în cazul

în care vă veți confrunta vreodată cu o asemenea situație. Eu voi binecuvânta orice hipnotizator care își plasează mâinile pe un bolnav, în Numele Meu, în dorința de a-l vindeca. Cât despre făcătorii de miracole şi ghicitori, aceştia ar face bine să se ferească de Mine.

în plus, ar trebui să-i avertizați pe cei capabili să reveleze cu adevărat viitorul, prin asemenea mijloace corecte, să nu facă acest lucru decât în cazul oamenilor maturi, care pot evalua cu discernământ informațiile primite pe această cale. Predicțiile foarte clare despre viitor sunt nu numai extrem de dăunătoare pentru orice suflet, dar sunt şi un nonsens, căci nu există un viitor predeterminat, acesta fiind influențat de liberul arbitru al omului.

Eu am dăruit fiecărui om un spirit liber. De aceea, fiecare dintre voi aveți datoria să faceți toate eforturile pentru a trăi renaşterea spirituală. Cine a renăscut întru spirit poate cunoaşte viitorul fără nici un pericol. Câtă vreme acest lucru nu s-a petrecut însă, nu se poate vorbi de un „viitor" pentru o asemenea ființă umană. Mai presus de orice, căutați împărăția lui Dumnezeu, şi toate celelalte vor veni de la sine.

70. Împărăția lui Dumnezeu şi renaşterea spirituală

Mulți oameni îşi spun: „Nu e nimic rău în a căuta împărăția lui Dumnezeu, dar nu înțelegem de ce este atât de greu de găsit această împărăție şi de ce nu există o singură biserică sau congregație creştină care să prezinte calea sigură de a ajunge la aceasta". Biserica romană susține: „Eu sunt singura cale!" La fel fac însă şi celelalte biserici. Din păcate, cine merge pe calea descrisă de aceste biserici descoperă de-a lungul ei tot ce îşi poate imagina vreodată, mai puțin promisa Împărăție a lui Dumnezeu.

Iată care este răspunsul Meu la această dilemă: dacă cineva caută o vreme prea îndelungată un obiect prețios, el sfârşeşte mai devreme sau mai târziu prin a-şi întrerupe căutarea. Dar a cui vină este? Eu vă spun: este vina celui care caută, de vreme ce caută împărăția lui Dumnezeu acolo unde nu poate fi găsită, şi nu o caută acolo unde poate fi găsită. Scriptura afirmă cu claritate că împărăția lui Dumnezeu nu are nimic de-a face cu splendoarea exterioară, neputând fi găsită decât în inima omului. Piatra ei unghiulară este Christos, unicul Dumnezeu şi Domn al cerului, deopotrivă temporar şi etern, în spațiu şi în infinitate. Inima omului trebuie să creadă în El şi să-L iubească mai presus de orice, în plus, aspirantul la împărăția lui Dumnezeu trebuie să-şi iubească semenii la fel de mult ca pe el însuşi.

Când omul respectă cu sfințenie această poruncă simplă în inima sa, se poate spune că el a descoperit deja împărăția lui Dumnezeu. Odată atins acest nivel, el nu mai trebuie să se preocupe de lucrurile de care are nevoie, căci toate i se vor da de la sine. Dacă el are nevoie de înțelepciune, aceasta i se va da, exact în proporția de care are nevoie. Dacă el are nevoie de un ajutor din exterior pentru a-şi continua viața pe pământ, el va primi ajutorul la momentul potrivit, în proporția cuvenită. Dacă are nevoie de anumite puteri speciale pentru o ocazie particulară, le va primi. Pe scurt, va fi tot timpul susținut şi ocrotit. Dacă va avea nevoie să ştie o limbă străină într-o anumită împrejurare, aceasta i se va revela instantaneu. Iar dacă va dori să vindece pe cineva drag, nu va avea nevoie decât de două lucruri: de invocarea Numelui Meu şi de mâinile sale.

Atât timp cât se va afla în trup, nici un om de pe acest pământ nu va putea beneficia însă simultan şi în orice moment de toate aceste avantaje, chiar dacă va fi renăscut întru spirit. Ele îi vor fi acordate numai atunci când îi vor fi cu adevărat necesare. La fel ca orice altă ființă umană, şi un om renăscut spiritual va trebui să se îndrepte către Mine atunci când

doreşte să primească ceva, aşa cum Eu însumi, pe vremea când eram întrupat, nu am putut face orice aş fi dorit, fiind nevoit să împlinesc misiunea pentru care M-a trimis Tatăl.

Evident, Tatăl era în Mine, la fel cum Eu sunt în El. El era însă Spiritul lui Dumnezeu ca Părinte al Eternităţii, în timp ce Eu eram (aşa cum sunt şi astăzi) sufletul Lui. Acest suflet posedă propria sa cunoaştere şi propriile sale capacităţi, fiind Sufletul tuturor sufletelor, cel mai înalt şi mai perfect între toate. Cu toate puterile sale, acestui suflet nu i s-a permis să facă orice dorea, fiind - aşa cum spuneam - nevoit să împlinească misiunea pe care i-a trasat-o Cel din care s-a născut. De pildă, atunci când acest suflet şi-a dorit să-i fie luată cupa amară de ia gura lui, Cel care se afla în el 1-a silit să bea cupa. Cât timp am fost întrupat, sufletul Meu nu a făcut altceva decât ceea ce i-a ordonat Cel care se afla în interiorul lui.

De aceea, nu trebuie să vă imaginaţi că un om renăscut întru spirit este un fel de făcător de miracole, care nu mai pridideşte cu minunile. La fel, nu trebuie să credeţi că el are un halou auriu în jurul capului, aşa cum sunt ilustraţi sfinţii în icoane. După moartea sa fizică, nu vor fi neapărat semne miraculoase, precum cele de care fac atâta caz preoţii, în special cei din biserica romano-catolică, în legătură cu cei pe care i-au decretat chiar ei sfinţi. Nici nu poate fi vorba de o prezervare a corpului lor, care va intra în putrefacţie la fel ca trupul oricărui om obişnuit. De altfel, orice om de bun simţ se poate întreba la ce ar folosi acest miracol. Cu ce ar fi mai binecuvântat spiritul celui plecat dintre voi, fie el şi renăscut a doua oară, dacă trupul rămas pe pământ ar fi înzestrat cu o asemenea însuşire miraculoasă, dar lipsită de orice logică? Nu, oamenii care au descoperit împărăţia lui Dumnezeu nu au asemenea caracteristici. Pe de altă parte, graţia Mea se revarsă prin intermediul lor ori de câte ori acest lucru se dovedeşte necesar.

La fel, nu trebuie să vă imaginaţi că un om născut a doua oară, care trăieşte în împărăţia lui Dumnezeu, este un fel de

călugăr, complet mort din perspectiva lumii exterioare (materialistă), fiind ocupat numai cu rozarii, slujbe, litanii, posturi, condamnarea celor păcătoşi, sau care îşi contemplă viitorul mormânt cu amuzament şi detaşare. Toate acestea nu sunt semne ale renaşterii interioare; dimpotrivă, ele sunt semne ale întunericului interior în care încă se mai zbate fiinţa. Lumina celui renăscut nu mai cunoaşte partea întunecată a vieţii, căci ziua este eternă în interiorul lui.

Mormântul şi sicriul nu sunt în nici un caz semne ale celui renăscut, care trăieşte în împărăţia lui Dumnezeu, căci în această împărăţie nu există morminte, nici sicrie, pentru simplul motiv că nu există morţi. Acolo nu veţi găsi decât învierea şi viaţa eternă. Omul renăscut trăieşte continuu în spiritul său şi nu meditează asupra pierderii trupului său, la fel cum nu contemplă niciodată moartea, care nu înseamnă pentru el mai mult decât înseamnă pentru voi dezbrăcarea unei haine, seara. Aşa se explică de ce moartea nu mai există pentru omul renăscut. Cu siguranţă, această atitudine faţă de moarte este un semn minunat care indică renaşterea spirituală, dar el nu este niciodată afişat în exterior şi public, ci numai în interiorul omului.

La fel se petrec lucrurile şi cu celelalte semne ale renaşterii; ele nu pot fi recunoscute în exterior decât în anumite situaţii speciale, când este cazul. Astfel, cine are darul profeţiei va primi informaţii legate de viitor, dar numai atunci când este cazul şi numai după ce Mi se va adresa Mie, căci Eu sunt singurul profet. Când Eu voi aşeza cuvintele în inima şi pe limba lui, el va rosti profeţii; în caz contrar, el va vorbi la fel ca orice alt om. Exact la fel se petrec lucrurile şi cu celelalte daruri excepţionale cu care sunt înzestraţi cei renăscuţi întru spirit.

Oamenii care au trezit al doilea simţ al văzului[25] nu trebuie consideraţi ca făcând parte din categoria celor renăscuţi întru

25 *Vederea astrală inferioară.*

spirit numai pentru că au această calitate, care nu este altceva decât o consecință a sensibilității lor nervoase. Prin intermediul corpului vital, sufletul lor transferă cu uşurință imagini din împărăția sufletului la nivelul corpului lor fizic. Cei care au un sistem nervos foarte puternic nu sunt de regulă capabili de aşa ceva. Pe scurt, nu este vorba neapărat de ceva bun, după cum nu este vorba nici de ceva rău. Este mai degrabă un fel de boală trupească ce se declanşează în urma unor incidente (de multe ori neplăcute) în timpul vieții pământeşti a celui în cauză. Astfel, o stare prelungită de tristețe, de frică, un şoc puternic, şi alte evenimente similare, pot declanşa acest fenomen. De asemenea, există anumite mijloace artificiale care au acelaşi rezultat, precum hipnoza, beția şi drogurile halucinogene.

Reafirm aşadar cu tărie că al doilea simț al văzului nu este un semn al renaşterii spirituale, lucru demonstrat inclusiv de faptul că aceşti oameni văd deseori imagini haotice şi incoerente, care nu au un conținut ordonat.

Explicația este simplă: sufletul lor nu este conectat încă la spiritul lor. Ei nu pot explica ceea ce văd, întrucât nu au o interpretare structurată a lumii de dincolo. în schimb, cei născuți a doua oară au o viziune foarte clară şi perfect structurată asupra chestiunilor spirituale, ceea ce dovedeşte profunda lor ancorare în acea dimensiune. Acesta este aşadar un alt semn al renaşterii spirituale, marcând o mare diferență față de persoanele care au simple viziuni din lumea de dincolo. Repet: nu trebuie să vă aşteptați la tot felul de minuni copilăreşti ca urmare a renaşterii întru spirit, ci doar la roadele naturale ale unui spirit sănătos şi ale unui suflet echilibrat, aflat în contact permanent cu spiritul său.

Pe de altă parte, cel renăscut ştie perfect că poate realiza miracole cu ajutorul Duhului Sfânt, dar nu doreşte să epateze cu ele, motiv pentru care nu le practică decât atunci când este strict necesar, de regulă în secret.

Cât despre cei care aspiră să renască spiritual numai

pentru a primi aceste daruri miraculoase, ei pot fi convinşi că această graţie nu se va revărsa niciodată asupra lor.

Alte semne evidente ale renaşterii spirituale sunt iubirea faţă de Mine, marea bunătate a inimii şi iubirea faţă de semeni. în cazul în care ele lipsesc sau în care umilinţa nu este suficient de puternică, cele mai mari semne pe care le-ar face sau viziunile pe care le-ar avea o asemenea fiinţă nu înseamnă practic nimic. De multe ori, aceşti oameni sunt mai departe de împărăţia lui Dumnezeu decât mulţi oameni care par obişnuiţi, căci împărăţia lui Dumnezeu nu are nimic de-a face cu pompa exterioară, ci numai cu discreţia şi liniştea inimii. Cirmăriţi să înţelegeţi cât mai profund acest adevăr, şi veţi descoperi mult mai uşor împărăţia lui Dumnezeu.

Singurele viziuni absolut autentice sunt cele ale fiinţelor renăscute spiritual. Celelalte viziuni au sâmburele lor de adevăr, dar nu pot fi interpretate corect decât tot de către un om renăscut spiritual.

Nu credeţi în mesajele stupide pe care vi le adresează oamenii de lume; credeţi însă întru totul în cuvintele celor renăscuţi, căci ei nu rostesc decât ceea ce primesc de la Mine. Cât despre ceilalţi, aceştia vorbesc în funcţie de propria lor înţelegere.

Atunci când o asemenea persoană afirmă că vorbeşte în Numele lui Dumnezeu, nu o credeţi; ea vorbeşte numai pentru propriul folos, pentru a trage avantaje personale sau pentru faimă. Dacă cineva vă spune însă cu detaşare, fără nici un interes personal: „Iată ce a spus Domnul!", pe acesta credeţi-1, mai ales dacă el nu ţine cont de reputaţia celui cu care vorbeşte, căci numai fiinţele renăscute spiritual cunosc reputaţia Domnului.

Unii şi-ar putea pune întrebarea: „Oare poţi avea întotdeauna încredere în predicțiile referitoare la viitor ale unui om renăscut spiritual, sau trebuie să ai îndoieli?" Iată care este răspunsul Meu la această întrebare: „Dacă un om renăscut spiritual vă spune: ‚Faceți cutare!', faceți ce vă spune. Dacă el vă spune: ‚Se vor petrece cutare sau cutare evenimente[1], fără să precizeze însă: ‚dacă vor fi îndeplinite următoarele condiții', atunci nu-l credeți. On om cu adevărat renăscut spiritual nu va uita niciodată să adauge acest ‚dacă' condițional, căci orice viitor nu se poate petrece decât în anumite circumstanțe. Altfel spus, predicția unui eveniment viitor nu se poate petrece în orice condiții. Dacă viitorul ar fi absolut previzibil, lumea s-ar afla sub o judecată extrem de severă şi libertatea nu ar putea exista. On om cu adevărat renăscut spiritual ştie foarte bine acest lucru, şi nu va face niciodată profeții absolut certe.

Eu însumi am fost cel mai mare profet care a trăit vreodată pe pământ, dar cine ar putea dovedi că, în afara învierii Mele, am prezis ceva cu o certitudine absolută? Eu am afirmat că voi muri şi că voi învia a treia zi, dar nu am precizat niciodată ora şi ziua când se vor petrece aceste evenimente. Am prezis de asemenea a doua Mea venire pe pământ, dar am precizat cu toată claritatea că în afară de Mine (şi de cei cărora le voi revela acest lucru), nimeni nu ştie ceasul la care voi veni! Aşadar, Mi-am revelat a doua sosire, dar nu şi momentul exact al acesteia. Apropierea ei va putea fi totuşi recunoscută după semnele care o vor preceda, şi pe care le-am precizat".

Chiar şi profeții au prezis viitorul numai la modul condițional, pentru ca oamenii să nu fie supuşi judecății, dar să poată totuşi acționa, într-o deplină libertate interioară,

pentru a scăpa de anumite evenimente teribile ce urmau să se declanşeze. Astfel, ieremia a făcut anumite profeţii, după care a aşteptat ani de zile împlinirea lor, lamentându-se că aceasta nu mai vine. Ceea ce el a profeţit pentru a doua zi s-a împlinit, dar câţiva ani mai târziu. De pildă, profeţia lui referitoare la ţinerea în sclavie a poporului iudeu timp de şapte ani de către babilonieni s-a împlinit abia 23 de ani mai târziu, lona a aşteptat în zadar căderea Ninevei, lucru pe care Mi 1-a reproşat cu mânie până la sfârşitul vieţii.

Dacă oamenii ameninţaţi cu închisoarea îşi schimbă comportamentul, procedurile juridice nu mai sunt declanşate împotriva lor, chiar dacă nu toţi îşi schimbă cu adevărat comportamentul în bine. în mod similar, dacă între 100.000 de oameni există zece fiinţe virtuoase, de dragul lor le voi cruţa şi pe celelalte 99.990 de judecata teribilă. La fel, dacă găsesc 100 de oameni virtuoşi într-un milion de suflete, de dragul celor 100 îi voi cruţa şi pe ceilalţi de judecata cu care i-am ameninţat. Dacă numărul celor virtuoşi este chiar mai mare, voi desfiinţa complet tribunalul. Mai bine spus, în locul unui tribunal general, voi înfiinţa unul special, în care îi voi judeca numai pe cei mai încăpăţânaţi dintre ei. Dacă însă numărul celor buni se reduce dramatic, poporul respectiv va fi nevoit să suporte încercarea cu care l-am ameninţat, nu înainte de a primi câteva avertismente. Dacă nici acestea din urmă nu îi schimbă în bine pe oameni, pedeapsa nu va fi anulată.

Sper că aţi înţeles din cele spuse mai sus că în ceea ce priveşte profeţiile trebuie să manifestaţi o anume precauţie, pentru a discerne între cei chemaţi să facă profeţii şi cei care nu au această chemare. Oricum, nimeni nu va putea atinge renaşterea spirituală numai de dragul unei profeţii, ci doar dacă iubeşte viaţa eternă. Pe de altă parte, dacă revărs asupra unei fiinţe darul profeţiei, aceasta are datoria să nu schimbe nici măcar un singur cuvânt din cele revelate de Mine. în caz contrar, pedeapsa sa va fi pe măsură. După cum

vedeți, nu este deloc uşor să fii profet. Cine face profeții de la el, asumându-şi judecata divină, aduce un mare deserviciu umanității.

El va fi nevoit să suporte aceeaşi pedeapsă ca şi cea pe care a profețit-o fraților săi. Cine condamnă va fi condamnat; cine blestemă va fi blestemat. Cine amenință cu iadul va fi pedepsit chiar cu acesta. Cine amenință cu moartea îşi va găsi el însuşi moartea. Cine amenință cu sabia va fi executat de sabie. Iar cine amenință cu întunericul va orbi şi va trăi în beznă. Cine nu doreşte să fie condamnat ar trebui să nu condamne.

Dacă cineva vă spune că are puterea de a judeca, dată de Mine, este un mincinos pentru eternitate. Numai Eu le-am putut acorda Apostolilor şi discipolilor Mei puterea supremă de a-şi iubi semenii, din iubire pentru Mine. Acesta este spiritul Meu în inima celor renăscuți spiritual, dar şi în inimile celor care cred în Mine, care Mă iubesc şi care îşi iubesc semenii, de dragul Meu. Spiritul Meu în ființa umană este puterea acestei iubiri; de aceea, este de datoria voastră să vă iertați duşmanii din toată inima. De câte ori un om îşi iartă duşmanul întru spirit, acest păcătos este iertat în toate cerurile. Dacă duşmanul este foarte rău, iar iertarea voastră nu aduce rezultatele scontate, ar trebui să spuneți: „Fie ca Domnul să te recompenseze după faptele tale". In acest fel, respingeți păcatul, dar nu pe păcătos.

însemnă această putere o judecată? Mu, căci puterea se naşte din iubirea supremă față de aproape, care este tot una cu iubirea Mea divină. Ea nu este însă în nici un caz o judecată[26]! Am avut Eu însumi această alternativă, şi de aceea nu doresc să oblig pe nimeni să o practice. Le-am dăruit oamenilor puterea supremă a iubirii dintr-un singur motiv: ca să le fie mai uşor să se simtă ca frații, în Numele Meu. Cine ar putea confunda darul acestei puteri cu o judecată?

[26] *Adică nu este obligatorie.*

Atunci când am afirmat: „Primiți Duhul Sfânt", Eu am vrut să spun: „Primiți puterea supremă a iubirii Mele divine. Ceea ce veți desface pe pământ va rămâne astfel, şi nu va mai fi nevoie de sacrificii şi de mari preoți. Ceea ce veți lega în inima voastră şi ceea ce veți lega pe pământ, va rămâne legat şi în cer". Prin „a desface" şi „a lega" nu trebuie să înțelegeți „a ierta" şi „a pedepsi", căci desfacerea este o eliberare, iar legarea o acceptare din proprie inițiativă,

Spre exemplu, dacă un om îi este îndatorat altuia, creditorul îl poate ierta de datorie. La fel, dacă un păgân se converteşte la creştinism, creştinii din congregația locală trebuie să-l accepte imediat în grupul şi în inima lor, cu toată puterea iubirii divine. Orice creştin care crede în Mine, care Mă iubeşte şi care acceptă să fie botezat în Numele Meu are acest drept.

Cine ar putea crede că aceasta este o judecată? Oriunde există o judecată, aceasta se opune ordinii Mele. Iar cei care se supun unor tribunale religioase greşesc crezând că păcatele le sunt absolvite astfel. Cum ar putea o terță persoană să anuleze o datorie pe care cineva o are față de altcineva?

Atunci când, sub influența spiritului Meu, lacov a recomandat confesiunea reciprocă a păcatelor, acest lucru nu avea nici o legătură cu ceea ce practică astăzi preoții sub numele de confesiune (spovedanie), referindu-se mai degrabă la o recunoaştere confidențială a propriilor slăbiciuni şi greşeli în fața unui prieten şi a unui frate, pentru a primi de la acesta putere şi alinare întru spirit şi adevăr. Vă asigur că nu este nevoie de un preot sau de o consacrare de tip exorcist pentru acest lucru. Apostolatul nu este altceva decât o îndrumare frățească, nicidecum o funcție păgână, care presupune îmbrăcarea unor haine din aur, argint şi pietre prețioase, sau mai ştiu Eu ce puteri de a condamna sau de a absolvi păcatele.

în Biblie nu se pomeneşte nimic de vreo confesiune. Apostolilor, dar şi celorlalți, li s-a cerut doar să fie buni gospodari. Dacă un om slab regretă că a păcătuit, fizic sau

spiritual, împotriva unui frate care a murit şi faţă de care nu-şi mai poate cere iertare, el poate apela la o terţă parte pentru a fi ajutat şi a-şi mai reduce astfel din povara morală. Oricine acceptă să dea acest ajutor îi aduce fratelui său un real serviciu, dând dovadă de compasiune creştină, mai ales dacă îl orientează pe cel care a păcătuit către Mine. în ceea ce priveşte celelalte situaţii, niciodată o terţă persoană nu ar trebui să intervină între doi fraţi care au ceva de împărţit, sub pretextul că le absolvă păcatele. De altfel, dacă se limitează să-i condamne, fără să încerce să-i ajute cu adevărat, toate păcatele lor vor cădea asupra Iui. Acesta este unicul adevăr în ceea ce priveşte absolvirea la ordin a păcatelor.

72. Absolvirea păcatelor şi iconolatria

Unii filosofi moderni Mă consideră doar un alt filosof şi susţin că orice om are dreptul - în acord cu doctrina creştină - să absolve păcatele, de vreme ce şi Eu, care am stat la baza acestor învăţături, le-am iertat păcatele unor oameni care nu greşiseră cu nimic faţă de Mine.

Răspunsul Meu adresat acestor filosofi este similar cu cel pe care l-am dat evreilor care M-au pus în faţa femeii adultere: „Să arunce primul cu piatra cel lipsit de păcate, iar fapta sa va fi răsplătită în toate cerurile!"

Atât timp cât am fost întrupat, Eu am putut ierta păcatele oamenilor, căci Eu Însumi eram fără de păcat. A fi fără de păcat înseamnă a trăi pe nivelul suprem de umilinţă şi iubire. Oricine trăieşte pe acest nivel integrează în fiinţa lui legile lui Dumnezeu. Pentru ca puterea lui Dumnezeu să sălăşluiască plenar în fiinţa lui, toate dorinţele pe care le-a avut vreodată, chiar şi cele din copilărie, trebuie eliminate din trupul său. Abia atunci poate spune el unei alte persoane: „Păcatele îţi sunt iertate!", iar ele chiar îi vor fi iertate. Nici chiar în acest

caz nu se poate spune că omul respectiv este cel care iartă păcatele, ci doar puterea divină care sălăşluieşte în el. Aceasta este singura forță din univers care poate reconcilia inimile celor care au păcătuit unii împotriva altora, devenind astfel duşmani. Numai ea poate aduce inimile lor până la incandescență, aprinzându-le cu focul iubirii pure.

Iubirea divină distruge[27] întreaga mânie, orgoliul şi invidia. Este evident că un om nu ar putea avea niciodată o asemenea putere, ea fiind apanajul exclusiv al divinității. De aceea, orice om se poate ruga astfel lui Dumnezeu: „Doamne, iartă-mi mie păcatele pe care le-am comis împotriva fraților mei, inclusiv împotriva celor care nu mai sunt în viață şi de la care nu îmi mai pot cere iertare personal. Numai puterea Ta, Doamne, poate face acest lucru cu putință".

Atunci când oamenii nu se mai pot ierta reciproc, fie pentru că se află la o distanță prea mare unii de alții, fie din cauza morții unuia dintre ei, numai puterea lui Dumnezeu le mai poate absolvi păcatele.

Personal, nu am nimic împotrivă dacă un om i se adresează confidențial unui prieten, povestindu-i greşelile şi slăbiciunile sale, pentru a primi alinare, latā cum ar trebui să sune în acest caz sfatul unui prieten adevărat: „Dacă doreşti ca păcatele să îți fie iertate, ar trebui să te întorci către Domnul cu intenția foarte serioasă de a nu mai comite niciodată asemenea păcate. în plus, ar trebui să îți ispăşeşti păcatele comise împotriva fraților tăi printr-o căință sinceră şi prin comiterea unor fapte bune". Un asemenea confesor îmi va fi de-a pururi drag.

Evident, pentru acest lucru nu este nevoie de un preot, mai ales dacă acesta este convins că el deține puterea exclusivă şi autoritatea de a absolvi păcatele, de a-1 judeca pe păcătos şi de a i se adresa ca reprezentant direct al lui Dumnezeu în confesional. Aceşti oameni sunt nişte manipu-

---

n N.Tr. Prin sublimare.

latori ai răului şi nişte ucigaşi de suflete, căci ei împart arbitrar dreptatea în fața Porților Cerului.

Tot din această categorie fac parte şi falşii profeți, care propovăduiesc cu cea mai mare seriozitate, spunându-le oamenilor simpli: „Mergeți în pelerinaj la icoana cutare şi nu uitați să îi aduceți cât mai multe ofrande. Icoana vă va absolvi de păcate şi o mare grație divină se va revărsa asupra voastră".

Dar Eu vă spun: aceşti falşi profeți îşi vor primi răsplata justă. Ei nu ştiu (şi nu doresc să afle) că Dumnezeu nu trebuie adorat decât întru spirit şi adevăr. Toți cei care predică în acest fel, împingându-i pe oameni către idolatrie, sunt anticreştini şi falşi profeți, căci ei ucid spiritul oamenilor pe care îi învață astfel. De aceea, nu ar trebui să vizitați niciodată asemenea locuri, în care pervertirea minții este foarte contagioasă.

Să nu credeți că cineva îşi poate găsi mântuirea în aceste locuri, căci Eu sunt singurul Mântuitor, iar Eu sunt Duşmanul Etern al idolatriei de orice fel. De ce aş conferi Eu puteri miraculoase unei picturi pe lemn? Puteți fi convinşi că dacă aş conferi asemenea puteri cuiva, acesta ar fi un om cu inima curată şi dreaptă, nu un obiect neanimat.

Iconolatria creştină este o formă de idolatrie, mult mai abominabilă în ochii Mei decât cea a păgânilor din Antichitate, căci aceia nu îl cunoşteau pe adevăratul Dumnezeu. Ei erau împinşi către un asemenea comportament de nevoia lor interioară de a se apropia de forțele superioare. în schimb, oamenii din ziua de astăzi îl cunosc pe Dumnezeu şi ştiu că El este singurul Domn, dar continuă să adore picturi pe lemn. Ei pot fi comparați pe bună dreptate cu marele duşman al lui Dumnezeu[28], care îl cunoaşte şi el pe Dumnezeu, dar în loc să-L iubească şi să-L adore, înşişi urăşte şi i se împotriveşte.

Cei ignoranți vor fi iertați, căci ei nu ştiu ce fac. Cei care

[28] *Anticristul, sau Lucifer.*

văd, întrucât dispun de lumină, dar refuză să vadă, stingându-şi în mod deliberat lumina, nu vor fi însă iertaţi.

73. Credinţa activă

Cele afirmate mai sus se aplică nu doar papalităţii, ci tuturor categoriilor de preoţi şi culte. Oriunde mesajul lui Christos nu este predicat în spiritul lui real, nu poate fi vorba de o biserică adevărată, ci de falşi profeţi.

Există tot felul de secte care afirmă: „Iată, noi nu avem icoane, deci cultul nostru este cel mai pur între toate". Dar Eu le răspund: „Faptul că nu aveţi icoane nu înseamnă nimic pentru Mine. Singurul lucru care contează este viaţa trăită la unison cu Cuvântul lui Dumnezeu. Chiar dacă sunt golite de ceremonii exterioare şi sunt prezentate astfel încât să fie acceptate de raţiunea pură, învăţăturile nu înseamnă nimic dacă rămân simple teorii şi nimeni nu trăieşte în acord cu ele".

Este adevărat că cele mai mari şi mai incredibile abuzuri au fost făcute în cadrul Bisericii Catolice, dar nu se poate nega nici faptul că există în această biserică şi aspecte pozitive, căci preoţii lor predică despre iubire şi umilinţă. Dacă aţi ţine cont numai de acest unic aspect, aţi putea fi mântuiţi. Ce pot spune însă de o biserică ce nu predica decât credinţa, respingând munca activă? Scriptura afirmă cu claritate: credinţa fără muncă este moartă. Eu însumi am spus-o de nenumărate ori: „Aplicaţi Cuvântul, nu vă limitaţi să-L ascultaţi!" Este evident din aceste cuvinte că simpla credinţă nu foloseşte la nimic; ea trebuie mai întâi să devină activă, prin intermediul iubirii.

La ce ar folosi lumina soarelui pe Pământ dacă ea nu ar fi asociată şi cu căldura? La ce v-ar folosi toate aceste cunoştinţe ştiinţifice pe care le aveţi, dacă nu le-aţi găsi aplicaţii

practice? Şi la ce v-ar folosi, într-o iarnă friguroasă, simpla credinţă că un lemn arzând în sobă ar încălzi întreaga cameră?

Pe scurt, credinţa fermă, neînsoţită de lucrări active, poate fi comparată cu un om nerod care se mulţumeşte să se încălzească în gând, refuzând să aprindă soba. Credinţa înseamnă acceptarea învăţăturilor, dar acestea ghidează o-mul către o activitate specifică. Dacă cineva acceptă o învăţătură, dar nu o pune în practică, Eu îl întreb: „La ce îţi foloseşte faptul că ai acceptat învăţătura?"

De aceea, Eu prefer îndeosebi acele biserici care pun în practică. Este mult mai bine să îi dai cuiva o bucăţică de pâine decât să faci o mie de planuri despre hrănirea săracilor. Nu este rău nici să faci planuri, dar aceste planuri trebuie puse în practică, căci altfel, credinţa rămâne din nou fără substrat.

Cine doreşte să trăiască în acord cu învăţătura Mea poate face acest lucru în cadrul oricărei biserici. Principala regulă pe care ar trebui să o aplicaţi este următoarea: examinaţi tot ce oferă aceasta şi păstraţi numai ceea ce este valoros. Eu nu voi spune nimănui: devino catolic, protestant sau ortodox! Dimpotrivă, îi voi spune: rămâi ceea ce doreşti, dar fii un creştin activ, întru spirit şi adevăr! Căci orice om poate avea acces la Cuvântul pur al lui Dumnezeu, în cadrul oricărei biserici, dacă doreşte acest lucru.

Eu nu sunt un patriarh, nici un papă sau un episcop. în schimb, Eu sunt precum un Tată drept şi plin de iubire faţă de toţi copiii Săi, şi cea mai mare bucurie a Mea este atunci când vă întreceţi întru fapte de iubire. în schimb, nu-Mi face nici o plăcere să văd că vă certaţi unii cu alţii şi că fiecare dintre voi doreşte să fie mai înţelept şi mai infailibil ca ceilalţi.

împărăţia Mea este împărăţia activităţii supreme, nu o împărăţie a lenei şi inactivităţii. Eu nu i-am învăţat pe apostoli: „Staţi acasă şi meditaţi asupra învăţăturilor Mele!" Dimpotrivă, le-am spus: „Răspândiţi-vă în toate naţiunile lumii".

La fel doresc să Mă adresez tuturor celor care vor să cunoască fericirea supremă. Recolta este Întotdeauna mai mare decât numărul lucrătorilor. De aceea, este preferabil să fii activ într-un domeniu oarecare decât să ai credința cea mai pură şi să nu faci nimic. Simplul credincios nu face altceva decât să îşi îngroape talentele. Există oameni care nu cunosc aproape nimic despre Scripturi, dar care acționează conform învățăturilor acestora; ei pot fi comparați cu un gospodar care nu dispune de mare lucru, dar îşi ține casa aşa cum poate, ridicându-se deasupra multor vecini ai săi.

Din cele spuse până acum, orice om de bună credință îşi poate da seama cu uşurință ce trebuie să facă pentru a duce o viață justă, ştiind exact ce trebuie să aleagă şi ce trebuie să respingă. Cred că tot ce era de explicat în această privință a fost explicat.

Partea a treia

Luna

1. Natura şi menirea lunii

Luna este un corp ceresc mai solid decât Pământul. Fiind un copil al Pământului, ea s-a format din elementele constitutive ale acestuia. Motivul pentru care luna i-a fost dăruită Pământului constă în colectarea puterii magnetice pe care o emană acesta şi reflectarea acestei puteri înapoi către Pământ, în funcție de nevoile sale. Aşa se explică de ce orbita lunii în jurul Pământului este atât de excentrică, căci ea depinde de cantitatea mai mare sau mai mică de magnetism pe care o emană Pământul. Pe de altă parte, întrucât luna este colectorul acestei substanțe, orbita ei este determinată în funcție de nevoia Pământului pentru această substanță naturală a vieții. Aceasta este principala sarcină a lunii.

Planetele mai mici decât Pământul nu au nevoie de o lună, căci dispun de munți înalți (care îndeplinesc rolul acesteia), precum cei de pe Venus, Mercur, Marte, etc. în schimb, planetele mai mari au nevoie de mai multe luni, în funcție de cantitatea de magnetism emanată şi reflectată înapoi către respectivele planete. La fel ca şi pe Pământ, pe lună există ființe umane şi numeroase alte creaturi. Pe nici o lună nu există însă, pe partea orientată către planeta în jurul căreia se învârte, aer, apă, foc, şi celelalte ingrediente necesare vieții organice.

Luna Pământului nu este cu adevărat o „lună" decât pe partea orientată către Pământ; pe partea opusă ea nu este o „lună", ci un continent solid. Partea pe care voi o considerați „lună" nu este solidă, ci fluidă, ca un fel de spumă a oceanului foarte uşor întărită. Părțile cele mai solide apar ca nişte coline, în timp ce cele mai moi formează nişte deschizături în formă de nişe şi de cratere, orientate către interiorul corpului ceresc. într-unele din aceste crăpături există aer atmosferic, incapabil să scape, el putând fi confundat cu uşurință cu apa

daca este privit printr-un telescop foarte puternic. Cât priveşte colinele şi craterele mai puţin adânci, acestea nu conţin aer atmosferic, ci doar eter, la fel ca şi spaţiul liber dintre soare şi planete.

De aceea, această parte a lunii nu este locuită de fiinţe organice. Există totuşi locuitori şi în această zonă, dar ei au o natură spirituală. In timpul vieţii lor pe Pământ, aceşti locuitori ai lunii au fost obsedaţi de aspectele lumeşti ale vieţii, motiv pentru care au fost izgoniţi pe lună, pentru a se corecta. După o vreme foarte îndelungată, când încep să înţeleagă că preocupările lumeşti nu aduc beneficii, şi mai ales dacă îşi ascultă ghizii trimişi să le explice învăţăturile spirituale, celor care doresc să scape de pe lună li se permite să atingă o stare mai înaltă de libertate. Cei mai puţin ascultători se vor încarna însă pe partea opusă a lunii, unde viaţa se desfăşoară în condiţii demne de toată mila. Acolo, ei trebuie să se lupte nu numai cu frigul şi bezna, dar şi cu perioade de căldură insuportabilă, căci noaptea pe lună durează cât 14 zile pământeşti, şi tot atât durează şi ziua lunară. La sfârşitul fiecărei nopţi lunare, frigul devine la fel de intens ca şi la Polul Nord al Pământului. în schimb, începând de la amiază şi până la sfârşitul zilei lunare, devine atât de cald încât nici o fiinţă vie nu suportă să rămână la suprafaţa lunii.

Locuitorii umani de pe partea opusă a lunii, la fel ca şi celelalte creaturi vii, nu trăiesc la suprafaţă. Ei sunt nevoiţi să rămână închişi în locuinţele lor subterane timp de o jumătate de zi, dar şi de o jumătate de noapte. Nu există case sau oraşe, locuinţele lor fiind de fapt nişte nişe individuale în adâncurile solului lunar, în peşteri şi crevase.

Pe lună nu există copaci fructiferi, ci doar rădăcinoase, cum sunt cartofii, morcovii, sfecla, la fel ca pe Pământ. Aceste plante sunt sădite la începutul unei zile, iar la sfârşitul ei sunt deja coapte. Când se lasă seara, oamenii ies afară din cavernele lor şi recoltează plantele, pe care le duc în

locuințele lor subterane, după care se hrănesc cu ele în timpul nopții şi în ziua următoare.

Nu există decât un singur tip de animal domesticit, un fel de oaie, care reprezintă pentru aceşti oameni cam ce reprezintă renul pentru locuitorii din nordul extrem al Pământului.

în râuri şi lacuri, care abundă în interiorul lunii, există numeroase specii de animale acvatice. Pe lângă acestea trăiesc diferite specii de păsări micuțe, similare cu vrăbiile voastre, la care se adaugă o sumedenie de insecte şi alte animale care trăiesc la sol.

Aveți grijă să nu deveniți în viitor locuitori ai acestui satelit nenorocit, căci această şcoală a vieții, cu lumina ei palidă, nu este altceva decât o închisoare cumplită. Este mult mai uşor să mori de 14 ori într-o singură zi pe Pământ decât să trăieşti o zi pe lună, căci locuitorii lunari se aflã într-o stare mult mai cumplită decât cei îngropați în cimitirele de pe Pământ, care măcar nu ştiu că sunt îngropați. Locuitorii lunari trebuie să trăiască plenar conştienți în mormintele lor, fiind de multe ori îngropați în locuințele lor subterane de prăbuşiri de terenuri sau de inundații subite.

2. Fiintele urnane de pe lună

La fel ca şi pe Pământ, oamenii de pe lună sunt de două sexe. Ei au fost creați o mie de ani mai târziu decât oamenii, de către un înger autorizat de Mine. înălțimea lor atinge cu greu 60 de centimetri şi au o înfățişare care aduce mult cu cea a piticilor din miturile scandinave. Au burți proeminente, care le servesc pentru două scopuri: pe de o parte, pentru digestia hranei într-un stomac convențional, şi pe de altă parte pentru colectarea unui gaz uşor într-un al doilea

stomac, care le aduce trei tipuri de beneficii.

Mai întâi, acest gaz îi face atât de uşori, încât ei pot sări cu uşurinţă peste râuri şi lacuri. Dacă lacurile sunt de mai mari dimensiuni, ei pot pluti foarte uşor pe apă.

Al doilea avantaj constă în emiterea unor sunete ascuţite prin expulzarea acestui gaz, pentru a-şi face astfel cunoscută prezenţa unii altora în locuinţele lor subterane. De acelaşi gaz se folosesc şi pentru a vorbi, scoţând nişte sunete guturale, din plămâni, de frecvenţă foarte joasă. De altfel, locuitorii lunari detestă acest tip de vorbire, care nu este folosită decât de către acele spirite trimise aici pentru a se corecta. Când spiritul fostului pământean devine într-adevăr una cu sufletul unei fiinţe lunare, el se integrează perfect în trupul specific acestor locuitori şi renunţă la vorbire (care este specifică doar oamenilor de pe Pământ).

Cin al treilea avantaj al acestui gaz stomacal constă în încălzirea locuinţelor friguroase, în timpul nopţii, prin expulzarea sa. Cavernele în care locuiesc aceşti oameni au o formă care geamănă cu cea a unor clopote turtite, către care conduc un fel de trepte. Aerul expirat se adună astfel sub cupola respectivă, încălzind în anumite limite rezonabile locuinţa; în pius, el împiedică pătrunderea în interior a aerului excesiv de rece de afară. Aerul atmosferic pătrunde doar în cantităţi mici, absolut necesare pentru susţinerea vieţii fizice. Acelaşi rol de termoreglare îl joacă gazul stomacal şi în timpul zilei lunare, cu diferenţa că de această dată, el răcoreşte temperatura în interiorul locuinţei, nepermiţând aerului insuportabil de fierbinte de afară să pătrundă în cantităţi prea mari.

O altă particularitate a acestor fiinţe umane constă în faptul că ochii Jor îndeplinesc o dublă funcţie. Prima este întru totul asemănătoare cu funcţia pe care o îndeplinesc ochii pământenilor, şi anume aceea de a vedea. Ochii oamenilor lunari mai au însă şi o a doua funcţie, şi anume de a lumina locuinţele întunecoase de sub pământ. Acest atribut poate fi găsit şi pe Pământ la anumite animale. O altă particularitate

a oamenilor de pe lună constă în auzul lor extrem de ascuțit; ei pot auzi cu cea mai mare uşurință chiar şi cele mai mici zgomote, de la distanțe foarte mari. Din acest motiv, urechile lor au pavilioane foarte mari şi puternice.

Bărbații sunt mult mai solizi decât femeile. Dacă ar fi să comparăm puterea unui bărbat lunar cu cea a unei femei, aceasta ar fi asemănătoare cu puterea unui bărbat adult de pe Pământ comparată cu cea a unui copil de zece ani. De aceea, bărbații de pe lună se poartă cu multă gingăşie cu soțiile lor mult mai slabe; ei le poartă pe umeri, astfel încât picioarele femeilor atârnă de o parte şi de alta a gâtului lor. Dacă ați putea vizita luna, ați vedea foarte frecvent asemenea imagini, cu doi oameni care merg împreună, unul deasupra celuilalt.

Femeile nu au aproape nimic de făcut. Ele sunt hrănite de bărbați, care merg până la a le mesteca mai întâi hrana, după care o trec în gura femeii. în afara locuinței, femeia nu părăseşte gâtul bărbatului ei decât în cazuri absolut necesare, cum ar fi ultimele zile de sarcină, când sunt foarte aproape de naştere. în timpul vieții sale pe lună, o femeie nu poate avea mai mult de două sarcini, una în timpul zilei, şi alta în timpul nopții. în timpul unei sarcini ea poartă însă în pântec câte patru copii: patru băieți în timpul zilei şi patru fete în timpul nopții. Copiii pot merge imediat după naştere; băieţeii se obişnuiesc foarte rapid să poarte în cârcă fetițele. Copiii pot muri şi pe lună, la fel cum se întâmplă pe Pământ. Când depăşesc vârsta de 100 de zile lunare, ei pot fi „posedați" de spirite străine.

Toți locuitorii lunari sunt înzestrați cu a doua vedere şi sunt învățați cum să-L recunoască pe Dumnezeu de îngerii care îi ghidează interior. Aceste instrucțiuni le servesc inclusiv spiritelor umane exilate pe lună. Răul pe care aceştia şi I-au făcut singuri, devenind obsedați de lucrurile lumeşti, este astfel şters gradat, pe durata încarnării lor ca ființe lunare. Din acest motiv, oamenii care au fost nevoiți să execute un stagiu pe lună pentru a se purifica au sufletele peticite, ei fiind uşor

de recunoscut faţă de spiritele complet pure. Aceste suflete nu vor putea intra niciodată în clubul select al spiritelor pure, fiind nevoite să se comporte faţă de ele la fel cum se comportă luna faţă de Pământ (ca nişte sateliţi). Luna însoţeşte întotdeauna Pământul, dar nu se poate apropia de acesta aşa cum fac prietenii.

Singurele spirite care vor fi ghidate direct de pe lună către regiunile superioare sunt cele originare de pe acest satelit (deci nu sufletele oamenilor trimişi de pe Pământ pe lună, pentru a se reforma), care au avut întotdeauna un dezgust natural faţă de lucrurile pământeşti. Ele sunt conduse în regatul copiilor spirituali, nivelul maxim de beatitudine care poate fi atins de ele. Este imposibil ca aceste spirite să atingă un nivel superior. Din cauza atributelor lor limitate, ele nu au capacitatea de a suporta un nivel superior, la fel cum oamenii de pe Pământ nu ar putea supravieţui în eterul cel mai subtil atâta vreme cât sunt întrupaţi fizic.

Aceasta este aşadar soarta oamenilor cu înclinaţii lumeşti prea pronunţate. Cine nu renunţă în mod voluntar la lumea exterioară, din iubire faţă de Mine, nu va putea scăpa de obsesiile sale decât pe calea coerciţiei, rămânând astfel de-a pururi un sclav (căci nu şi-a folosit liberul arbitru pentru a se elibera). Cine poate considera munca forţată a unui sclav propriul său merit? Cel puţin, dacă îşi îndeplineşte sarcinile, îşi merită pâinea cea de toate zilele; de aceea, el poate trăi, căci şi-a făcut datoria, chiar dacă din obligaţie.

3. Animalele de pe lună

La fel ca şi pe Pământ, pe lună există numeroase specii şi categorii de animale, care trăiesc în aer, la sol şi în apă. Aşa cum am mai precizat, pe lună nu există decât un

singur animal domesticit, pe care voi l-ați numi probabil „oaia lunară". Toate celelalte specii nu sunt domesticite, deci nu sunt utile omului. Corpul unei oi lunare este perfect rotund, ca cel al unui sac plin cu făină. El este susținut de patru picioare, nu mai lungi de 20 de centimetri, cu patru copite. Capul seamănă cu cel al oii de pe Pământ şi are o lungime de 60 de centimetri și o lățime de 15 centimetri. Oaia are două urechi lungi, similare cu cele ale unui măgar. Din frunte li creşte un singur corn, cu mai multe protuberante ascuțite, de mărimea unui deget, orientate în toate direcțiile. Coada oii lunare seamănă cu cea a unui leu de pe Pământ, având un smoc de păr la capăt. Lâna sa este de culoare albă şi seamănă cu cea a oii terestre.

Utilitatea oii lunare este extrem de mare pentru locuitorii acestui satelit. Mai presus de orice, aceştia folosesc laptele ei bogat, de culoare aurie. Din lână, ei îşi confecționează toate hainele, care consistă dintr-o cămaşă şi o haină, similare pentru ambele sexe. în plus, ei folosesc oaia la aratul pământului (cu ajutorul cornului ei), înainte de a semăna semințele din care îşi vor obține recoltele. Aceste recolte se coc într-un timp foarte scurt, de numai 14 zile terestre (o zi lunară).

Această specie de oi atinge frecvent o vârstă de 10 ani tereştri. După ce mor, pielea lor este jupuită şi folosită ca pături în locuințele subterane. Carnea este aşezată pe un muşuroi de insecte. Insectele de pe lună seamănă cu furnicile voastre. Ele devorează carnea de pe oase într-un timp destul de scurt. Apoi, oamenii lunari iau oasele şi cornul şi îşi confecționează din ele unelte. Evident, pe lună mai există şi alte animale, multe din ele semănând destul de bine cu cele de pe Pământ. Totuşi, ele sunt mult mai mici decât echivalentele lor terestre, dar şi decât oile lunare. în afara oilor, pe lună mai există două animale remarcabile: maimuța cu bot şi trei picioare, şi maimuța săltăreață, care sare într-un singur picior. Maimuța cu bot şi cu trei picioare are mărimea unei pisici terestre. Capul ei seamănă cu cel al unei maimuțe

de pe Pământ, cu diferența că gura ei este aşezată pe verticală, pe jumătate din lungimea gâtului. Picioarele din față seamănă cu labele unei maimuțe terestre, dar piciorul din spate aduce mai degrabă cu trompa unui elefant, putând fi contractat cu 20 de centimetri şi alungit pe nu mai puțin de şase metri.

De ce are acest animal o formă atât de ciudată? Ați aflat deja că temperaturile de pe lună diferă de cele de pe Pământ, în timpul unei perioade de 28 de zile pământeşti, suprafața lunii este acoperită mai întâi cu un strat gros de zăpadă, care se topeşte apoi, în următoarele şapte zile, după care urmează o perioadă de caniculă. Natura acestui animal îi impune să-şi țină capul în aerul atmosferic, ceea ce explică piciorul său extensibil. De pildă, în timpul nopții sau al iernii, maimuța se sprijină pe piciorul mult alungit, pentru a-şi putea scoate capul deasupra stratului gros de zăpadă. Se hrăneşte cu o specie de păsări nocturne (care aduc cu liliecii tereştri), cărora le permite să intre In gura sa larg deschisă, ce emană o căldură foarte atrăgătoare pentru păsări, după care le consumă.

Când zăpada începe să se topească, apa acoperă suprafețe întinse ale lunii, ridicându-se până la o înălțime de câțiva metri. Aceste câmpii inundate sunt înconjurate de munți înalți. Maimuța se foloseşte din nou de piciorul său extensibil pentru a-şi ține capul deasupra apei; altminteri s-ar îneca. în timpul perioadelor de caniculă, ea călătoreşte către apele curgătoare, în care preferă să stea scufundată zile Ia rând, astfel încât numai capul şi labele din față îi rămân deasupra apei. Când nivelul apei creşte, ea îşi lungeşte piciorul; când apele scad, şi-1 contractă.

Dacă râul se usucă de tot, maimuța pleacă mai departe, alungindu-şi mai întâi piciorul din spate, apoi apucându-se cu labele din față de ceva şi retrăgându-şi piciorul extensibil. Repetă apoi procedeul, deplasându-se până când găseşte din nou apă. în timpul zilei (când păsările asemănătoare cu liliecii

nu zboară) se hrăneşte cu nişte raci zburători, care aduc cu rădaşcele de pe Pământ.

Maimuţa săltăreaţă, care sare într-un singur picior, este o varietate a maimuţei cu trei picioare, de care se deosebeşte prin faptul că piciorul său este infinit mai elastic decât cel al maimuţei cu bot. De aceea, ea se deplasează prin salturi. în plus, animalul are capacitatea uimitoare de a se autocom-prima. Când se află în această poziţie, el seamănă cu o felie medie de pâine aruncată la sol. Dacă se decide să sară, piciorul ei se dilată brusc pe o distanţă de circa trei metri, ceea ce îi permite să facă un salt la o înălţime de 4-6 metri, parcurgând astfel o distanţă de nu mai puţin de 12-14 metri. Maimuţa face aceste salturi cu o repeziciune atât de mare încât poate prinde orice pasăre în zbor. De altfel, hrana ei este aceeaşi ca şi cea a maimuţei cu bot. Aceste animale trăiesc pe câmpiile lunare şi nu vin decât rareori în contact cu oamenii de acolo, care trăiesc în crăpăturile din munţi.

în aceşti munţi, în afară de oi şi de furnicile de care am amintit, mai trăiesc un mare număr de păsărele, din care cea mai mare nu depăşeşte dimensiunea unei vrăbii de pe Pământ, iar cea mai mică atinge mărimea unei muşte.

Apele conţin multe specii de peşti, viermi şi raci. Printre aceste crustacee se numără o specie mai ciudată, numită „mingea albastră". Pe Pământ nu există un echivalent al acestuia. Această minge se poate divide în două jumătăţi legate între ele printr-un muşchi scurt. Se hrăneşte cu viermii care pătrund între cele două jumătăţi, cărora le consumă numai lichidele interne, expulzând apoi resturile odată cu apa. Această minge albastră, care are mărimea unui pepene, mai are o însuşire aparte: noaptea, emană o lumină atât de puternică încât râurile şi lacurile de pe lună au o strălucire mult mai puternică decât oceanele terestre în punctele de solstiţiu.

Dacă priviți prin telescop acea față a lunii orientată către Pământ, puteți vedea că acest corp ceresc nu are o suprafață netedă, având un aspect muntos. La suprafață nu există apă, iar munții nu sunt aranjați radial In jurul unei formațiuni centrale sau în lanțuri muntoase, ca pe Pământ. Ei alcătuiesc formațiuni inelare, pe zone mai mari sau mai mici. Există şi câteva zone muntoase cu orientare radială, dar acestea nu reprezintă decât o punte între mai multe formațiuni inelare de mici dimensiuni. Diametrul acestora din urmă nu depăşeşte 60 de metri, fiind uniți cu miile în linie dreaptă, ca într-un fel de cărare. Dacă aveți un telescop foarte puternic, puteți vedea aceste coline ca un fel de raze strălucitoare care pleacă dintr-un punct central (o colină mai înaltă şi mai luminoasă) în toate direcțiile. Această structură celulară i-a făcut pe mulți astronomi să creadă în mod eronat că au descoperit vegetație pe lună, deşi pe această parte a lunii (cea vizibilă de pe Pământ) nu există nici un fel de plante.

Micile coline inelare au de multe ori în centru cratere circulare. Ici şi colo există formațiuni stâncoase care înconjoară zone mai întinse, care pot ajunge până la 375 de kilometri, în care există aceleaşi coline inelare mai mari sau mai mici, cu cratere centrale. Aceste forme există practic peste tot.

La ce folosesc aceste formațiuni pe suprafața nelocuită a corpului ceresc? Ele reprezintă receptori ai magnetismului terestru, amplasați astfel încât să poată absorbi optim acest fluid. Micile cratere interioare servesc scopului de a depozita magnetismul Pământului. Ele nu au aceeaşi formă şi aceleaşi dimensiuni, căci această energie trebuie distribuită în cantități variabile. Prin distribuția lor, numai aparent haotică (în realitate, există o ordine foarte precisă a lor), ele respectă o

proporție foarte exactă, care determină imuabil mişcarea celor două corpuri cereşti aflate față în față.

Cin alt scop al acestor cavități circulare constă în reținerea aerului atmosferic, pentru a se putea proteja, la fel cum cavitățile de pe Pământ rețin apa. De unde provine acest aer? Din aceeaşi sursă ca şi pe Pământ - din marele depozit cosmic, umplut de-a pururi cu eter şi lumină.

Când partea vizibilă a lunii este întunecată, aceste cavități se umplu cu aer atmosferic. Când lumina soarelui începe să strălucească asupra ei, ea determină formarea unor precipitații abundente, care se depun sub formă de rouă. Această rouă contribuie la solidificarea întregii suprafețe a lunii, după care circulă prin corpul ceresc sub formă de apă, alimentând izvoarele de pe cealaltă parte a lunii. în plus, ele contribuie la formarea vaporilor şi a straturilor atmosferice permanente. Aceste mici bazine sunt locuite de acele spirite care doresc să progreseze, după ce au fost salvate din primul nivel al iadului de spiritele mai pure ale cerului.

Aduse pe lună, aceste spirite primesc un corp care seamănă cu aerul pe care îl conțin aceste bazine. Având un corp atât de subtil, ele pot vedea ambele lumi, atât cea materială cât şi cea spirituală, în funcție de necesitățile pe care le au pentru a progresa. La început, ele preferă să trăiască în părțile cele mai întunecate şi mai adânci ale corpului ceresc. Pe măsură ce evoluează, corpul lor atmosferic se rafinează din ce în ce mai mult, devenind tot mai uşor; în acest fel, ele se ridică mai aproape de suprafață (alegându-şi bazinele mai superficiale). Foarte puține vor ajunge însă la craterele mici de la suprafață; marea majoritate trăiesc în grup în bazinele mari.

Mai puteți descoperi pe suprafața lunii două puncte extrem de strălucitoare. Cea mai luminoasă zonă se află în regiunea sudică, în timp ce zona mai mică şi mai puțin luminoasă este localizată în regiunea nordică a satelitului terestru. Aceste puncte reprezintă centre de salvare. Cel sudic, din care ema-

nă razele mai strălucitoare, serveşte drept far acelor spirite care nu au nevoie de un corp lunar. Cel nordic, mai puţin strălucitor, serveşte acelor spirite care nu pot fi vindecate de dragostea lor pentru cele lumeşti decât printr-o întrupare în corpul unui om lunar (condiţie mult mai neplăcută decât prima). După părăsirea acestui corp, ele vor fi din nou reintegrate ca spirite în bazinele atmosferice din regiunea de nord a părţii vizibile a lunii, după care se vor îndrepta lent (pe măsura evoluţiei) către centrul nordic de salvare.

Această călătorie nu este deloc uşoară sau rapidă, aşa cum v-aţi putea aştepta, ştiind că este vorba de nişte spirite lipsite de corp. Pentru a putea face un pas înainte, un asemenea spirit trebuie să moară mai întâi în bazinul în care sălăşluieşte, la fel cum moare un om pe Pământ. Această moarte este întotdeauna mai mult sau mai puţin dureroasă, căci este însoţită de un sentiment constant de teamă. Evident, este vorba de frica de anihilarea eternă. Dacă ţineţi seama şi de faptul că aceste spirite trebuie să treacă succesiv prin mai multe mii de asemenea bazine, în care rămân de multe ori timp de o lună, o jumătate de an sau chiar un an întreg, vă puteţi imagina cu ce viteză călătoresc ele. Mai există încă acolo spirite de pe vremea lui Avraam, care nu şi-au încheiat nici trei sferturi din călătoria lor.

Nu trebuie să ştiţi mai multe despre partea locuită a corpului lunar, care seamănă întru totul cu cea nelocuită, cu diferenţa că pe cea din urmă formele vii au corespondenţe materiale, în timp ce aici ele nu au decât corespondenţe spirituale. Plantele şi animalele de pe partea locuită a lunii corespund întru totul corpurilor atmosferice la care au renunţat spiritele de pe partea nelocuită. Aceste rămăşiţe de corpuri circulă împreună cu apa prin corpul lunar, după care hrănesc sufletul fiinţelor lunare, prin intermediul plantelor şi animalelor. Cândva, în viitor, veţi înţelege mal bine aceste procese, atunci când veţi atinge o stare de conştiinţă mai înaltă pe calea Graţiei şi Luminii Mele.

1.în ce fel îl adoră pe Dumnezeu ființele de pe lună? Au
aceştia o biserică sau un guvern? Sunt conduşi de o singură
persoană?
2.în cel fel îşi cresc copiii?
3.Cum privesc Pământul nostru? Ştiu ei că Tu,
Doamne, Te-ai întrupat ca ființă umană pe Pământ şi ai luat
asupra Ta păcatele lumii?
4. Care este relația dintre lună şi somnambulism?
lată care sunt răspunsurile la aceste întrebări:

Mai întâi de toate, trebuie precizat că răspunsurile depind întru totul de Pământul însuşi. Explicația constă în faptul că din punct de vedere spiritual, nu există nici o diferență între ființele umane de pe Pământ şi cele de pe lună. După cum v-am spus deja, ființele umane de pe lună nu sunt altceva decât oameni proveniți de pe Pământ care trebuie să progreseze; la fel ca orice alt spirit, ei îşi aduc cu ei propriile fapte sau lucrări. Că aceste fapte nu sunt dintre cele mai bune rezultă implicit din faptul că aceşti imigranți lunari au fost trimişi pe acest corp ceresc.

X

Dacă doriți să ştiți în ce fel Mă venerează aceşti locuitori ai lunii, priviți orice om de pe Pământ care este foarte pasionat de cele lumeşti. Veți găsi în acesta oglinda perfectă a felului în care Mă adoră locuitorii de pe lună.

După cum ştiți, am afirmat odată că nici un om nu ar trebui să se preocupe prea mult de învelişul fizic temporar, ci mai degrabă să caute împărăția Mea şi Dreptatea ei, care derivă din marea Mea Jubire față de toți cei care Mă iubesc

mai presus de orice. Care credeți că este, din acest punct de vedere, situația oamenilor de pe Pământ, când chiar şi cei mai buni dintre ei îşi petrec cel puțin 23 de ore pe zi pentru bunăstarea trupurilor lor? Se poate oare spune că aceşti oameni caută împărăția lui Dumnezeu? Ființele umane, pentru care am creat tot ceea ce există şi pentru care îmi folosesc continuu întreaga Mea iubire şi înțelepciune, nu îşi găsesc aproape niciodată un moment pentru Mine în tot acest du-te-vino în care trăiesc. Adevăr vă spun: printr-o asemenea adorație, viața voastră nu va deveni cu nimic mai bună decât este.

Credeți că Mi-ați slujit cu ceva sau că M-ați adorat cu adevărat dacă murmurați rapid un Tatăl Nostru şi o Ave Măria, sau dacă ați petrecut o oră cu o carte de rugăciuni în mână, dar cu gândul în altă parte, într-o biserică făcută din piatră şi împodobită cu sculpturi? O, oameni lipsiți de minte! Chiar credeți că Eu sunt din piatră, din lemn, din metal, sau din orice alt material din care vă confecționați sculpturile? Dacă nu vă veți schimba atitudinea pe Pământ, veți fi nevoiți cu toții să intrați în şcoala lunii, pentru a învăța acolo, în condiții de maximă duritate, deopotrivă fizice şi spirituale, că Dumnezeu cel viu nu îşi găseşte plăcerea într-o asemenea adorație lipsită de substanță. Dacă tot mai doriți să aflați în ce fel îl adoră pe Dumnezeu ființele de pe lună, vă voi spune: acolo, unica adorație constă în lecțiile dure pe care oamenii sunt nevoiți să le învețe treptat. Aceasta este adevărata adorație a lui Dumnezeu, care trebuie slăvit întru spirit şi adevăr. Numai prin asemenea lecții poate scânteia divină din interior să iasă la lumină. De vreme ce pe Pământ nu au făcut altceva decât să îşi satisfacă trupurile, aceşti oameni trebuie să învețe ce înseamnă traiul fără confort fizic, iar luna este locul ideal pentru această şcoală; ei trebuie să renunțe acolo la sine până la ultima fibră a ființei lor, cerând totul numai de la Mine. Pe lună, ei trebuie să îşi demonstreze continuu credința, în condițiile în care sunt supuşi la cele mai dificile

încercări cu putință. Dar nu aşa cum o faceți voi, care nu aveți nici un pic de credință şi care încercați să Mă înduioşați pe Mine, Dumnezeu cel viu, cu crucifixele voastre din lemn!

2

Cea de-a doua întrebare are şi ea un răspuns evident. Acolo unde Mă manifest în exterior prin îngerii Mei sau în care apar Eu însumi ca învățător nu mai este nevoie de nici un cap al bisericii, la fel cum nu este nevoie de nici un şef de guvern. De aceea, se poate spune că luna reprezintă un stat spiritual reformat, în care singurul şef sunt Eu însumi.

Copiii sunt crescuți în conformitate cu aceste învățături. Singurul lucru de care au nevoie este iubirea, din care se naşte credința în Mine ca ființă umană, şi în întruparea mea fizică pe Pământ, locul din care provin ei înşişi. Acest eveniment s-a petrecut nu numai pentru a le aduce beatitudinea oamenilor de pe Pământ sau de pe lună, ci tuturor celor răspândiți în spațiul infinit pe toate corpurile cereşti, pentru a-i uni în funcție de natura lor şi pentru a construi astfel un loc permanent pentru ei, sub marea Cruce a Iubirii. Aceasta este aşadar religia şi forma de adorare a lui Dumnezeu pe lună.

3.

întrebarea referitoare la ce cred locuitorii de pe lună despre Pământ nu mai necesită un răspuns, după ceea ce am spus anterior. Singurii locuitori ai lunii care au ocazia să vadă Pământul sunt spiritele (care locuiesc pe partea vizibilă a lunii), iar acestea nu pot percepe aspectele materiale decât

prin prisma analogiilor spirituale. Locuitorii de pe parte< invizibilă a lunii nu văd niciodată Pământul, aşa că tot ceea c(ştiu despre acesta este tot de natură spirituală.

In ceea ce priveşte ultima întrebare, ipoteza potrivit căreic luna ar fi responsabilă de somnambulism este absolut falsă într-adevăr, în timpul lunii pline fluidul magnetic devine mul mai puternic, dar el este emanat de Pământul însuşi. Câne luna este luminată complet de soare, lumina atrage înapo fluidul magnetic de pe lună pe Pământ. în acest fel, planete voastră se încarcă foarte puternic cu magnetism. Oameni care au o cantitate mai mare de metale în sânge decât nivelu normal au capacitatea - prin intermediul anumitor influențe precum apa, aerul sau hrana - de a absorbi acest fluic magnetic care coboară din nou pe Pământ.

Când nervii sunt atinşi de acest fluid şi încep să apese neplăcut asupra sufletului, acesta îşi slăbeşte legăturile pe care le are cu corpul fizic şi încearcă să scape. Corpul fizic dispune de un corp vital care este direct influențat de fluidu magnetic; acesta face legătura între trup şi suflet. Dace sufletul doreşte să se elibereze de corp, el nu are altceva de făcut decât să stimuleze corpul vital, care acționează imediai asupra corpului fizic, de care este legat, silind totodată sufletul să-1 însoțească. Aşa se explică de ce somnambuli încep să meargă în timpul somnului. Ei au fața orientată către lună din cauza cantității excesive de fluid magnetic din sânge se urcă pe acoperişuri sau pe turle în dorința de a se ridica deasupra nivelului solului, diminuând astfel senzație neplăcută pe care o exercită fluidul asupra lor. Pe măsură ce această influență scade, corpul fizic devine din nou apt se primească sufletul şi spiritul prin intermediul corpului vital.

După ce corpul fizic s-a eliberat de presiunea neplăcută sufletul 11 conduce înapoi, în poziția din care a plecat, dupe care fuzionează din nou cu el. Sufletul nu ştie că a practicai mersul somnambul, căci el nu are memorie. El nu cunoaşte decât ceea ce vede. Amintirile sufletului întrupat într-un corp fizic nu sunt altceva decât o reluare a percepțiilor impresiiloi naturale corespondente provenite de la simțurile fizice. E este trezit față de aceste percepții prin intermediu nenumăratelor imagini primite de la spiritul pe care îl poart! în sine.

6. Fluidul magnetic

Dacă observăm mai multe obiecte care seamănă între ele ca aspect şi soliditate, primul lucru pe care îl comparăm este forma lor. Dacă luăm unul dintre ele în mână, îi putem simți soliditatea. Dacă luăm succesiv mai multe obiecte în mână. toate de aceeaşi mărime, putem distinge o a treia diferență, şi anume greutatea lor specifică (adică greutatea pe centimetru cub de volum).

Obiectele de acelaşi fel, cum este de pildă apa, nu ai întotdeauna o greutate egală, mai ales dacă temperatura diferă, chiar dacă au acelaşi volum. O picătură de apă de ploaie este mai uşoară decât o picătură de apă dintr-un izvoi sau dintr-o fântână. O picătură de apă caldă este mai uşoară decât una de apă rece, iar o picătură de apă înghețată este mai uşoară decât orice alte categorii de picături.

Toate aceste exemple ne învață aceeaşi lecție: „lată, cercetătorule, cât de diferite suntem, deşi existența noastră are la bază aceeaşi lege şi noi suntem alcătuite din aceeaşi substanță. Cu toate acestea, noi suntem atât de diferite între noi încât nu semănăm aproape deloc una cu cealaltă".

Acest preambul are importanța lui, căci fără el nu ați putea înțelege ceea ce urmează. înainte de a începe explicația propriu-zisă a așa-numitului „magnetism", trebuie să mai dăm câteva exemple din sfera înțelepciunii. Vom începe prin a examina împreună trecutul îndepărtat.

Imaginați-vă acea perioadă în care în tot spațiul infinit nu exista nici o altă ființă în afară de Mine. Creația materială, la fel ca şi cea spirituală, nu începuseră încă. în ce consta atunci, în acea vreme, spațiul infinit, şi cum s-a născut timpul, de vreme ce acest spațiu a existat dintotdeauna? Cum arăta existența Mea înaintea oricărei alte existențe şi cum s-a născut restul creației din această Existență Cinică? Ce este de fapt spațiul? în ce constă existența Mea primordială? Şi ce înseamnă existența temporală, născută din Mine, dar în afara Mea, în spațiul infinit din interiorul Meu? Cât de dificile vi se par aceste întrebări, şi totuşi, cât de simple sunt răspunsurile la ele dacă țineți cont de anumite premise.

Cin mic exemplu va elucida răspunsurile la aceste întrebări. Să presupunem că ați cultivat multă vreme un gând, şi întrucât acest gând vă făcea plăcere, lui i s-a adăugat un alt gând. Dacă primul gând, cel fundamental, nu a putut fi realizat, cel de-al doilea a găsit o posibilitate de a prinde contur, dar pentru acest lucru era necesar un al treilea gând, care era deja conținut în primele două gânduri. Acest al treilea gând explică „felul în care" poate fi realizat ai doilea gând. Mai pe scurt, al treilea gând este „cum".

Au existat aşadar trei întrebări, fiecare răspunzând celeilalte. Problema nu era însă rezolvată. Din acest motiv, cele trei gânduri s-au întâlnit şi au discutat problema foarte importantă a lui „de ce".

După o scurtă deliberare, primul gând, cel fundamental, a răspuns: „Deoarece este ceva care seamănă perfect cu Mine!" Cel de-al doilea gând a spus: „Motivul pentru care poate fi realizat constă în faptul că primul gând nu se află în contradicție cu el însuşi". Iar cel de-al treilea gând a spus:

„Deoarece în cauza care doreşte să se manifeste sălăşluieşte principalul instrument de realizare a ei. Iar explicaţia constă în faptul că gândul nu se contrazice pe sine, nici în fundamentul său, nici în părţile sale, în nici un fel!"

Spre exemplu, dacă primul gând pe care l-aţi avut a fost să construiţi o casă, nu aţi început mai întâi prin a vă imagina casa în plan mental, vizualizând felul în care va arăta ea? După ce aţi construit casa în imaginaţie şi aţi ajuns la un rezultat extrem de satisfăcător, nu v-aţi pus întrebarea dacă nu cumva există o cale de a transpune acest vis în practică, transformându-l într-o realitate? Cel de-al doilea gând v-a arătat astfel felul în care puteţi construi casa din visul pe care l-aţi avut iniţial. Cred că veţi fi de acord că primul gând nu conţinea în sine nici o contradicţie, lucru care a generat apariţia celui de-al doilea gând.

Urmează în mod natural chestiunea lui „cum", adică prin ce mijloace poate fi construită casa? Principalul instrument care permite construirea ei este însăşi posibilitatea de a o construi. Cel de-al doilea instrument este cel care uneşte scopul de realizarea lui. în sfârşit, cel de-al treilea instrument se referă la materialele şi la energia cu care poate începe construcţia propriu-zisă. Dacă aţi adunat tot ceea ce este necesar şi dacă dispuneţi de proprietatea pe care doriţi să construiţi casa, ce v-ar mai putea împiedica să transformaţi principalul gând (cel de la care a pornit întregul proces) într-o realitate? în scurt timp, veţi vedea aceste gânduri prinzând o formă vizibilă în faţa dumneavoastră, căci aţi asigurat toate condiţiile pentru realizarea lor.

Să revenim acum la Mine, Eternul Purtător al Gândurilor Creaţiei, cel care am umplut spaţiul infinit cu nenumărate clădiri, una mai măreaţă şi mai artistică decât cealaltă. Se pune în mod firesc întrebarea: „De unde şi-a luat Marele Maestru Arhitect materialele de care a avut nevoie pentru a construi toate aceste lucruri minunate?"

Dacă veţi pune această întrebare unui savant al acestei

lumi, el vă va răspunde că materia este la fel de bătrână ca şi Mine, deci eternă. Singura sa dilemă ar fi: când am început să exist Eu? Căci Eu am guvernat infinitatea până în prezent. Există oare vreun obiect fără început? Pe de altă parte, poate oare un număr infinit să aibă un început, chiar dacă ai calculat fiecare obiect pe rând? Ar rezulta de aici că Eu nu am început niciodată creaţia (de vreme ce nu există un început), în cazul acesta, de unde au apărut stelele, lumile şi toate miriadele de obiecte din creaţie? După cum vedeţi, acest tip de raţionament lumesc nu poate fi urmărit, căci gândul care stă la baza lui este plin de contradicţii în sine, motiv pentru care gândurile care derivă din el (al doilea şi al treilea) nu pot fi susţinute.

Alţii ar putea spune că Eu am creat cu un singur cuvânt haosul etern, pe care l-am ordonat şi am creat toate aceste lucruri. Este uşor să vă daţi seama de similaritatea celor două afirmaţii. Dacă aşa ar sta lucrurile, haosul ar fi diferit de materia eternă, iar Eu nu aş mai fi un Creator, ci doar un meşteşugar. De altfel, ce compatibilitate ar putea exista între haosul etern şi ordinea Mea eternă?

Se vor găsi şi unii care vor afirma că Eu şi materia suntem una! Această afirmaţie nu este complet lipsită de suport, dar există un aspect care nu se leagă. De vreme ce Eu sunt recunoscut ca fiind spiritul plin de energie, putere şi viaţă, Cel Suprem în sine şi absolut liber, cum este posibil ca acest spirit suprem şi absolut liber să se manifeste sub forma vieţii, dar şi a pietrelor şi celorlalte obiecte materiale neanimate? Dar întrucât aceste lucruri nu sunt una cu Mine, ci au fost create de Mine, Dumnezeul eternităţii, din Mine, întru Mine şi în afara Mea, merită să aflaţi cum au fost create toate aceste lucruri. Gândurile voastre vin şi pleacă, iar numărul lor este infinit. în schimb, gândurile Mele apar spontan, cu cea mai mare claritate. Dacă Eu doresc ca aceste gânduri să rămână, acest lucru se realizează instantaneu. Altfel spus, toate lucrările care sunt vizibile pentru voi, la fel ca şi voi înşivă, nu sunt nici

materie, nici haos supus ordinii, nici Dumnezeu întrupat în materie, ci sunt gândurile Mele, pe care Eu le-am reţinut.

Aşa cum spuneam, ele se nasc din Mine, întru Mine şi în afara Mea. Din Mine, la fel cum nici voi nu puteţi gândi decât din eul vostru. Cum să nu fie acest lucru posibil pentru Mine, de vreme ce în afară de Mine nu mai există un al doilea Dumnezeu?

Faptul că aceste gânduri fac parte din fiinţa Mea, fiind imposibil ca ele să aparţină altcuiva, nu mai trebuie demonstrat. Ele există însă şi în afara Mea, la fel cum nici voi nu puteţi spune că sunteţi una cu gândurile voastre. în mod similar, gândurile Mele nu sunt una cu Mine, dar derivă din Mine.

Tot ce nu sunt Eu este în afara Mea. Dacă veţi medita puţin asupra acestor crâmpeie de înţelepciune, ele vă vor deveni cu uşurinţă clare.

Acum, că am lămurit aceste aspecte, putem în sfârşit să ne referim la problema de la care am plecat: magnetismul. Ce este magnetismul? Acest fluid magnetic nu este altceva decât voinţa Mea, care reţine în permanenţă gândurile Mele. El guvernează întreaga creaţie, menţinând forma şi activitatea ordonată a tuturor lucrurilor vizibile. Voi înşivă sunteţi guvernaţi de el, potrivit naturii pe care o aveţi. în voi există însă ceva mai mult decât simpla Mea voinţă infinită. Acest „ceva mai mult" se referă la faptul că voi sunteţi gândurile Mele favorite. De aceea, iubirea Mea vă susţine ca principiu fundamental al vieţii, ajutându-vă să evoluaţi, devenind fiinţe absolut independente, la fel ca Mine. Dacă acceptaţi iubirea Mea prin puterea liberului vostru arbitru, pe care vi l-am dăruit, puteţi deveni propriii voştri stăpâni, într-o stare de libertate perfectă.

Dacă doriţi să ajutaţi pe cineva prin puterea magnetismului, trebuie să ştiţi că ea presupune o voinţă fermă, dublată de o mare credinţă. Fenomenul este cât se poate de simplu: magnetizatorul îşi uneşte - în mod conştient

sau inconştient - puterea voinței sale cu voința Mea, lăsând-o apoi să se reverse asupra celor suferinzi. în acest fel, bolnavii sunt purificați şi se vindecă, spontan sau treptat. Acestea fiind spuse, ați aflat tot ce era de ştiut.

Puterea voinței Mele este marele liant care uneşte între ele toate corpurile cereşti şi care le susține pe toate. Ea este pozitivă, căci operează activ, dar şi negativă, prin faptul că reprezintă ordinea eternă şi imuabilă, care nu poate fi schimbată. „Până acum" este legea efectului continuu etern, iar „până aici" este polaritatea negativă sau legea prezervării prin ordinea eternă.

De aceea, voința Mea polarizată reprezintă simultan substanța fundamentală a tuturor lucrurilor, indiferent care este natura acestora. Mari, mici, solide, dure, subtile, grele sau uşoare, chiar dacă nu sunt întotdeauna gândurile Mele cele mai înțelepte, ele capătă o existență fizică vizibilă ca rezultat al polarității voinței Mele eterne, aşa cum v-am revelat-o.